
HARLAN COBEN
STRĂINUL
virtual-project.eu

HARLAN COBEN

STRĂINUL

Original: *The Stranger* (2015)

Traducere din limba engleză şi note de:
ROXANA BRÎNCEANU

virtual-project.eu

PALADIN
2022

„O, suflete, fii pregătit pentru venirea Străinului.
Fii pregătit pentru cel care ştie să pună întrebări.
Există unul care îşi aminteşte drumul către uşa ta:
Poţi scăpa de viaţă, dar nu de moarte”.

T.S. Eliot

Capitolul 1

Străinul nu a distrus dintr-odată lumea lui Adam.

Aşa avea să-şi spună Adam Price mai târziu, dar era o minciună. Cumva, Adam ştiuse imediat, chiar din prima propoziţie, că viaţa mulţumitoare din suburbie, pe care o cunoscuse ca soţ şi tată a doi copii, dispăruse pentru totdeauna. În aparenţă, era o simplă propoziţie, însă în intonaţie exista ceva, ceva atoateştiutor şi oarecum plin de grijă, care-i atrăgea atenţia că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

— Nu trebuia să rămâi cu ea, zise Străinul.

Se aflau la centrul comunitar American Legion Hall din Cedarfield, statul New Jersey. Cedarfield era un oraş plin de manageri de fonduri de investiţii, bancheri şi alţi experţi financiari ai universului. Le plăcea să bea bere la American Legion Hall pentru că-i încânta să-şi petreacă timpul printre cei aflaţi mai jos pe scara socială, un mod de a se preface că sunt băieţi de treabă, sarea pământului, în genul celor dintr-o reclamă la camionetele Dodge Ram, când, de fapt, nu erau nici pe departe aşa.

Adam stătea lângă tejgheaua lipicioasă a barului. În spatele lui se afla o ţintă de darts. Reclamele de neon propuneau berea Miller Lite, dar Adam ţinea în mâna dreaptă o sticlă de Budweiser. Se întoarse spre bărbatul care tocmai se aşezase lângă el şi, cu toate că ştia deja răspunsul, îl întrebă:

— Cu mine vorbeşti?

Individul era mai tânăr decât majoritatea tăticilor, mai slab, aproape sfrijit, cu ochi mari albaştri pătrunzători. Avea braţe albe şi mlădioase, iar sub una dintre mânecile scurte se ghicea un tatuaj. Purta şapcă. Nu era chiar hipster, dar avea ceva de tocilar, ca un tip care conduce un departament tehnic şi n-a văzut niciodată soarele.

Ochii albaştri pătrunzători susţinură privirea lui Adam cu o intensitate care îl făcu să vrea să se ferească.

— Ţi-a spus că-i însărcinată, nu-i aşa?

Adam simţi cum strânge mai puternic sticla.

— De asta ai rămas. Corinne ţi-a zis că e însărcinată.

Exact în acel moment, Adam simţi cum un fel de întrerupător se declanşează în pieptul lui, de parcă cineva apăsase temporizatorul digital roşu al unei bombe, într-un film nereuşit, şi acum timpul începuse să se scurgă. Tic, tac, tic, tac...

— Te cunosc? întrebă el.

— Ţi-a spus că-i însărcinată, continuă Străinul. Corinne. Ţi-a zis că-i însărcinată, apoi a pierdut copilul.

American Legion Hall era plin de tătici din oraş, îmbrăcaţi cu tricouri albe de baseball cu mâneci trei sferturi şi bermude informe sau blugi cu talie înaltă pentru taţi cumsecade. Mulţi purtau şepci. În seara asta aveau loc selecţiile băieţilor din clasele a patra, a cincea şi a şasea pentru lotul de lacrosse[1], dar şi pentru echipa A. Dacă vrei să observi comportamentul indivizilor cu personalitate de tip A în mediul lor natural, se gândi Adam, urmăreşte-i pe părinţii care se implică în meciurile de selecţie ale odraslelor. Discovery Channel ar trebui să filmeze asta.

— Te-ai simţit obligat să rămâi, nu-i aşa? întrebă insistent bărbatul.

— Nu ştiu cine naiba...

— Te-a minţit, Adam.

Tânărul vorbea cu convingere, nu doar ca şi cum ar fi fost sigur de ceea ce spunea, ci ca şi cum îi păsa cel mai tare de binele lui Adam.

— Corinne a inventat totul. N-a fost niciodată însărcinată.

Cuvintele continuau să cadă ca nişte lovituri, ameţindu-l pe Adam, slăbindu-i rezistenţa, lăsându-l zdruncinat şi confuz şi gata să se lase numărat în ring. Ar fi vrut să riposteze, să-l apuce pe tip de tricou şi să-l arunce prin încăpere pentru că-i insulta astfel soţia, dar n-o făcea din două motive.

Primul era toată povestea cu loviturile ameţitoare care-i vlăguiau rezistenţa.

Iar al doilea consta în felul în care vorbea bărbatul, ceva din tonul lui încrezător, nenorocita de convingere din glasul său, care îl făcea pe Adam să-şi spună că ar putea fi înţelept să-l asculte.

— Cine eşti? întrebă Adam.

---

[1] Sport de echipă jucat cu un băţ şi cu o minge; cel mai vechi joc organizat din America de Nord, cu origini în Canada încă din secolul al XVII-lea. (n.r.).

— Contează?

— Da, contează.

— Eu sunt Străinul. Străinul cu informaţii importante. Corinne te-a minţit, Adam. N-a fost însărcinată. A fost doar o şmecherie ca să te-ntorci la ea.

Adam clătină din cap. Revăzu evenimentele şi se strădui să rămână raţional şi calm.

— Am văzut testul de sarcină.

— Fals.

— Am văzut ecograma.

— Tot falsă. Bărbatul ridică mâna înainte ca Adam să intervină: Şi da, la fel era şi burta. Sau mai bine zis, burţile. După ce Corinne şi-a început reprezentaţia, n-ai mai văzut-o goală, nu-i aşa? Ce făcea, pretindea că are greţuri noaptea ca să nu faceţi sex? Aşa se-ntâmplă de cele mai multe ori. Aşa că, atunci când a pierdut copilul, tu ai privit retrospectiv şi ţi-ai dat seama că sarcina a fost dificilă chiar de la început.

Din cealaltă parte a încăperii, o voce răsunătoare strigă:

— OK, băieţi, luaţi-vă câte-o bere rece şi hai să-ncepem petrecerea.

Vocea îi aparţinea lui Tripp Evans, preşedintele ligii de lacrosse, fost director de publicitate pe Madison Avenue şi un tip destul de la locul lui. Ceilalţi taţi începură să-şi ia din rastel scaune de aluminiu, de genul celor folosite la concertele copiilor, la şcoală, şi să le aşeze în cerc în jurul încăperii. Tripp Evans privi spre Adam, îi observă expresia cu siguranţă palidă a feţei şi se încruntă. Adam îl ignoră şi se întoarse către Străin.

— Cine dracului eşti?

— Consideră-mă salvatorul tău. Sau prietenul care tocmai te-a eliberat din închisoare.

— Vorbeşti prostii.

Conversaţiile din jur se cam încheiaseră. Vocile se auzeau acum şoptite, iar sunetul scaunelor târâte pe podea răsuna în sală. Taţii abordau pe chipuri expresii sportive, în vederea selecţiei. Adam ura povestea asta. El nici nu trebuia să se afle aici, ci Corinne. Ea era trezorierul consiliului de conducere al clubului de lacrosse, dar şcoala ei modificase programul conferinţei profesorilor în Atlantic City la care trebuia să participe şi, cu toate că era cea mai importantă zi din an pentru echipele de lacrosse din Cedarfield – de fapt, principalul motiv

pentru care Corinne devenise atât de activă –, Adam fusese obligat s-o înlocuiască.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, continuă bărbatul.

— Despre ce vorbeşti?

Insul zâmbi pentru prima dată. Adam nu se putu împiedica să nu remarce că avea un zâmbet plăcut, zâmbetul unui vindecător, al cuiva care nu vrea să facă decât ceea ce e corect.

— Eşti liber, spuse Străinul.

— Eşti un mincinos.

— Tu ştii mai bine, nu-i aşa, Adam?

Din partea opusă a sălii, Tripp Evans se întoarse spre ei şi strigă:

— Adam?

Toată lumea era deja aşezată, cu excepţia lui Adam şi a Străinului.

— Trebuie să plec, şopti Străinul. Dacă ai neapărat nevoie de o dovadă, verifică-ţi cardul Visa. Caută un transfer către Novelty Funsy.

— Stai…

— Încă ceva. Bărbatul se aplecă spre el: În locul tău, le-aş face teste ADN celor doi băieţi.

Tic, tic, tic… bum!

— Poftim?

— În cazul ăsta n-am nicio dovadă, însă când o femeie e dispusă să mintă în legătură cu asemenea lucruri, ei bine, e destul de probabil să nu fie întâia oară.

Şi astfel, năucindu-l iarăşi pe Adam cu acea ultimă acuzaţie, Străinul ieşi în grabă pe uşă.

Capitolul 2

Când Adam reuşi să-şi recapete controlul asupra picioarelor, alergă după Străin.

Prea târziu.

Străinul urca pe locul din dreapta şoferului, într-o Honda Acord gri. Maşina ieşi din parcare. Adam sprintă s-o vadă mai de aproape, cu gândul de a reţine numărul de înmatriculare, dar nu-şi dădu seama decât că era din statul său, New Jersey. Când maşina viră spre ieşire, mai observă ceva.

La volan se afla o femeie.

Era tânără, cu păr blond lung. Când lumina felinarelor stradale îi căzu pe faţă, văzu că se uita la el. Ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă. Pe faţa ei se citea o expresie de îngrijorare, de milă.

Pentru el.

Maşina se îndepărtă. Cineva îl strigă pe nume. Adam se întoarse şi intră.

•

Începură cu selecţia pentru echipele locale.

Adam se strădui să fie atent, dar părea că toate sunetele erau filtrate de echivalentul auditiv al uşii aburite de la cabina de duş. Corinne simplificase sarcina lui Adam. Evaluase fiecare băiat calificat pentru echipa clasei a şasea, aşa că el nu mai avea decât să aleagă dintre cei rămaşi. Cheia – motivul real pentru care se afla acolo – era să se asigure că Ryan, fiul lor din clasa a şasea, ajungea în echipa starurilor. Băiatul mai mare, Thomas, acum în anul al doilea de liceu, fusese exclus din echipa starurilor când avea vârsta lui Ryan pentru că, cel puţin aşa credea Corinne, iar Adam tindea să-i dea dreptate, părinţii lui nu se implicaseră suficient. Prea mulţi dintre taţii prezenţi acolo în seara aceea veniseră nu atât din dragoste pentru joc, cât pentru a apăra interesele copiilor lor.

Inclusiv Adam. Trist, dar ăsta era adevărul.

Adam încercă să treacă peste ceea ce tocmai îi ajunsese la urechi – oricum, cine naiba era omul ăla? –, însă nu reuşi. Vederea i se înceţoşa când se uita la „rapoartele de evaluare”

întocmite de Corinne. Soţia sa fusese ordonată, aproape analitică, când făcuse lista, clasificând băieţii de la cel mai bun, la cel mai slab. Când unul dintre băieţi fu ales, Adam îi tăie automat numele. Studie scrisul cursiv al soţiei sale, care putea fi folosit drept model pentru exemplele de scrisori pe care profesorii de la clasa a treia le fixează deasupra tablei. Asta era Corinne. Era fata aceea care intră în clasă, se plânge că va pica, apoi termină prima testul şi primeşte notă maximă. Era inteligentă, hotărâtă, frumoasă şi...

Mincinoasă?

— Hai să trecem la echipele itinerante, băieţi, propuse Tripp.

Sunetul scaunelor târşâite răsună din nou în sală. Încă în ceaţă, Adam se alătură cercului de patru bărbaţi care urmau să stabilească echipele A şi B. Astea contau cu adevărat. Liga locală rămânea în oraş. Cei mai buni jucători erau în A sau în B şi participau la turnee în tot statul.

„Novelty Funsy. De ce-mi sună cunoscut?”

Antrenorul principal al anului lor se numea Bob Baime, dar Adam, când se gândea la el, îi zicea Gaston, personajul din filmul Disney de animaţie *Frumoasa şi Bestia.* Bob era un bărbat ca o gogoaşă, ce afişa genul de zâmbet luminos pe care-l vezi numai la prostovani. Era gălăgios şi mândru, prost şi răutăcios, şi peste tot pe unde umbla, cu pieptul în afară şi braţele legănându-se, părea acompaniat de coloana sonoră a filmului: „Nimeni nu-i mai îndemânatic/nu se bate/nu trage mai bine decât Gaston...”

„Las-o baltă”, gândi Adam. „Străinul doar se juca cu tine...”

Selecţionarea echipelor ar fi trebuit să dureze câteva secunde. Fiecare puşti primea o notă de la unu la zece în diverse categorii – mânuirea crosei, viteză, forţă, pase, chestii de genul ăsta. Se făcea totalul şi se obţinea media. Teoretic, trebuia doar să parcurgi lista de sus în jos, să-i selectezi pe primii optsprezece băieţi pentru echipa A, pe următorii optsprezece pentru B, iar ceilalţi rămâneau pe dinafară. Simplu. Dar mai întâi trebuia ca fiecare să se asigure că propriii lor fii intraseră în echipele antrenate de ei.

OK, bun, s-a rezolvat.

Apoi începi să parcurgi în jos clasamentul. Lucrurile merseră repede până ajunseră la ultimii aleşi pentru echipa B.

— Jimmy Hoch ar trebui să fie acolo, se pronunţă Gaston.

Bob Baime vorbea arareori pur şi simplu. De obicei, el dădea sentinţe. Unul dintre secunzii lui timizi – Adam nu-i ştia numele – zise:

— Dar Jack şi Logan sunt amândoi în faţa lui.

— Adevărat, acceptă Gaston, însă eu îl cunosc pe băiatul ăsta, pe Jimmy Hoch. Joacă mai bine decât cei doi. Doar că a avut o perioadă proastă la evaluări. Tuşi în pumn înainte de a continua: Jimmy a avut un an greu. Părinţii lui au divorţat. Ar trebui să-l ajutăm şi să-l punem în echipă. Aşa că dacă nimeni n-are nimic împotrivă...

Începu să scrie numele lui Jimmy. Adam se pomeni rostind:

— Eu nu-s de acord.

Toţi ochii se întoarseră spre el.

Gaston îşi împinse bărbia cu gropiţă către Adam.

— Poftim?

— Eu am o problemă cu asta. Jack şi Logan au punctaj mai bun. Cine are cel mai bun punctaj dintre ei doi?

— Logan, răspunse unul dintre secunzi.

Adam îşi aruncă o privire pe listă şi văzu notele.

— Aşadar, Logan ar trebui să fie în echipă. El e copilul evaluat ca fiind mai bun şi cu scorul cel mai mare.

Secunzii nu oftară zgomotos, însă ar fi putut foarte bine s-o facă. Gaston nu era obişnuit să fie contrazis. Se aplecă în faţă, dezvelindu-şi dinţii mari.

— Fără supărare, dar tu eşti aici doar ca înlocuitor al soţiei tale.

Pronunţă cuvântul *soţie* puţin apăsat, ca şi cum ar fi vrut să spună că, dacă ţii locul soţiei, înseamnă că nu eşti bărbat adevărat.

— Nici măcar nu eşti antrenor secund, continuă Gaston.

— Adevărat, zise Adam, dar ştiu să citesc nişte cifre, Bob. Scorul general al lui Logan este de 6,7. Jimmy are numai 6,4. Chiar şi în matematica din ziua de azi, 6,7 este mai mare decât 6,4. Dacă te ajută, îţi fac un desen.

Gaston nu aprecia sarcasmul.

— Însă, după cum tocmai am explicat, există circumstanţe atenuante.

— Divorţul?

— Exact.

Adam se uită la secunzi. Dintr-odată, aceştia găsiseră ceva

fascinant la podeaua din faţa lor.

— Păi, în cazul ăsta, cunoşti situaţiile familiale ale lui Jack sau Logan?

— Ştiu că părinţii lor sunt împreună.

— Deci acum ăsta e factorul decisiv? întrebă Adam. Tu ai o căsnicie bună, nu-i aşa, Ga... Aproape că-i scăpă Gaston. Bob?

— Poftim?

— Tu şi Melanie. Sunteţi cel mai fericit cuplu pe care-l cunosc, e adevărat?

Melanie era scundă, blondă şi infatuată şi clipea ca şi cum cineva tocmai ar fi pălmuit-o. Lui Gaston îi plăcea s-o mângâie mult pe fund în public, nu atât pentru a-şi demonstra afecţiunea, poate chiar dorinţa, cât pentru a arăta că femeia este proprietatea lui. Acum el se lăsă pe spate şi încercă să-şi găsească cu grijă cuvintele:

— Avem o căsnicie bună, da, dar...

— Păi, asta ar trebui să scadă cel puţin o jumătate de punct din scorul fiului tău, corect? Ceea ce l-ar duce pe Bob-junior la... să vedem... 6,3. Echipa B. În cazul în care creştem scorul lui Jimmy pentru că părinţii lui au probleme, n-ar trebui de asemenea să-l scădem pe al fiului tău pentru că voi sunteţi al dracului de perfecţi?

Unul dintre secunzi întrebă:

— Adam, eşti bine?

Adam întoarse brusc privirea către cel care vorbise.

— Da.

Gaston începu să-şi flexeze pumnii.

Corinne a inventat totul. N-a fost niciodată gravidă.

Adam întâlni privirea tipului masiv şi o susţinu. „Hai, băieţel”, se gândi Adam. Acum ori niciodată. Gaston era tipul de bărbat mare şi musculos la care ştiai că totul nu-i decât faţadă. Peste umărul lui Gaston, îl vedea pe Tripp Evans uitându-se uimit la ei.

— Aici nu-i tribunal, se apără Gaston dezvelindu-şi dinţii scânteietori. Ai depăşit măsura.

Adam nu mai fusese de patru luni la un tribunal, dar nu se osteni să-l corecteze. Ridică foile şi spuse:

— Bob, evaluările astea au un rost.

— La fel şi noi, replică Gaston, trecându-şi mâna prin coama neagră. Ca antrenori. Ca oameni care i-au urmărit pe puştii ăştia ani în şir. Noi avem ultimul cuvânt. Eu, ca antrenor principal, iau

decizia finală. Jimmy are o atitudine bună. Şi asta contează. Noi nu suntem computere. Folosim toate instrumentele pe care le avem la dispoziţie ca să-i selectăm pe copiii cei mai merituoşi. Îşi desfăcu braţele mari, încercând să-l recâştige pe Adam: Haide, acum vorbim despre ultimul copil din echipa B. Nu prea înseamnă mare lucru.

— Pariez că pentru Logan înseamnă mare lucru.

— Eu sunt antrenorul principal. Alegerea finală îmi aparţine.

Încăperea începu să se agite. Bărbaţii plecau. Adam deschise gura să mai zică ceva, dar care ar fi fost rostul? N-ar fi avut câştig de cauză şi, la urma urmei, de ce o făcea? Nici măcar nu ştia cine naiba era Logan. Doar încercase să-şi îndepărteze gândurile de la dezastrul lăsat în urmă de Străin. Nimic mai mult. Era conştient de asta. Se ridică de pe scaun.

— Unde te duci? întrebă Gaston, cu bărbia atât de împinsă înainte, de parcă invita să primească o lovitură de pumn.

— Ryan este în echipa A, corect?

— Corect.

Pentru asta se afla Adam acolo, să intervină, dacă era cazul, pentru fiul lui. Se rezolvase. Restul n-avea nicio importanţă.

— Seară bună, băieţi.

Adam se întoarse la bar. Încuviinţă din cap spre Len Gilman, şeful poliţiei din oraş, căruia îi plăcea să lucreze în spatele tejghelei pentru că asta limita cazurile de conducere sub influenţa alcoolului. Len îi răspunse la fel şi-i dădu o sticlă de Bud. Adam o desfăcu cu puţin prea mult entuziasm. Tripp Evans se aşeză lângă el. Len îi împinse şi lui o bere. Tripp ridică sticla şi ciocni cu Adam. Ambii băură în tăcere în timp ce lumea se împrăştia. Oamenii îşi luau la revedere. Gaston se ridică plin de emfază – îi plăcea să dramatizeze – şi-i aruncă o privire răutăcioasă lui Adam, care ridică sticla spre el, urându-i astfel de bine. Gaston ieşi furios.

— Îţi faci prieteni? întrebă Tripp.

— Sunt un tip prietenos.

— Ştii că el este vicepreşedintele consiliului, nu?

— Va trebui ca la următoarea întâlnire să-mi amintesc să-i fac o plecăciune, spuse Adam.

— Eu sunt preşedintele.

— În cazul ăsta, ar trebui să-mi fac rost de genunchiere.

Tripp aprobă din cap; îi plăcuse replica.

— Bob trece printr-o perioadă grea.
— Bob e un cur umflat.
— Da, mă rog. Ştii de ce rămân eu preşedinte?
— Te ajută să agăţi gagici?
— Da, de-aia. Şi pentru că, dacă demisionez, Bob este cel care va urma la conducere.
— Îngrozitor. Adam puse sticla de bere pe tejghea. Trebuie să plec.
— El nu mai are serviciu.
— Cine?
— Bob. Şi-a pierdut slujba acum mai bine de un an.
— Îmi pare rău să aud asta, dar nu-i o scuză.
— N-am spus că este. Voiam doar să ştii.
— Am înţeles.
— Bob are un agent de recrutare care-l ajută să-şi găsească o slujbă – un recrutor de elită, foarte important.
— Şi?
— Acest recrutor de elită încearcă să-i găsească lui Bob o nouă slujbă.
— Mi-ai zis deja.
— Recrutorul este Jim Hoch.
Adam se opri.
— Tatăl lui Jimmy Hoch?
Tripp nu spuse nimic.
— De asta îl vrea pe puşti în echipă?
— Păi, ce, chiar ai crezut că lui Bob îi pasă că părinţii sunt divorţaţi?
Adam se mulţumi să clatine din cap.
— Şi ţie ţi se pare în regulă?
Tripp ridică din umeri.
— Nimic nu-i simplu aici. Dacă un părinte se implică în activităţile sportive ale copiilor săi, atunci ştii că-i ca o leoaică în jurul puiului ei. Uneori, un puşti este ales numai pentru că sunt vecini. Alteori aleg unul pentru că are o mamă sexy, care se îmbracă provocator la meciuri...
— Ştii toate astea din proprie experienţă?
— Pledez vinovat. Câteodată aleg un băiat pentru că tăticul lui îi poate ajuta să obţină o slujbă. Pare un motiv mai bun decât majoritatea celorlalte.
— Auzi, eşti prea cinic pentru un director de publicitate.

Tripp zâmbi.

— Da, ştiu, dar noi aşa vorbim întotdeauna. Cât de departe ai merge ca să-ţi protejezi familia? Tu n-ai face rău nimănui, eu n-aş face rău nimănui, însă dacă cineva îţi ameninţă familia, dacă asta ar însemna să-ţi salvezi copilul...

— Am ucide?

— Uită-te în jur, amice. Tripp desfăcu braţele. Oraşul ăsta, şcolile astea, programele astea, copiii, familiile – din când în când, stau şi mă gândesc şi nu-mi vine să cred cât de norocoşi suntem. Trăim visul, să ştii.

Adam ştia. Oarecum. Evoluase de la postul de apărător public prost plătit la cel de avocat specializat eminent plătit regeşte, pentru a-şi permite să trăiască acest vis. Se întreba dacă merita.

— Şi dacă Logan trebuie să tragă ponoasele?

— De când e viaţa dreaptă? Uite, am câţiva clienţi de la o mare companie de automobile. Da, îi ştii şi tu numele. Şi da, ai citit recent în ziare că a ascuns faptul că există o problemă la mecanismul de direcţie. O mulţime de oameni au avut accidente ori au murit. Tipii ăştia de la automobile sunt chiar de treabă. Oameni obişnuiţi. Şi atunci, cum au costuri şi beneficii şi au lăsat să moară oameni?

Adam înţelegea unde voia să ajungă, dar o discuţie cu Tripp era întotdeauna interesantă.

— Pentru că sunt nişte ticăloşi corupţi?

Celălalt se încruntă.

— Ştii bine că nu ăsta-i adevărul. E ca şi cu angajaţii companiilor din industria tutunului. Sunt toţi diabolici? Ce părere ai despre evlavioşii care acoperă scandalurile din biserică sau, ştiu eu, despre cei care poluează râurile? Adam, sunt ei nişte ticăloşi corupţi?

Aşa era Tripp – un tată din suburbii filosof.

— Zi-mi tu.

— E vorba de perspectivă, Adam.

Tripp zâmbi. Îşi scoase şapca, îşi netezi părul rar, apoi îşi acoperi capul.

— Noi, oamenii, nu putem vedea clar. Suntem mereu subiectivi. Ne apărăm întotdeauna propriile interese.

— Observ ceva în legătură cu toate exemplele astea..., spuse Adam.

— Ce?

— Banii.

— Sunt rădăcina tuturor relelor, prietene.

Adam se gândi la Străin. Se gândi la cei doi fii ai săi care erau acum acasă, probabil făcându-şi temele sau jucând un joc video. Se gândi la soţia lui, care se afla la o conferinţă a profesorilor, în Atlantic City, şi-i răspunse:

— Nu chiar a tuturor.

Capitolul 3

Parcarea de la American Legion era întunecoasă. Doar luminile care se strecurau din maşini atunci când se deschideau portierele sau licăritul telefoanelor verificate străpungeau bezna. Adam se urcă în maşină şi se aşeză la volan. Câteva clipe nu făcu nimic. Doar stătu acolo. Se auzeau uşile trântite ale maşinilor, motoarele care porneau. Adam nu se clinti.

Nu trebuia să rămâi cu ea...

Îşi simţi telefonul vibrând în buzunar. Bănui că era un SMS de la Corinne. Era nerăbdătoare să afle rezultatele selecţiei. Scoase telefonul şi verifică mesajul. Da, de la Corinne:

Cum a mers??

Aşa cum bănuise.

Adam fixa telefonul de parcă textul ar fi putut conţine un mesaj ascuns, când bătaia unor degete în geam îl făcu să tresară. Capul cât un dovleac al lui Gaston umplea fereastra din dreapta. Zâmbi larg spre Adam şi-i făcu semn să coboare geamul. Adam puse cheia în contact, apăsă pe buton şi privi cum geamul se lasă.

— Hai, omule, făcu Gaston, fără supărare. A fost doar o simplă diferenţă de opinii, nu-i aşa?

— Exact.

Gaston băgă mâna pe geam. Adam i-o strânse.

— Baftă în sezonul ăsta, zise Gaston.

— Să fie. Baftă în găsirea slujbei.

Gaston încremeni pentru o clipă. Cei doi stăteau nemişcaţi, Gaston uriaş în dreptul portierei, Adam aşezat în maşină, dar fără să-şi întoarcă privirea. În cele din urmă, Gaston îşi eliberă mâna şi se îndepărtă.

Ce caraghios...

Telefonul bâzâi din nou. Era tot Corinne:

Hei?!?

Adam şi-o putea imagina fixând ecranul, murind de nerăbdare să primească un răspuns. Jocurile psihologice nu-i stătuseră niciodată în fire, aşa că nu văzu niciun motiv să nu-i răspundă:

Ryan e în A.

Replica ei veni imediat:

Ura!!! *Te sun în juma de oră.*

Lăsă telefonul deoparte, porni maşina şi se îndreptă spre casă. Drumul avea exact patru kilometri şi două sute de metri – Corinne îl măsurase cu podometrul când începuse să alerge. Trecu pe lângă magazinul Dunkin' Donuts/Baskin-Robbins de pe South Maple, care vindea gogoşi şi îngheţată, şi viră la stânga la benzinăria Sunoco din colţ. Când ajunse acasă era târziu, dar, ca de obicei, în casă ardeau toate luminile. În prezent, o mulţime de ore la şcoală erau dedicate discuţiilor despre economisire şi energii recuperabile, însă cei doi băieţi ai lui încă nu învăţaseră să părăsească o încăpere fără să lase luminile aprinse.

În timp ce se apropia de uşă, o auzi lătrând pe Jersey, căţeaua lor Border Collie. Când descuie uşa, Jersey îl întâmpină ca şi cum ar fi fost un prizonier de război care se întorcea acasă. Adam văzu că bolul de apă al câinelui era gol.

— Hei!

Niciun răspuns. Probabil că Ryan dormea. Thomas fie îşi termina temele, fie pretindea asta. Niciodată nu era în toiul sau la finalul vreunui joc video şi nici nu se juca pe laptop – Adam reuşea întotdeauna să-l întrerupă *fix* în momentul în care îşi termina temele şi începea să se joace sau să-şi facă de lucru pe laptop.

Umplu bolul cu apă.

— Hei!

Thomas apăru în capul scării.

— Salut.

— Ai plimbat-o pe Jersey?

— Nu încă.

Codul adolescenţilor pentru „Nu”.

— Fă-o acum.

— Mai întâi trebuie să termin o temă.

Codul adolescenţilor pentru „Nu”.

Adam vru să-i spună „Acum” – era un dans obişnuit între adolescent şi părinte dar se opri şi-l privi fix pe băiat. Îi veniră lacrimi în ochi şi se luptă să le oprească. Thomas semăna cu Adam. Toată lumea credea asta. Avea acelaşi mers, acelaşi râs, acelaşi al doilea deget de la picior mai lung decât primul.

În niciun caz. Nu se putea să nu fie al lui Adam. Chiar dacă Străinul zisese că...

„Asculţi ce spune un străin?”

Se gândi de câte ori îi avertizaseră el şi Corinne pe băieţi în privinţa persoanelor necunoscute, în privinţa aşa-zişilor străini periculoşi, toate lecţiile despre cum să nu fii foarte săritor, cum să atragi atenţia asupra ta dacă eşti abordat de un adult, despre crearea unui cuvânt de cod sigur. Thomas înţelesese imediat, pe când Ryan era mai încrezător din fire.

Pe Corinne o îngrijorau bărbaţii care îşi pierdeau timpul pe lângă terenurile de joc ale Ligii Mici, fanaticii care simţeau nevoia aproape patologică de a antrena chiar şi după ce copiii lor ieşiseră demult din program sau, şi mai rău, când nu aveau deloc copii. Adam fusese întotdeauna mai relaxat în această privinţă – sau poate că era vorba despre ceva mai întunecat. Probabil faptul că nu avea încredere în nimeni când era vorba despre copiii lui, nu doar în cei care atrăgeau în mod firesc suspiciunea.

Era mai uşor aşa, nu?

Thomas observă ceva pe chipul tatălui. Se strâmbă şi coborî scara în acel mod adolescentin împiedicat, ca şi cum o mână invizibilă l-ar fi împins de la spate, iar picioarele se străduiau să menţină ritmul.

— Aş putea s-o scot pe Jersey acum, zise Thomas.

Trecu pe lângă tatăl său şi apucă lesa. Jersey era lipită de uşă, gata de plecare. Ca toţi câinii, era nerăbdătoare să iasă la plimbare. Îşi exprima dorinţa intensă de a ieşi din casă stând în faţa uşii astfel încât n-o puteai deschide ca să-i dai drumul afară. Câini...

— Unde-i Ryan? întrebă Adam.

— În pat.

Bărbatul se uită la ceasul cuptorului cu microunde. Zece şi un sfert. Ora de culcare a lui Ryan era zece, deşi i se dădea voie să stea să citească până la ora stingerii, zece şi jumătate. Ryan,

asemenea Corinnei, respecta regulile. Nu era niciodată nevoie să-i reamintească, de exemplu, că se făcuse nouă patruzeci şi cinci. Dimineaţa, Ryan se dădea jos din pat imediat ce se oprea alarma, făcea duş, se îmbrăca, îşi prepara singur micul dejun. Thomas era altfel. Adam se gândise deseori să cumpere un baston electric, din cele cu care se mână vitele, ca să-şi convingă fiul mai mare să fie mai sprinten dimineaţa.

Novelty Funsy...

Când Thomas şi Jersey ieşiră, Adam auzi uşa închizându-se. Se duse sus, să vadă ce face Ryan. Adormise cu lumina aprinsă şi ţinând pe piept ultimul roman al lui Rick Riordan. Intră în vârful picioarelor, luă cartea, îi puse un semn şi o lăsă pe noptieră. Se întindea spre întrerupătorul veiozei când Ryan se mişcă.

— Tată?

— Salut.

— Am intrat în A?

— Mail-ul o să vină mâine, amice.

O minciună nevinovată. Oficial, se presupunea că Adam nu cunoaşte rezultatul. Antrenorilor le era interzis să le spună ceva copiilor lor până nu sosea e-mailul oficial a doua zi dimineaţă, pentru ca toţi să afle în acelaşi timp.

— Bine.

Ryan închise ochii şi adormi înainte să pună capul pe pernă. Adam îşi privi un timp fiul. Ca aspect, Ryan semăna cu mama lui, ceea ce pentru Adam nu însemnase mare lucru până atunci. Ba chiar fusese ceva pozitiv. Dar acum îl făcea să-şi pună întrebări. Era absurd, totuşi aşa stăteau lucrurile. Nu putea anula ceva deja făcut. Gâdilătura din spatele creierului nu-l lăsa în pace, însă, la urma urmelor, de ce naiba conta? S-o luăm teoretic. Se uită atent la Ryan şi simţi sentimentul copleşitor pe care îl avea uneori când îşi privea băieţii – în parte pură bucurie, în parte teamă de ce li s-ar putea întâmpla în lumea asta crudă, în parte dorinţe şi speranţe, toate amestecate în singurul lucru de pe toată planeta care părea perfect neprihănit. Sentimentalism, da. Puritate. Asta te izbea atunci când te pierdeai în contemplarea propriului copil – o puritate ce nu putea proveni decât din dragoste adevărată, necondiţionată.

Îl iubea tare mult pe Ryan.

Şi dacă afla că Ryan nu era al lui, ar fi pierdut toate astea? Ar

fi dispărut totul? Ar trebui să conteze?

Scutură din cap şi se întoarse. Reflectase îndeajuns pentru o seară pe tema ideii de a fi tată. Deocamdată nu se schimbase nimic. Un ciudat îi livrase nişte absurdităţi despre o sarcină falsă. Nimic mai mult. Adam fusese implicat în domeniul legii suficient de mult încât să ştie că nu totul trebuie luat ca atare. Trebuie să faci muncă de investigaţie. Oamenii mint. Iar tu trebuie să anchetezi, pentru că astfel, frecvent, ideile tale preconcepute vor fi distruse.

Desigur, instinctul lui Adam îi şoptea că vorbele Străinului aveau în ele o nuanţă de adevăr, dar aici era problema. Când îţi asculţi instinctul, de multe ori eşti păcălit de o siguranţă sporită.

Munceşte. Cercetează.

Dar cum?

Simplu. Începe cu Novelty Funsy.

Familia folosea un computer care se afla în living. Fusese ideea Corinnei. Aşa nu aveau să existe căutări secrete pe net (adică pornografie) la ei în casă. În teorie, Adam şi Corinne ar fi trebuit să ştie totul şi să dea dovadă, ca părinţi, de maturitate şi de responsabilitate. Însă Adam îşi dăduse seama repede că o asemenea tactică era superfluă sau lipsită de sens. Băieţii aveau posibilitatea de a căuta orice, inclusiv pornografie, pe telefoanele lor. Puteau merge la un prieten. Puteau folosi orice laptop sau tabletă din casă.

Adam credea că ar fi fost, de asemenea, un comportament parental indolent. Învaţă-i să facă ceea ce este bine pentru că este bine, nu pentru că mami şi tati li se uită peste umăr. Desigur, toţi părinţii cred asta la început, dar îşi dau repede seama că alternativele există dintr-un anumit motiv.

Cealaltă problemă era chiar mai evidentă: dacă voiai să foloseşti computerul în scopul pentru care se afla acolo – studiu sau teme –, zgomotul din bucătărie şi de la televizor te-ar fi distras cu siguranţă. Aşa că Adam îl mutase în cămăruţa generos poreclită „birou” – o încăpere care însemna prea multe pentru prea mulţi. Lucrările elevilor Corinnei, care urmau să fie evaluate, erau stivuite în dreapta. Temele băieţilor erau întotdeauna în dezordine, iar câte o ciornă a vreunui eseu zăcea părăsită în imprimantă, ca un soldat rănit pe câmpul de luptă. Iar teancul de facturi de pe scaun îl aştepta pe Adam să le plătească online.

Browserul de internet rămăsese deschis la site-ul unui muzeu. Probabil că unul dintre băieţi studia Grecia antică. Adam verifică istoricul căutărilor, deşi băieţii deveniseră prea pricepuţi ca să lase în urmă ceva incriminator. Însă nu se ştie niciodată. Într-o zi, Thomas nu se deconectase de la contul de Facebook. Adam stătuse în faţa computerului şi se uitase la pagina de deschidere, încercând din răsputeri să-şi alunge dorinţa de a trage cu ochiul la mesajele fiului său.

Pierduse lupta.

După câteva mesaje, se oprise. Fiul lui era în siguranţă, asta era cel mai important, numai că fusese o intruziune stânjenitoare în intimitatea băiatului. Aflase lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie. Nimic serios. Nimic cutremurător. Dar lucruri pe care un tată poate ar trebui să le fi discutat cu fiul său. Şi ce ar fi trebuit să facă acum cu informaţiile respective? Dacă vorbea cu Thomas, ar fi trebuit să recunoască faptul că-şi băgase nasul în problemele lui personale. Oare merita? Se gândise să-i spună Corinnei, însă după ce se linişti şi mai trecu o vreme, înţelese că de fapt discuţiile pe care le citise nu erau anormale, că şi el făcuse anumite lucruri când era adolescent, lucruri despre care nu ar fi vrut să afle părinţii, şi că pur şi simplu se maturizase şi trecuse mai departe, iar dacă părinţii lui l-ar fi spionat şi l-ar fi confruntat cu problema, ar fi fost probabil mai rău.

De aceea, Adam lăsase lucrurile aşa.

Meseria de părinte nu-i pentru ipocriţi.

„Tragi de timp, Adam”.

Mda, ştia. Înapoi la treabă.

De data asta nu găsi nimic spectaculos în istoric. Unul dintre băieţi – probabil Ryan – studia cu adevărat Grecia antică sau doar era captivat de cărţile lui Riordan. Erau linkuri către Zeus, Hades, Hera şi Icar. Mitologie greacă, mai exact. Avansă în istoric până la ziua precedentă. Găsi o căutare referitoare la indicaţii rutiere către Borgata Hotel and Casino din Atlantic City. Era normal. Acolo stătea Corinne. Ea căutase de asemenea programul conferinţei şi intrase pe pagina respectivă.

Cam atât.

Gata cu trasul de timp.

Deschise site-ul băncii sale. El şi Corinne aveau două conturi Visa. Neoficial, îl numeau pe unul „personal” şi pe celălalt, „de

afaceri”. Procedau aşa pentru a ţine mai uşor evidenţele contabile. Foloseau cardul „de afaceri” pentru cheltuielile ce puteau fi considerate profesionale – cum era, de exemplu, conferinţa profesorilor din Atlantic City. Pentru orice altceva, foloseau cardul personal.

Intră întâi pe contul personal. Aveau o opţiune de căutare generală. Scrise acolo cuvântul *novelty.* Nu apăru nimic. Bun. Ieşi din acel cont şi repetă căutarea pe contul Visa de afaceri.

Şi, într-adevăr, găsi.

Cu mai bine de doi ani în urmă, existase un transfer de 387,83 dolari către o companie numită Novelty Funsy. Adam putea auzi bâzâitul slab al computerului.

Cum? Cum de ştiuse Străinul despre plata aceea?

Habar n-avea.

Adam văzuse plata la momentul respectiv, nu? Da, mai mult ca sigur. Căută prin minte şi adună amintiri vagi. Stătuse chiar acolo, verificând plăţile, şi o întrebase pe Corinne, care îl lămurise. Zisese ceva despre decorarea clasei. El se mirase de preţ, aşa credea. Părea mare. Corinne spusese că şcoala avea să-i restituie banii.

Novelty Funsy. Nu părea ceva necurat, nu-i aşa?

Deschise altă fereastră şi căută *Novelty Funsy* pe Google. Browserul afişă mesajul:

> *Rezultate pentru Novelty **Fancy***
> *Nu s-au găsit rezultate pentru Novelty Funsy*

Hopa! Asta era ciudat. Pe Google se găsea orice. Adam se lăsă pe spate şi-şi revizui opţiunile. De ce nu apărea nici măcar o intrare pentru Novelty Funsy? Compania exista. Putea vedea asta pe extrasul de cont Visa. Presupunea că vindea un fel de decoraţiuni sau, mă rog, articole noi şi amuzante.

Îşi muşcă buza de jos. Nu înţelegea. Un străin vine la el şi-i zice că soţia l-a minţit – cu minuţiozitate, se pare – în legătură cu faptul că a fost gravidă. Cine era el? De ce ar fi făcut aşa ceva?

Bun, hai să uităm acum aceste două întrebări şi să trecem la cea mai importantă: Este adevărat?

Adam ar fi vrut pur şi simplu să nege şi să-şi vadă de viaţă. Indiferent de problemele lor, indiferent de urmele lăsate de cei

optsprezece ani de căsnicie, el avea încredere în Corinne. Multe dispar cu timpul, ruinate şi dizolvate sau, mai optimist, alterate şi schimbate, dar ceva pare să se păstreze şi să se consolideze: legătura de familie protectoare – soţul şi soţia sunt o echipă. Sunt de aceeaşi parte, împreună în toate, îşi păzesc unul altuia spatele. Victoriile lui sunt şi ale ei. La fel şi eşecurile.

Adam avea încredere deplină în Corinne. Şi totuşi...

Văzuse asta de milioane de ori în meseria lui. Pe scurt, oamenii te păcălesc. Poate că el şi Corinne constituiau o unitate coerentă, însă erau şi indivizi separaţi. Era frumos să ai încredere necondiţionată şi să uiţi de Străin – Adam era tentat s-o facă –, dar semăna puţin cam prea mult cu proverbiala ascundere a capului în nisip. Poate că glasul îndoielii din mintea lui va amuţi într-o zi, însă nu va dispărea niciodată în totalitate.

Nu până avea o certitudine.

Străinul pretinsese că dovada consta în această tranzacţie Visa aparent inofensivă. Adam îşi datora sieşi şi, da, Corinnei (nici ea n-ar fi dorit să audă vocea aceea, nu-i aşa?) să continue, astfel că sună la numărul netaxabil de la Visa. Vocea înregistrată îi ceru să introducă numărul cardului, data expirării şi codul de siguranţă de pe spate, încercă să-l trimită spre un meniu automat, însă în cele din urmă robotul întrebă dacă dorea să vorbească cu un reprezentant. Reprezentant! De parcă ar fi sunat la Congres. Spuse „Da” şi auzi telefonul sunând.

Când reprezentanta răspunse, îi solicită să repete exact aceleaşi informaţii – de ce se întâmplă întotdeauna aşa? –, apoi ultimele patru cifre ale codului său de asigurări sociale şi adresa.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Price?

— Pe cardul meu Visa există o plată către o companie numită Novelty Funsy.

Femeia îi ceru să pronunţe pe litere *funsy,* după care îl întrebă:

— Aveţi suma şi data tranzacţiei?

Adam îi dădu informaţiile. Se aşteptă la un refuz când aminti data – tranzacţia avusese loc cu mai mult de doi ani în urmă însă reprezentanta nu comentă.

— Ce informaţii vă sunt necesare, domnule Price?

— Nu-mi amintesc să fi cumpărat nimic de la o firmă numită Novelty Funsy.

— Hm!

— Hm?

— Hm, unele firme nu facturează pe numele lor real. Ştiţi, pentru discreţie. Ca atunci când mergeţi la un hotel şi sunteţi informat că numele filmului nu va fi trecut pe nota de plată.

Vorbea despre pornografie sau despre ceva care implica sex.

— Nu e cazul aici.

— Păi, atunci haideţi să vedem despre ce-i vorba.

Prin telefon se auzi sunetul tastaturii.

— Novelty Funsy este un comerciant online. De obicei, asta indică o firmă care pune preţ pe discreţie. Vă este de ajutor?

Da şi nu.

— Există posibilitatea de a cere o factură detaliată?

— Cu siguranţă. Ar putea dura câteva ore.

— Presupun că-i în regulă.

— Avem un e-mail în datele dumneavoastră de contact.

Îi citi adresa. Să trimitem factura acolo?

— Ar fi minunat.

Reprezentanta întrebă dacă îl mai putea ajuta cu ceva. Adam îi mulţumi şi zise că nu mai doreşte nicio informaţie. Femeia îi ură seară plăcută. El închise telefonul şi rămase privind extrasul. Novelty Funsy. Acum, că se gândea la asta, chiar suna a denumire discretă pentru un sex-shop.

— Tată?

Era Thomas. Adam închise repede monitorul, ca şi cum ar fi fost unul dintre fiii lui care se uita la pornografie.

— Hei, spuse el, părând a fi relaxarea întruchipată. Ce-i?

Dacă băiatul considera bizar comportamentul tatălui său, n-o arătă. Adolescenţii sunt ridicol de nesuspicioşi şi de egocentrici. În acel moment, Adam aprecia asta. Ceea ce făcea tatăl lui Thomas pe internet nu era absolut deloc interesant pentru el.

— Mă poţi duce până la Justin?

— Acum?

— Pantalonii mei sunt acolo.

— Care pantaloni?

— De trening. Pentru antrenamentul de mâine.

— Nu poţi purta alţii?

Thomas se uită la el de parcă i-ar fi răsărit un corn în frunte.

— Antrenorul zice că la antrenament trebuie să purtăm pantalonii de trening.

— Nu ţi-i poate aduce Justin mâine la şcoală?
— Trebuia să mi-i aducă azi. A uitat.
— Şi azi cu ce te-ai îmbrăcat?
— Avea Kevin o pereche în plus. Ai fratelui. Mi-au fost prea mari.
— Nu-i poţi spune lui Justin să-i pună acum în rucsac?
— Aş putea, dar n-o va face. E doar la patru străzi distanţă. Oricum, aş putea să exersez şofatul.
Thomas obţinuse în urmă cu o săptămână permisul provizoriu – echivalentul unui test de stres pentru părinţi, fără a se recurge la EKG.
— Bine, cobor într-o secundă.
Adam şterse din browser istoricul căutărilor şi coborî scările. Jersey spera la încă o plimbare şi, când o ignorară, privirea ei jalnică părea să zică: „Nu-mi vine să cred că nu mă luaţi cu voi”. Adam îi întinse lui Thomas cheile şi băiatul se aşeză la volan.
Acum, când stătea în dreapta, bărbatul reuşea să fie relaxat. Corinne era prea obsedată de control. Ar fi dat încontinuu instrucţiuni şi avertismente. Aproape că punea piciorul pe o frână imaginară. Când Thomas ieşi în stradă, Adam privi spre fiul său şi-i studie profilul. Pe obraji începuseră să-i apară coşuri. Pe părţile laterale ale feţei îi creştea o barbă rară, similară ca formă, dacă nu ca desime, cu cea a lui Abe Lincoln, însă băiatul lui trebuia de acum să se radă. Nu zilnic. Nu mai frecvent de o dată pe săptămână. Thomas purta bermude. Avea picioarele păroase. Şi ochi frumoşi, albaştri. Toată lumea vorbea despre ei. Scânteiau albăstrui ca gheaţa.
Thomas intră pe alee, virând puţin prea aproape de bordura din dreapta.
— Durează două secunde, spuse.
— OK.
Thomas parcă maşina şi alergă spre uşa din faţă. Îi deschise mama lui Justin, Kristin Hoy – claia strălucitoare de păr blond era vizibilă –, ceea ce-l surprinse pe Adam. Kristin preda la acelaşi colegiu, aşadar era colegă cu Corinne. Cele două erau destul de apropiate. Adam bănuise că şi ea se afla în Atlantic City, apoi îşi aminti că era o conferinţă pe teme de istorie şi de limbi străine. Kristin preda matematica.
Femeia zâmbi şi-i făcu semn cu mâna, iar el îi răspunse în acelaşi fel. Thomas dispăru în casă şi Kristin veni spre maşină.

Oricât de vulgar ar fi sunat, Kristin Hoy era o MILF[2]. Adam îi auzise vorbind aşa pe unii dintre prietenii lui Thomas, dar îşi putea da seama şi singur de asta. Acum se unduia spre el, în blugi mulaţi şi un tricou alb strâmt. Era un fel de culturistă de performanţă. Adam nu era sigur de ce fel. Numele îi era urmat de o serie de iniţiale. Kristin câştigase titlul de profesionistă, indiferent ce ar însemna asta. Adam nu fusese niciodată fan al femeilor musculoase care ridică haltere, iar în unele dintre pozele ei din concursuri, Kristin arăta într-adevăr ca o frânghie cu noduri. Părul îi era puţin prea blond, zâmbetul îi dezvelea dantura cam prea albă, bronzul era puţin prea portocaliu, însă acest aspect dădea al naibii de bine când o vedeai în persoană.

— Bună, Adam.

Nu era sigur dacă ar fi trebuit să coboare din maşină. Se hotărî să rămână pe scaun.

— Bună, Kristin.

— Corinne e tot plecată?

— Da.

— Dar se întoarce mâine, nu?

— Da.

— Bine, o să iau legătura cu ea. Trebuie să ne antrenăm. Peste două săptămâni particip la concursul statal.

Kristin se descria pe contul de Facebook drept „model de fitness” şi „WBFF[3] Pro”. Corinne îi invidia trupul şi de curând începuseră să se antreneze împreună. Ca majoritatea lucrurilor care sunt bune sau rele pentru tine, ajungi la un punct în care ceea ce începuse ca un obicei plăcut devine un fel de obsesie.

Thomas reveni cu pantalonii.

— La revedere, Thomas.

— La revedere, doamnă Hoy.

— Noapte bună, băieţi. Nu vă distraţi prea mult când e mama plecată.

Femeia se întoarse cu spatele şi porni agale spre casă.

— E cam enervantă, zise Thomas.

— Nu-i frumos din partea ta.

— Ar trebui să le vezi bucătăria.

---

[2] Acronim pentru *Mother I’d Like to Fuck* („Mamă cu care aş vrea să mă culc”) (n.r.).

[3] Acronim pentru *World Beauty Fitness & Fashion,* titlul unui concurs de frumuseţe. (n.r.).

— De ce? Ce nu-i în regulă cu bucătăria lor?

— Are pe frigider poze cu ea în costum de baie. E scârbos.

Greu de contrazis. În vreme ce conducea, pe buzele lui Thomas apăru un surâs.

— Ce-i? întrebă Adam.

— Kyle îi spune Muma-Pădurii.

Adam se întrebă dacă era cumva vreun termen nou pentru MILF.

— Ce-nseamnă?

— Muma-Pădurii. O femeie urâtă.

În timp ce clătină dezaprobator din cap, Adam încercă să nu zâmbească. Era pe punctul să-şi admonesteze fiul – se întrebă cum s-o facă menţinându-şi o expresie neutră –, când îi sună telefonul. Se uită cine era apelantul.

Era Corinne.

Apăsă pe butonul de respingere. Trebuia să fie atent când şofa fiul lui. Corinne avea să înţeleagă. Se gândi să pună telefonul în buzunar, dar îl simţi vibrând. „Prea repede pentru un mesaj vocal”, îşi spuse. Nu, era un e-mail de la bancă. Îl deschise. Primise câteva linkuri pentru a vedea detalii despre cumpărăturile efectuate, însă Adam abia dacă le observă.

— Tată? Eşti bine?

— Fii atent la drum, Thomas.

Avea să se uite cu atenţie când ajungea acasă. Deocamdată, primul rând al e-mailului scotea în evidenţă mai mult decât voia el să ştie.

> *Novelty Funsy este numele sub care facturează următorul comerciant online*:
>
> *Fake-A-Pregnancy*[4]*.com.*

[4] „Înscenează o sarcină” (n.tr.).

Capitolul 4

Când ajunse acasă şi se duse în birou, Adam deschise linkul din e-mail şi urmări cum se încarcă site-ul.

Fake-A-Pregnancy.com.

Încercă să nu reacţioneze. Ştia că internetul satisface toate viciile şi preferinţele, chiar şi pe cele care sfidează imaginaţia, însă faptul că exista un întreg site ce avea drept scop simularea unei sarcini era unul dintre punctele în care unui ins raţional îi vine să cedeze, să plângă de indignare şi să admită că instinctele cele mai urâte ale omenirii au câştigat.

Sub literele mari şi roz, cu font puţin mai mic, era scris sloganul: CELE MAI AMUZANTE FARSE!

Farse?

Dădu clic pe linkul pentru „produsele pe care le-aţi achiziţionat”. Primul articol era „SUPER NOU! Test de sarcină fals!” Adam clătină din cap. Preţul obişnuit de 34,99 dolari era tăiat cu roşu, pentru a scoate în evidenţă preţul redus: 19,99 dolari, iar dedesubt scria, cu italice negre: *Ai economisit 15 dolari*!

„Mda, grozav, mulţumesc pentru economie. Sper că nevastă-mea n-a plătit preţul întreg!”

Articolul era livrat în douăzeci şi patru de ore într-un „ambalaj discret”. Citi mai departe:

> *Utilizează-l la fel ca pe un test de sarcină real*!
> *Urinează pe bandă şi citeşte rezultatele*!
> *De fiecare dată apare pozitiv*!

Adam îşi simţi gura uscată.

> *Îţi vei speria îngrozitor prietenul, socrii, vărul sau profesorul*!

Văr şi profesor? Cine naiba ar vrea să-şi sperie vărul sau profesorul cu... Adam nici nu voia să se gândească.

În partea de jos a paginii se afla un avertisment scris cu litere

mici.

> *ATENŢIE*! *Acest articol ar putea fi folosit iresponsabil. Prin completarea şi trimiterea formularului de mai jos, vă exprimaţi acordul de a nu utiliza acest produs în scopuri care ar putea fi ilegale, imorale, frauduloase sau care ar putea vătăma alte persoane.*

Incredibil! Mări imaginea produsului şi studie ambalajul. Testul consta într-o bandă albă cu o cruce roşie care arăta că e pozitiv pentru sarcină. Adam îşi stoarse creierii. Acesta fusese testul pe care îl folosise Corinne? Nu-şi amintea. Măcar se ostenise să se uite? Nu ştia sigur. Oricum, toate arătau la fel, nu?

Acum îşi amintea însă că soţia îşi făcuse testul în timp ce el se afla acasă.

Asta era ceva nou pentru ea. În cazul lui Thomas şi al lui Ryan, Corinne îl întâmpinase în uşă cu un zâmbet larg şi-i dăduse vestea. Totuşi, ultima dată voise ca el să fie prezent, îşi amintea asta. Stătea întins pe pat şi schimba posturile la televizor. Ea se dusese la baie şi Adam crezuse că va obţine rezultatul în câteva minute, dar nu fusese cazul. Corinne ieşise din baie, alergând cu banda.

Adam, uite! *Sunt însărcinată*!

Aşa arătase banda?

Nu ştia.

Bărbatul intră pe al doilea link şi-şi sprijini capul în mâini.

PÂNTECE FALS DIN SILICON!

Existau diferite dimensiuni: primul trimestru (1-12 săptămâni), al doilea trimestru (13-27 de săptămâni), al treilea trimestru (28-40 de săptămâni). Erau de asemenea şi mărimi mari, pentru gemeni, tripleţi şi chiar cvadrupleţi. Una dintre imagini înfăţişa o femeie frumoasă, care îşi privea drăgăstos pântecele „însărcinat”. Purta o rochie albă de mireasă şi ţinea în mână un buchet de crini.

Deasupra, o reclamă măgulitoare:

Niciodată nu ajungi mai repede în centrul atenţiei decât atunci când eşti gravidă!

Dedesubt, un îndemn mai puţin subtil:

Obţineţi cadouri mai bune!

Produsul era confecţionat din „silicon de calitate medicală”, care era descris drept „materialul cel mai apropiat de pielea umană care s-a inventat până acum!” În partea de jos, existau testimoniale video de la „cliente reale ale Fake-A-Pregnancy”. Adam deschise unul. O brunetă drăguţă zâmbea către videocameră şi declara: „Bună! Îmi ador abdomenul din silicon. E atât de natural!” Continua, explicând că intrase în posesia lui în două zile lucrătoare (nu la fel de repede ca în cazul testului de sarcină, dar nici n-ai nevoie că aşa ceva să-ţi fie livrat atât de repede, nu?), şi că ea şi soţul ei adoptau un copil şi nu voiau ca prietenii lor să afle. A doua femeie – de data asta o roşcată slabă – preciza că ea şi soţul ei foloseau o mamă-surogat şi se fereau de cei apropiaţi (Adam spera, spre binele familiei sale, că amicii lor nu erau într-atât de ciudaţi încât să frecventeze acest site şi să le afle povestea). Ultima recomandare venea din partea unei femei care folosise pântecele fals ca să le joace prietenilor „cea mai amuzantă farsă”.

Probabil că avea prieteni destul de dubioşi.

Adam se întoarse la pagina cu coşul de cumpărături. Ultimul articol era... vai... ecografii false.

2D sau 3D! *Alegerea îţi aparţine*!

Ecografiile false costau 29,99 dolari. Lucioase, mate sau chiar transparente. Existau câmpuri în care introduceai numele unui doctor, al unui spital sau al unei clinici şi data efectuării. Aveai posibilitatea de a alege sexul fătului sau doar probabilitatea („Băiat – probabilitate 80%”), vârsta, dacă sunt gemeni, orice. Pentru 4,99 dolari în plus puteai adăuga, „pentru autenticitate, o hologramă la ecografia falsă”.

Simţi un val de greaţă. Corinne cheltuise bani şi pentru hologramă? Adam nu-şi amintea.

Site-ul încerca să dea impresia că oamenii cumpărau aşa ceva

ca să se distreze. „Perfect pentru petreceri ale burlacilor!” Mda, extrem de amuzant. „Perfect pentru petrecerile de aniversare şi chiar pentru glumele de Crăciun!” Glume de Crăciun? Împachetezi un test de sarcină fals şi-l laşi sub brad pentru mami şi tati. Să mori de râs!

Bineînţeles, povestea cu „glumele” era o acoperire legală. Site-ul n-avea cum să nu ştie că oamenii îl foloseau în scopul înşelăciunii.

„Asta e, Adam. Continuă să te revolţi. Continuă să ignori ceea ce-i evident”.

Ameţeala îi reveni. În seara asta nu mai avea ce face. Trebuia să se culce. Trebuia să stea în pat şi să se gândească. Să nu facă nimic pripit. Erau prea multe în joc. Rămâi calm. Dacă trebuie, blochează gândurile.

În drum spre dormitor, trecu pe lângă camerele fiilor săi. Întreaga casă părea deodată foarte fragilă, construită din coajă de ou, iar dacă nu era atent, spusele Străinului puteau strivi totul.

Intră în dormitorul pe care îl împărţea cu soţia lui. Pe noptiera Corinnei se afla o carte, romanul de debut al unei scriitoare pakistaneze. Un număr al revistei *Real Simple,* cu paginile îndoite drept semne de carte, zăcea alături. Tot acolo se afla şi o pereche suplimentară de ochelari de citit, cu dioptrii destul de mici, pe care Corinnei nu-i plăcea să-i poarte în public. Radioul cu ceas avea un port de încărcare pentru telefonul ei. Adam şi Corinne aveau gusturi similare în materie de muzică. Springsteen era unul dintre favoriţi. Văzuseră zeci de concerte. Adam se pierdea întotdeauna la un moment dat, lăsându-se atât de prins de muzică, încât nu se mai controla. Corinne era atentă şi se concentra. Stătea în picioare şi eventual se mişca puţin, dar ochii îi erau în general fixaţi asupra scenei.

Între timp, Adam dansa ca un idiot.

Se duse la baie şi se spălă pe dinţi. Corinne folosea o periuţă de dinţi electrică modernă, cu ultrasunete, care părea a fi creată de NASA. Adam era conservator. Văzu o cutie de L’Oréal. Încă se simţea izul chimic al vopselei de păr. Înainte de a pleca la Atlantic City, Corinne îşi acoperise probabil firele cărunte, care păreau să apară câte un fir lung, pe rând. O vreme, le smulsese şi le studiase. Se încrunta, ridica firul de păr şi spunea:

— Are textura şi culoarea sârmei.

Telefonul mobil al lui Adam sună. Se uită la apelant, dar deja ştia cine era. Scuipă pasta de dinţi, se clăti rapid şi răspunse.

— Hei, rosti el.

— Adam?

Era, bineînţeles, Corinne.

— Da.

— Te-am sunat mai devreme, spuse ea, şi bărbatul îi simţi o urmă de panică în glas. De ce n-ai răspuns?

— Thomas era la volan şi voiam să fiu atent.

— Aha.

În fundal se auzeau muzică şi râsete. Probabil era la bar cu colegii.

— Cum a mers în seara asta? întrebă ea.

— Bine. E în echipă.

— Cum a fost Bob?

— Cum adică „cum a fost Bob”? Ca de obicei, s-a purtat ca un bufon.

— Trebuie să fii amabil cu el, Adam.

— Ba nu trebuie.

— Vrea să-l mute pe Ryan în linia de mijloc, ca să nu concureze cu Bob-junior. Nu-i da un pretext.

— Corinne?

— Da?

— E târziu şi mâine am o zi grea. Putem discuta mâine? Cineva din fundal, un bărbat, izbucni în hohote de râs.

— Totul e-n regulă? întrebă ea.

— Da, răspunse el înainte să închidă.

Îşi clăti periuţa de dinţi şi se spălă pe faţă. Cu doi ani în urmă, când Thomas avea paisprezece ani şi Ryan zece, Corinne rămăsese gravidă. Fusese o surpriză. Cu vârsta, Adam avusese ceva probleme cu numărul scăzut de spermatozoizi, aşa că metodele lor de contracepţie erau mai degrabă de domeniul rugăciunilor tăcute. Era, desigur, iresponsabil din partea lor. Până în momentul acela, el şi Corinne nu discutaseră niciodată despre faptul că nu vor mai avea copii. Părea – oricum, până la un punct – o înţelegere tacită între ei.

Adam îşi surprinse imaginea în oglindă. Vocea din spatele minţii lui se auzea din nou. Coborî încet în hol. Intră pe net şi căută *teste ADN.* Primele care apărură erau cele vândute de Walgreens. Fu gata să facă o comandă, apoi se răzgândi. Cineva

putea deschide pachetul. O să le cumpere el personal, mâine.

Se întoarse în camera lui şi se aşeză pe pat. Parfumul Corinnei, după atâţia ani un feromon încă puternic, persistase, sau poate era doar imaginaţia lui, care lucra peste program.

Vocea străinului îi reveni în minte.

Nu trebuia să rămâi cu ea.

Adam lăsă capul pe pernă, privi clipind spre tavan şi se scufundă în sunetele delicate ale casei lui liniştite.

Capitolul 5

Adam se trezi la ora 7. Ryan aştepta în uşa dormitorului.

— Tată...?

— Da.

— Poţi să verifici mailul şi să vezi dacă antrenorul Baime a trimis rezultatele?

— Am făcut-o deja. Eşti în echipa A.

Ryan nu-şi exteriorizǎ bucuria. Nu-i stătea în fire. Încuviinţă din cap şi încercă să-şi reţină zâmbetul.

— Pot să mă duc la Max după ore?

— Şi ce-o să faceţi voi, băieţi, într-o zi aşa de frumoasă?

— O să stăm pe întuneric şi o să jucăm jocuri video.

Adam se încruntă, dar ştia că Ryan glumeşte.

— Vin şi Jack şi Colin. O să jucăm lacrosse.

— Sigur. Adam sări din pat. Ai mâncat?

— Încă nu.

— Vrei să-ţi fac ouă *à la tati*?

— Numai dacă promiţi că nu le mai zici ouă *à la tati.*

Bărbatul zâmbi.

— S-a făcut.

Pentru o clipă, Adam uită de noaptea trecută, de Străin, de Novelty Funsy şi de Fake-A-Pregnancy.com. Aşa cum se întâmplă cu astfel de chestiuni, ele deveniseră de domeniul visului, ca atunci când aproape că te întrebi dacă nu cumva ţi-ai imaginat totul. Dar el ştia prea bine cum stau lucrurile. Ridicase un blocaj. De fapt, reuşise să doarmă destul de bine. Dacă visase ceva, nu-şi mai amintea ce. Adam dormea bine în majoritatea nopţilor. Corinne era cea care stătea trează şi se frământa. În decursul vieţii, bărbatul învăţase să nu-şi facă griji în privinţa a ceea ce nu putea controla, să lase ca totul să decurgă de la sine. Abilitatea asta de a discerne fusese ceva sănătos. Acum se întreba dacă însemna să lase lucrurile la voia întâmplării sau să le blocheze pur şi simplu.

Coborî şi pregăti micul dejun. „Ouăle *à la tati*” însemnau o omletă cu lapte, muştar şi parmezan. Când Ryan avea şase ani, adora ouăle *à la tati,* dar, ca întotdeauna în cazul copiilor mici, el

depăşise faza aceea; într-o zi le etichetase drept „nesatisfăcătoare” şi jurase să nu se mai atingă de ele. Recent, noul antrenor îi spusese lui Ryan că ar trebui să-şi înceapă regulat ziua cu un mic dejun bogat în proteine şi astfel ouăle *à la tati* reveniseră în atenţie ca o muzică plină de nostalgie.

Adam îşi privi fiul atacând mâncarea ca şi cum aceasta l-ar fi ofensat şi încercă să şi-l imagineze la vârsta de şase ani mâncând acelaşi fel în aceeaşi încăpere. Nu reuşi.

Thomas plecase, aşa că Ryan şi Adam făcură drumul spre şcoală – tată şi fiu – într-o tăcere confortabilă. Trecură pe lângă Baby Gap şi şcoala de karate Tiger Schulmann. Se deschisese un Subway în punctul „mort” al intersecţiei, într-un spaţiu comercial unde nimic nu părea să funcţioneze, ceva existent în toate oraşele. Găzduise deja o covrigărie, un magazin de bijuterii, un magazin de lux unde se vindeau saltele şi un Blimpie, pe care oricum Adam îl considerase întotdeauna a fi acelaşi lucru ca Subway.

— Pa, tată. Mulţumesc.

Ryan sări din maşină fără să-l sărute pe obraz. Când încetase Ryan să-l sărute? Nu-şi aducea aminte.

Ocoli pe Oak Street, trecu de 7-Eleven şi văzu o farmacie Walgreens. Oftă. Intră în parcare şi rămase câteva minute în maşină. Un bătrân şchiopătă pe lângă el, cu punga de medicamente strânsă puternic între mâna noduroasă şi mânerul bastonului. Se uită urât la Adam, sau poate aşa privea el acum pe toată lumea.

Adam intră. Luă un coş mic. Aveau nevoie de pastă de dinţi şi de săpun antibacterian, dar asta era numai de faţadă. Îşi aminti de anii tinereţii, când arunca o grămadă de articole de toaletă într-un coş similar ca să nu pară că ar cumpăra numai prezervative, care rămâneau nefolosite în portofel până când, din cauza vechimii, îşi pierdeau proprietăţile.

Testele ADN erau plasate în apropierea farmacistului. Adam se duse acolo, străduindu-se să pară relaxat. Privi în stânga. Privi în dreapta. Luă cutia şi citi pe spatele ei:

> TREIZECI LA SUTĂ DINTRE „TAŢII” CARE FOLOSESC ACEST TEST VOR DESCOPERI CĂ COPILUL PE CARE ÎL CRESC NU ESTE AL LOR.

Lăsă cutia pe raft. Se îndepărtă în grabă, ca şi cum ambalajul i-ar putea face semn să se întoarcă. Nu. Nu avea să facă asta. Oricum, nu astăzi.

Se duse cu produsele cosmetice la casa de marcat, mai luă un pachet de gumă de mestecat şi plăti. Intră pe Drumul 17, trecu pe lângă câteva magazine de saltele (ce se-ntâmpla cu nordul statului New Jersey de-avea atâtea magazine de saltele?) şi se opri la sala de sport. Se schimbă de haine şi lucră cu greutăţi. Pe parcursul vieţii de adult, Adam abordase diverse programe de antrenament – yoga (nu era flexibil), Pilates (fusese confuz), tabere de instrucţie (de ce să nu te înrolezi pur şi simplu în armată?), zumba (nici nu întrebaţi!), gimnastică în apă (aproape se înecase), bicicletă (îl durea fundul) –, dar în final revenea tot la greutăţile simple. În unele zile îi plăcea senzaţia de încordare a muşchilor şi nu-şi putea imagina cum ar fi să renunţe. În altele, ura fiecare moment şi singura greutate pe care dorea s-o ridice până la buze era băutura proteică cu unt de arahide de după antrenament.

Parcurse mişcările, încercând să ţină minte să-şi contracte muşchiul şi să-l ţină aşa la final. Asta era, după cum aflase, cheia pentru un rezultat bun. Nu doar să te încordezi. Te încordezi, menţii o secundă strângând bicepsul, te destinzi. Făcu duş, se schimbă în hainele de lucru şi se îndreptă către biroul lui de pe Midland Avenue din Paramus. Clădirea de birouri avea patru etaje şi ferestre strălucitoare; arhitectura i se remarca numai prin aceea că era tipică pentru o clădire de birouri, imposibil de deosebit de alta de acelaşi gen. N-aveai cum s-o confunzi cu altceva.

— Hei, Adam, ai o secundă?

Era Andy Gribbel, cel mai bun asistent juridic al lui Adam. Când începuse să lucreze acolo, toată lumea îi zicea Dude din cauza aspectului neîngrijit, asemănător cu al personajului lui Jeff Bridges. Era mai în vârstă decât ceilalţi asistenţi – de fapt, mai în vârstă şi decât Adam – şi ar fi putut studia cu uşurinţă Dreptul şi să intre în barou, dar, după cum se exprimase odată Gribbel: „Nu mă omor după asta, omule”.

Da, chiar aşa spusese.

— Ce este? întrebă Adam.

— Moş Rinsky.

Adam avea competenţe juridice referitoare la exproprieri,

implicându-se astfel în tentativele de trecere a bunurilor imobile în proprietatea guvernului pentru a construi autostrăzi, şcoli sau altceva de felul acela. În cazul respectiv, Primăria oraşului Kasselton încerca să-i ia casa lui Rinsky în scopul dezvoltării zonei rezidenţiale. Pe scurt, partea aceea a oraşului fusese etichetată politicos drept „indezirabilă” sau, în termeni profani, „groapă de gunoi”, iar autorităţile găsiseră un dezvoltator care să demoleze toate casele şi să construiască noi locuinţe sclipitoare, magazine şi restaurante.

— Ce-i cu el?

— Îl vizităm acasă.

— Bun, perfect.

— Să aduc... hm... artileria grea?

O parte a arsenalului nuclear al lui Adam.

— Încă nu. Altceva?

Gribbel se lăsă pe spate şi-şi întinse picioarele pe birou.

— Am concert diseară. Vii?

Adam clătină din cap. Andy Gribbel cânta într-o trupă de coveruri al cărei repertoriu era format din cântece din anii 1970 şi avea concerte în cele mai prestigioase cârciumi din nordul New Jersey-ului.

— Nu pot.

— Fără piese Eagles, promit.

— N-aţi cântat niciodată Eagles.

— Nu sunt fan. Dar începem cu „Please Come to Boston”. Ţii minte cântecul?

— Sigur.

— Ce crezi despre el?

— Nu sunt fan, replică Adam.

— Serios? E romantic, omule. Ţie-ţi plac melodiile romantice.

— Nu-i un cântec romantic.

Gribbel cântă: „Hei, hoinare, de ce nu te-aşezi la casa ta?”

— Probabil fiindcă prietena lui e enervantă, zise Adam. Tipul o tot roagă să plece cu el în alt oraş, ea refuză mereu şi începe să se smiorcăie şi să-i ceară să rămână el în Tennessee.

— Asta pentru că ea este fanul numărul unu al omului din Tennessee.

— Poate că el n-are nevoie de un fan, ci de o parteneră de viaţă şi de o iubită.

Gribbel îşi mângâie barba.

— Îţi înţeleg punctul de vedere.
— Iar el nu spune decât „Te rog, vino-n Boston primăvara”. Primăvara. Nu-i cere să plece pentru totdeauna din Tennessee. Care-i răspunsul ei? „Ea a zis nu, băiete”. Ce atitudine e asta? Fără nicio discuţie, fără să-l asculte şi pe el – doar împotrivire. Atunci el îi sugerează cu blândeţe Denver sau chiar L.A. Acelaşi răspuns. Nu, nu, nu. Întinde-ţi aripile, soro. Trăieşte şi tu un pic.
Gribbel zâmbi.
— Eşti dus, omule.
— Şi, continuă Adam, simţind cum bate câmpii şi mai tare, ea pretinde că în oraşele astea uriaşe – Boston, Denver, Los Angeles – nu mai e nimeni ca ea. Cam încrezută, nu?
— Adam?
— Ce-i?
— Gândeşti prea mult, frate.
Adam aprobă din cap.
— Adevărat.
— Te gândeşti prea mult la o mulţime de chestii.
— Aşa fac.
— De asta eşti cel mai bun avocat pe care-l cunosc.
— Mersi. Şi nu, nu poţi pleca mai devreme de la birou pentru concert.
— Of, haide. Nu fi aşa.
— Îmi pare rău.
— Adam?
— Da?
— Tipul din cântec. Hoinarul care o roagă să vină la Boston.
— Ce-i cu el?
— Trebuie să fii cinstit cu fata.
— Cum aşa?
— Îi spune fetei că şi-ar putea vinde tablourile pe trotuar, în faţa cafenelei în care speră el să lucreze. Gribbel îşi desfăcu braţele: Păi, ce fel de plan financiar e ăsta?
— *Touché*! făcu Adam zâmbind fugar. Se pare că ar trebui pur şi simplu să se despartă.
— Nuuu. E ceva frumos între ei. Se simte în glasul lui.
Adam ridică din umeri şi se îndreptă spre biroul său. Pledoaria fusese o distragere bine-venită. Acum se întorcea în mintea lui. Un loc unde nu-i plăcea să fie. Dădu câteva telefoane, se întâlni cu doi clienţi, verifică totul cu asistenţii, asigurându-se că se

urmaseră căile corecte. Lumea merge înainte, ceea ce e scandalos. Adam învăţase asta când avea paisprezece ani şi tatăl lui murise în urma unui atac de cord neaşteptat. Stătuse în maşina mare şi neagră alături de mama lui, se uitase pe fereastră şi văzuse cum toţi ceilalţi de pe suprafaţa Pământului îşi vedeau de vieţile lor. Copiii continuau să meargă la şcoală. Părinţii se duceau la lucru. Maşinile claxonau. Soarele continua să strălucească. Tatăl lui nu mai era. Şi nimic nu se schimbase.

Astăzi i se reamintea încă o dată ceea ce era evident: lumii nu-i pasă câtuşi de puţin de noi şi de problemele noastre mărunte. Nu înţelegem niciodată bine asta, nu-i aşa? Vieţile noastre au fost distruse – n-ar trebui să observe şi ceilalţi? Dar nu. Pentru lumea exterioară, Adam arăta la fel, acţiona la fel, simţea la fel. Ne înfuriem când cineva ne taie calea în trafic, sau când durează prea mult să dăm o comandă la Starbucks, sau când cineva nu reacţionează exact cum am crede noi că trebuie, însă nu avem habar că dincolo de faţadă s-ar putea ca oamenii aceia să aibă de-a face cu un rahat de proporţii industriale. Poate că vieţile lor sunt ţăndări. Poate că se află în centrul unei imense tragedii sau furtuni, iar sănătatea lor mintală atârnă de un fir de păr.

Dar nouă nu ne pasă. Noi nu vedem şi continuăm să facem presiuni.

Pe drumul spre casă, baleie posturile de radio, rămânând în final pe unul de sport, fără un motiv anume. Lumea era împărţită şi se războia mereu, aşa că era frumos când oamenii erau prinşi într-o luptă care avea ca miză ceva atât de lipsit de sens ca baschetul profesionist.

Intrând pe strada sa, Adam fu oarecum surprins să vadă pe alee Honda Odyssey a Corinnei. Cu o expresie perfect serioasă, vânzătorul numise culoarea maşinii „vişiniu-închis perlat”. Pe uşa portbagajului se afla un autocolant oval cu numele oraşului lor scris cu negru, un fel de tatuaj tribal din zilele noastre pentru automobilele din suburbii. Mai erau un abţibild rotund cu două crose de lacrosse încrucişate pe care scria PANTHER LACROSSE, mascota oraşului, şi unul cu un W verde gigantic, de la Şcoala Gimnazială Willard, unde învăţa Ryan.

Corinne se întorsese din Atlantic City mai devreme decât se aşteptase Adam.

Asta îl scotea puţin din ritm. Toată ziua, repetase în minte

fără încetare confruntarea ce urma să aibă loc. Rula în buclă deja de câteva ore. Testase mai multe abordări, însă niciuna nu i se păruse cu totul potrivită. Ştia că nu are rost să planifice. Dacă ar fi vorbit despre ceea ce îi zisese Străinul – dacă ar fi confruntat-o cu ceea ce acum credea că e adevărat –, ar fi însemnat să scoată proverbialul cui al grenadei. Nu poţi să ştii cum va reacţiona celălalt.

Oare ea va nega?

Poate. Exista posibilitatea de a oferi o explicaţie nevinovată. Adam încerca să-şi păstreze mintea deschisă, deşi speranţele i se păreau mai false decât orice altceva din campania „fără prejudecăţi”. Parcă pe alee, lângă Honda. Aveau un garaj cu două locuri, dar acolo depozitaseră mobilă veche, echipament sportiv şi alte capcane ale societăţii de consum care avuseseră prioritate. Aşa că-şi lăsau maşinile afară.

Adam coborî din automobil şi porni pe alee. Gazonul era presărat cu prea multe pete maronii. Corinne avea să observe şi să se plângă. Ei îi era greu să lase lucrurile aşa cum sunt şi să se bucure pur şi simplu de viaţă. Îi plăcea să le corecteze şi să le îndrepte. Adam se considera mai degrabă de genul „Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască”.

Însă alţii puteau confunda o asemenea atitudine cu lenea. Familia Bauer, care locuia alături, avea în faţa casei o curte ce arăta de parcă era aranjată să găzduiască un turneu de golf profesionist. Corinne nu se putea abţine să nu compare. Pe Adam îl durea în cot.

Uşa din faţă se deschise şi Thomas ieşi ţinând pe un umăr sacul de lacrosse. Purta echipamentul de „joc în deplasare”. Îi zâmbi tatălui său, cu aparatul de protecţie dentară atârnându-i din gură. O căldură familiară străbătu pieptul lui Adam.

— Bună, tată.

— Bună, ce faci?

— Am meci, ai uitat?

Lesne de înţeles, Adam uitase într-adevăr, dar asta explica de ce Corinne se străduise să ajungă acasă mai devreme.

— Aşa-i. Cu cine jucaţi?

— Cu Glen Rock. O să mă ducă mama. Vii şi tu mai târziu?

— Sigur că da.

Când Corinne apăru în uşă, Adam îşi simţi inima oprindu-se. Era încă o femeie frumoasă. Dacă bărbatul reuşea cu greu să-şi

vizualizeze cei doi fii la vârste fragede, în cazul Corinnei lucrurile stăteau aproape invers. Încă o vedea doar ca pe frumuseţea de douăzeci şi trei de ani de care se îndrăgostise. Desigur, dacă se uita îndeajuns de atent, îi apăruseră riduri în jurul ochilor şi pielea nu mai era atât de catifelată odată cu înaintarea în vârstă. Probabil că dragostea pe care i-o purta sau faptul că o vedea în fiecare zi făcea ca schimbările să pară extrem de lente, ceea ce crea impresia că nu îmbătrâneşte.

Părul Corinnei era încă ud după duş.

— Bună, dragule.

Adam rămase pe loc.

— Bună.

Femeia se apropie şi-l sărută pe obraz. Părul îi mirosea superb, a liliac.

— Poţi să-l iei pe Ryan?

— Unde e?

— La joacă la Max.

Thomas tresări.

— Nu-i spune aşa, mamă.

— Poftim?

— Joacă. E la gimnaziu. Te duci la joacă când ai şase ani.

Corinne oftă, zâmbind.

— Bine, mă rog, e la o întâlnire între maturi la Max. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Adam. Poţi să-l iei tu înainte să vii la meci?

Adam îşi dădu seama că aproba din cap, dar nu-şi amintea să-şi fi spus în mod conştient s-o facă.

— Sigur că da. Ne vedem la meci. Cum a fost la Atlantic City?

— Drăguţ.

— Ăăă... oameni buni, îi întrerupse Thomas, puteţi pălăvrăgi mai târziu? Antrenorul se supără dacă n-ajungem cu cel puţin o oră înainte de meci.

— Corect, spuse Adam. Apoi, întorcându-se spre Corinne, încercă să rostească degajat: Da, putem pălăvrăgi mai târziu.

Corinne ezită însă o fracţiune de secundă – suficient de mult.

— Bine, nicio problemă.

Adam rămase pe verandă şi-i urmări mergând pe alee. Corinne apăsă telecomanda maşinii şi portbagajul se căscă precum o gură uriaşă. Thomas îşi aruncă rucsacul în spate şi se aşeză pe locul din dreapta şoferului. Gura se închise, înghiţind cu totul echipamentul. Corinne îi făcu semn cu mâna. Adam îi

răspunse.

El şi Corinne se întâlniseră în Atlanta în timpul unei specializări de cinci săptămâni pentru LitWorld, o organizaţie caritabilă care trimitea profesori în zonele defavorizate ale lumii ca să-i înveţe pe oameni să citească. Asta fusese înainte de zilele în care orice puşti făcea o excursie în Zambia şi construia o colibă, pentru a consemna experienţa respectivă în cererea de înscriere la colegiu. În primul rând, toţi voluntarii terminaseră deja colegiul. Stagiarii erau sinceri, poate prea sinceri, însă inimile lor se aflau la locul potrivit.

El şi Corinne nu se întâlniseră în campusul Universităţii Emory unde avea loc pregătirea, ci într-un bar din apropiere, unde studenţii trecuţi de douăzeci şi unu de ani puteau consuma alcool şi agăţa liniştiţi, pe acorduri de muzică country proastă. Ea venise cu un grup de prietene, el, cu un grup de băieţi. Adam căuta o aventură de o noapte. Corinne căuta ceva mai mult. Cele două grupuri se apropiaseră lent, băieţii venind către fete, ca într-un clişeu de scenă de dans dintr-un film de categoria B. Adam o întrebase pe Corinne dacă putea să-i ofere ceva de băut. Ea acceptase şi-i zisese că asta n-o să-i dea ocazia de a obţine mai mult. El îi oferise oricum băutura şi replica genială că noaptea era abia la început.

Băuturile sosiseră şi ei începuseră să vorbească. Mersese bine. Cândva târziu în noapte, nu cu mult înainte de închidere, Corinne îi destăinuise că-şi pierduse tatăl la o vârstă fragedă şi atunci Adam, care nu discutase niciodată cu nimeni despre asta, îi povestise despre moartea propriului său tată şi despre nepăsarea lumii.

Îi legaseră tragediile paterne. Aşa începuse.

Când se căsătoriseră, locuiseră într-un apartament modest în apropiere de autostrada interstatală 78. Adam încerca în continuare să-i ajute pe oameni, în calitate de apărător public. Ea preda în cele mai dure cartiere din Newark, New Jersey. Când se născuse Thomas, fusese momentul să se mute într-o casă adevărată. Se părea că aşa funcţionau lucrurile. Lui Adam nu-i prea păsa unde locuiesc. Pe el nu-l interesa dacă alegeau o casă cu arhitectură modernă sau una clasică, precum aceasta. El o voia pe Corinne fericită, nu atât fiindcă era un tip grozav, cât fiindcă pentru el nu conta prea mult. Ca atare, Corinne alesese oraşul acesta din motive evidente.

Poate că el ar fi trebuit să se oprească atunci, însă era tânăr şi nu vedea de ce ar fi făcut-o. O lăsase să aleagă această casă anume pentru că era ceea ce-şi dorea ea. Oraşul. Casa. Garajul. Maşinile. Băieţii.

Dar Adam ce-şi dorise?

Nu ştia, dar casa – cartierul – le depăşise posibilităţile financiare. Bărbatul se văzuse nevoit să renunţe la slujba de apărător din oficiu pentru un salariu mult mai bun la firma de avocatură Bachmann Simpson Feagles. Nu fusese chiar ceea ce-şi dorea, ci mai degrabă drumul neted, bine pavat, pe care pornesc pur şi simplu bărbaţii ca el: un loc sigur unde să-şi crească copiii, o casă drăguţă cu patru dormitoare, un garaj pentru două maşini, un panou de baschet pe alee, un grătar cu gaz pe terasa de lemn din curtea din spate.

Drăguţ, nu-i aşa?

Tripp Evans numise asta, melancolic: „Să trăieşti visul”. Visul american. Corinne ar fi fost de acord.

Nu trebuia să rămâi cu ea...

Desigur, asta nu era adevărat. Visurile sunt construite din materiale delicate, însă nepreţuite. Nu le distrugi cu uşurinţă. Cât de nerecunoscător, egoist şi ipocrit să fii să nu înţelegi cât eşti de norocos?

Deschise uşa şi intră în bucătărie. Masa era un dezastru, sufocată de Temele pentru Acasă ale Micilor Americani. Cartea de algebră a lui Thomas era deschisă la o problemă care îi cerea să rezolve o ecuaţie de gradul doi. Un creion HB se odihnea între paginile cărţii. Foi albe cu pătrăţele albastru-deschis erau împrăştiate peste tot. Unele căzuseră pe podea.

Adam se aplecă, le adună şi le puse pe masă. Se uită o clipă la temă.

„Ia-o încet”, îşi reaminti. Nu era în joc doar visul lui şi al Corinnei.

Capitolul 6

Când Adam şi Ryan ajunseră, meciul lui Thomas tocmai începea.

Şoptind „ne vedem mai târziu, tată”, Ryan dispăru imediat pentru a se alătura unor puşti de-o seamă cu el, ca să nu rişte să fie văzut alături de un părinte adevărat. Adam merse spre partea stângă a terenului, la secţiunea „din afara echipei”, unde stăteau şi ceilalţi părinţi din Cedarfield.

Nu existau gradene metalice, însă unii părinţi îşi aduseseră scaune pliante. Corinne ţinea în portbagaj patru scaune pliante, cu suporturi pentru pahare pe ambele braţe (chiar are cineva nevoie de două suporturi la un scaun?), şi o umbrelă de soare. De cele mai multe ori – ca acum –, femeia prefera să stea în picioare. Lângă ea se afla Kristin Hoy, care purta un tricou fără mâneci şi pantaloni atât de scurţi, încât pentru taţi reprezenta o provocare.

În drum către soţia lui, Adam salută câţiva părinţi, înclinând din cap. Tripp Evans stătea într-un colţ cu alţi taţi, toţi cu braţele încrucişate şi ochelari de soare, arătând mai mult a agenţi secreţi decât a spectatori. În dreapta, Gaston zâmbea afectat alături de vărul său Daz (da, toată lumea îi spunea aşa), proprietarul CBW Inc., o firmă sofisticată de investigaţii, specializată în cercetarea trecutului angajaţilor. Vărul Daz făcea şi cercetări mai puţin extinse asupra tuturor antrenorilor din ligă, pentru a se asigura că niciunul nu are cazier sau altceva similar. Gaston insistase pe lângă consiliul de conducere al clubului de lacrosse să angajeze costisitoarea firmă CBW Inc. pentru o sarcină aparent simplă, care se putea face mult mai ieftin online, pentru că, hei, nu pentru asta sunt familiile?

Corinne îl observă pe Adam apropiindu-se şi se îndepărtă întrucâtva de Kristin. Când ajunse lângă ea, îi şopti aproape panicată:

— Thomas nu-i titular.

— Antrenorul îi roteşte întotdeauna. Eu nu mi-aş face griji.

Numai că ea îşi făcea.

— Pete Baime a intrat în locul lui.

Fiul lui Gaston. Asta explica zâmbetul afectat.

— Nici măcar nu şi-a revenit după accidentare. Cum se poate să joace iar?

— Ţi se pare că-s doctorul lui, Corinne?

— Hai, Tony! strigă o femeie. Degajează!

Lui Adam nu trebuia să i se atragă atenţia că aceea care strigase era mama lui Tony. Trebuia să fie. Întotdeauna îţi dai seama când un părinte strigă la propriu-i copil. În glas există o nuanţă acută de dezamăgire şi de exasperare. Niciun părinte nu-şi dă seama că aşa sună. Toţi fac la fel. Îi auzim. Credem că numai ceilalţi părinţi o fac, dar că, prin magie, noi suntem imuni.

Un vechi proverb croat pe care Adam îl învăţase la colegiu se potrivea în cazul de faţă: „Cocoşatul vede cocoaşa altuia, niciodată pe a sa”.

Trecură trei minute. Thomas tot nu intră în joc. Adam îi aruncă o privire Corinnei, care avea maxilarul încordat. Se uita spre tuşa opusă, la antrenor, ca şi cum ar fi vrut ca prin puterea privirii să-l determine să-l introducă pe Thomas în joc.

— O să fie bine, zise Adam.

— Întotdeauna intra în joc până acum. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Pete n-ar trebui să joace.

Adam nu se osteni să răspundă. Pete prinse mingea şi o trimise unui coechipier în cea mai banală pasă imaginabilă. De dincolo de teren, Gaston strigă:

— Oho, aşa te vreau, Pete! şi bătu palma cu vărul Daz.

— Ce fel de adult îşi spune Daz? mormăi Adam.

— Poftim?

— Nimic.

Corinne îşi rodea buza inferioară.

— Probabil am întârziat un minut sau două. Adică am ajuns cu cincizeci şi cinci de minute înainte de începerea jocului, dar antrenorul a zis o oră.

— Mă-ndoiesc că despre asta-i vorba.

— Trebuia să fi plecat mai devreme de acasă.

Adam simţi nevoia să spună că au probleme mai grave, însă poate că pentru moment distragerea era bine-venită. Echipa adversă marcă. Părinţii mormăiră şi analizară unde greşise apărarea de permisese înscrierea punctului.

Thomas intră alergând pe teren.

Adam simţi cum uşurarea venea în valuri dinspre soţia lui. Faţa Corinnei se îmblânzi. Zâmbi către el şi întrebă:

— Cum a fost la birou?

— Acum vrei să ştii?

— Scuze. Ştii cum sunt eu.

— Ştiu.

— Cam de asta mă iubeşti.

— Cam.

— De asta, dar şi pentru fundul meu.

— Aşa mai merge.

— Încă am un fund grozav, nu-i aşa?

— De nivel mondial, clasa întâi, sută la sută muşchi fără grăsime.

— Mă rog, spuse ea cu zâmbetul ei şiret ce se întindea prea mult. Poate cu ceva grăsime.

Doamne, cât iubea momentele astea mult prea rare în care ea îşi dădea drumul şi devenea chiar puţin obraznică. Pentru o fracţiune de secundă, uită de Străin. O fracţiune de secundă, nu mai mult. „De ce acum?”, se întrebă. Ea făcea astfel de remarci de două-trei ori pe an. De ce tocmai acum?

Întoarse privirea spre Corinne; purta cerceii cu diamant pe care el îi cumpărase dintr-un magazin de pe Strada 47. Îi dăruise la aniversarea lor de cincisprezece ani, pe care o serbaseră în restaurantul chinezesc Bamboo House. Ideea lui iniţială fusese să-i introducă într-o prăjitură cu răvaş – Corinnei îi plăcea să deschidă prăjiturile, nu şi să le mănânce –, însă ideea nu se materializase. În cele din urmă, chelnerul îi adusese pur şi simplu pe un platou cu capac de oţel. Siropos, un clişeu, deloc original, dar Corinne fusese încântată. Ţipase, îl luase în braţe şi-l strânsese atât de tare, încât chiar se întrebase dacă vreun bărbat pe lumea asta mai fusese îmbrăţişat aşa.

Acum şi-i scotea numai noaptea şi când mergea să înoate, pentru că o îngrijora clorul, care ar fi atacat montura. Ceilalţi cercei pe care îi avea rămăseseră neatinşi în caseta cu bijuterii din dressingul ei, ca şi cum purtarea lor în locul diamantelor ar fi însemnat un soi de trădare. Cerceii aceia însemnau ceva pentru ea. Semnificau angajament, dragoste, respect şi, zău aşa, genul ăsta de femeie ar înscena o sarcină?

Corinne îşi concentrase atenţia asupra meciului. Mingea era în

zona de atac, unde juca Thomas. O putea simţi cum se încordează de câte ori mingea ajungea în apropierea fiului lor.

Thomas jucă frumos, furând mingea din crosa unui apărător, ridicând-o şi îndreptându-se către gol.

Pretindem altceva, dar nu ne privim decât propriul copil. Când Adam devenise tată, găsea cumva dureroasă această atenţie parentală. Mergi la meci, la concert sau oriunde şi, desigur, te uiţi la toţi şi la toate, însă ceea ce vezi cu adevărat e doar propriul tău copil. Orice altceva devine zgomot de fond, decor. Te uiţi fix la copilul tău şi ţi se pare că un reflector e aţintit asupra lui, numai asupra lui, iar restul scenei, terenului sau arenei se întunecă, iar tu simţi o căldură, aceeaşi pe care Adam o simţise în piept când fiul său îi zâmbise, şi, chiar şi într-un mediu plin de alţi părinţi şi de alţi copii, Adam îşi dădea seama că fiecare părinte simte exact la fel, că fiecare părinte are propriul său reflector îndreptat asupra propriului său copil, iar asta era cumva reconfortant şi firesc.

Acum, această concentrare asupra copilului nu mai părea aşa înviorătoare. Simţea că nu era atât dragoste cât obsesie, că fixismul acesta monomaniac era nerealist şi chiar dăunător.

În timpul contraatacului, Thomas alergă şi-i pasă lui Paul Williams. Terry Zobel era pregătit să înscrie, dar, înainte să arunce, arbitrul fluieră şi ridică steagul galben. Freddie Friednash, un mijlocaş din echipa lui Thomas, fu penalizat cu o eliminare de un minut pentru fault. Taţii din colţ se înfuriară în grup:

— Glumeşti, arbitrule?

— Proastă decizie!

— Eşti orb?

— Asta-i o prostie!

— Ori una, ori alta!

Antrenorii interveniră şi ei. Chiar şi Freddie, care ieşise în pas alert, încetini şi clătină din cap către arbitru. Şi mai mulţi părinţi se alăturară corului de obiecţii – mentalitatea de turmă în acţiune.

— Tu ai văzut faultul? întrebă Corinne.

— Nu mă uitam într-acolo.

Becky Evans, soţia lui Tripp, veni spre ei şi-i salută.

— Bună, Adam. Bună, Corinne.

Din cauza penalizării, mingea era acum în zona defensivă,

mult departe de Thomas, aşa că amândoi o priviră şi-i întoarseră zâmbetul. Becky Evans, mamă a cinci copii, era aproape supranatural de veselă, având mereu pregătit un surâs şi un cuvânt amabil. Adam era în general suspicios cu astfel de oameni. Îi plăcea să le urmărească pe acele mame fericite, atent la momentul când ele lăsau garda jos, când surâsul se ştergea sau înţepenea şi de cele mai multe ori îl găsea. Dar nu şi în cazul lui Becky. O vedeai mereu plimbându-şi puştii într-un Dodge Durango, cu zâmbetul ei luminos, având bancheta încărcată cu copii şi echipament, şi, în timp ce sarcinile acelea banale le copleşeau până la urmă pe majoritatea dintre mame, Becky Evans părea să se hrănească din ele, ba chiar să capete noi puteri.

— Bună, Becky, zise Corinne.

— Excelentă vreme pentru meci, nu-i aşa?

— Să ştii că da, răspunse Adam, fiindcă aşa trebuia să răspunzi.

Fluierul se auzi din nou – un alt fault dictat împotriva echipei aflate în deplasare. Taţii îşi ieşiră din nou din minţi, chiar înjurară. Comportamentul lor îl făcu pe Adam să se încrunte, dar nu spuse nimic. Era asta o parte din problemă? Fu surprins să vadă că scandalagiii erau conduşi de ochelaristul Cal Gottesman. Cal, al cărui fiu Eric devenea un apărător tot mai bun, vindea asigurări în Parsippany. Adam îl considerase întotdeauna un ins cu maniere plăcute şi bine intenţionat, dacă nu chiar didactic şi plicticos, însă în ultima vreme remarcase că purtarea sa devenea tot mai ciudată, direct proporţională cu progresul fiului. În ultimul an, Eric crescuse cincisprezece centimetri şi acum era apărător titular. Colegiile zumzăiau în jurul lui, iar acum Cal, care stătuse atât de rezervat pe tuşă, putea fi văzut adesea agitându-se şi vorbind de unul singur.

Becky se apropie şi mai mult.

— Aţi auzit de Richard Fee?

Richard Fee era golgheterul echipei.

— O să plece la Boston College.

— Dar e abia în primul an, zise Corinne.

— Ştiu, ştiu. Oare o să înceapă să-i recruteze încă din uter?

— E ridicol, aprobă Corinne. De unde ştiu ei ce fel de student o să fie? Abia a intrat la liceu.

Becky şi Corinne continuară, însă Adam deja nu le mai auzea.

Lor nu părea să le pese, astfel că o luă ca pe o aluzie să le părăsească şi poate să stea singur un timp. O sărută scurt pe Becky pe obraz şi plecă. Becky şi Corinne se cunoşteau din copilărie. Se născuseră amândouă în Cedarfield. Becky nu părăsise niciodată oraşul.

Corinne nu avusese asemenea noroc.

Adam se îndreptă spre un punct situat la mijlocul drumului dintre mamele şi taţii din colţ, sperând să-şi creeze un mic spaţiu doar pentru sine. Se uită la grupul de taţi. Tripp Evans îi prinse privirea şi înclină din cap ca şi cum l-ar fi înţeles. Probabil nici Tripp nu avea chef de înghesuială, dar el era cel care o crea. „Celebritate locală”, gândi Adam. „Descurcă-te cu ea”.

Când se auzi fluierul la finalul primului sfert, Adam se uită către soţia lui. Continua să stea de vorbă cu Becky, amândouă însufleţite. Le privi o clipă, pierdut şi speriat. O cunoştea foarte bine pe Corinne. Ştia totul despre ea. Şi, în mod paradoxal, pentru că o cunoştea atât de bine, ştia că ceea ce îi spusese Străinul aducea a adevăr.

Ce am fi în stare să facem ca să ne protejăm familia?

Fluierul răsună şi jucătorii îşi ocupară locurile pe teren. Fiecare părinte verifică dacă odrasla lui mai era în joc. Thomas îşi păstrase locul. Becky continua să vorbească. Corinne tăcuse, dând aprobator din cap, însă atentă la Thomas. Ea ştia să se concentreze. Iniţial, Adam apreciase această calitate la soţia lui. Corinne ştia ce voia de la viaţă şi se putea concentra în direcţiile care ar fi ajutat-o să obţină lucrurile respective. Când se întâlniseră, Adam avea, în cel mai bun caz, nişte planuri neclare – ceva despre ajutorarea celor defavorizaţi şi asupriţi –, dar nu avea idee unde voia să trăiască sau despre stilul de viaţă, cum să creeze viaţa aceea sau nucleul unei familii. Pentru el, totul era vast şi vag – şi iată, în contrast puternic, femeia aceasta spectaculoasă, frumoasă, inteligentă care ştia exact ce trebuie să facă amândoi.

În renunţarea aceea existase libertate.

În timp ce Adam se gândea la deciziile (sau la lipsa lor) pe care le luase până în acel punct al vieţii, Thomas primi mingea în spatele porţii, simulă o pasă spre centru, alergă către dreapta, duse crosa în spate şi reuşi o lovitură frumoasă, jos, în colţ.

Gol.

Taţii şi mamele ovaţionară. Coechipierii lui Thomas se îngrămădiră să-l felicite, bătându-l vesel pe cască. Fiul lui rămase calm, urmând vechea zicală „Poartă-te ca şi cum ai mai fi făcut asta”, dar, chiar şi de la distanţa aceea, chiar şi prin mască, chiar şi dincolo de aparatul de protecţie dentară, Adam ştia că Thomas, fiul lui cel mare, zâmbea şi era fericit, iar asta era treaba lui Adam ca tată, în primul şi în primul rând, să păstreze zâmbetul acestui băiat şi al fratelui său, să-i păstreze fericiţi şi în siguranţă.

Ce ar fi în stare să facă pentru ca băieţii lui să fie fericiţi şi în siguranţă?

Orice.

Nu era însă vorba doar despre ce ai face sau ce ai sacrifica, nu-i aşa? În viaţă mai e vorba şi despre noroc, întâmplare, haos. Aşa că putea şi avea să facă tot posibilul pentru a-şi proteja copiii, deşi cumva ştia – cu deplină certitudine – că nu va fi de ajuns, că norocul, întâmplarea şi haosul îşi făcuseră alte planuri, că fericirea şi siguranţa aveau să se dizolve în aerul încă primăvăratic.

Capitolul 7

Thomas înscrise un al doilea gol – cu care câştigară meciul! – cu mai puţin de douăzeci de secunde înainte de final.

În cinismul lui Adam despre lumea excesiv de intensă a sportului exista o urmă de ipocrizie: dincolo de toate, când Thomas marcă golul final, bărbatul sări, lovi aerul cu pumnii şi strigă: „Este!” Indiferent dacă-i plăcea sau nu, simţea un val de bucurie nediluată, pură. Îngerii lui păzitori ar fi zis că asta nu avea nimic de-a face cu Adam însuşi, că bucuria sa pornea din faptul că ştia că fiul lui trăieşte o bucurie şi mai mare şi că era firesc şi sănătos pentru un părinte să aibă astfel de sentimente pentru copilul său. Adam îşi aminti că el nu era unul dintre acei părinţi care trăiau prin copiii lor sau care priveau jocul de lacrosse ca pe un bilet de intrare la un colegiu mai bun. Îi plăcea să privească meciul dintr-un singur motiv: fiii lui adorau acest sport.

Însă toţi părinţii îşi spun lor înşişi o mulţime de lucruri. Cocoşatul croat, nu-i aşa?

Când meciul se termină, Corinne îl duse pe Ryan acasă cu maşina ei. Intenţiona să pregătească cina. Adam îl aşteptă pe Thomas în parcarea liceului. Desigur, ar fi fost mult mai simplu să-l ia acasă imediat după meci, dar exista regula ca băieţii să folosească autocarul echipei din motive de siguranţă. Aşa că Adam, împreună cu alţi părinţi, urmară autobuzul înapoi în Cedarfield şi-şi aşteptară fiii să debarce. Coborî din maşină şi se îndreptă către intrarea din spate a şcolii.

— Salut, Adam.

Cal Gottesman veni spre el şi Adam îi răspunse la salut. Cei doi taţi îşi strânseră mâinile.

— Grozavă victorie, zise Cal.

— Într-adevăr.

— Thomas a jucat al naibii de bine.

— Şi Eric.

Ochelarii lui Cal păreau să nu stea niciodată drept. Îi tot alunecau de pe nas, silindu-l să-i împingă înapoi cu degetul arătător, doar pentru ca imediat după aceea să-şi reînceapă

coborârea pe nas.

— Păreai... hm... distras.

— Poftim?

— La meci. Cal avea genul de voce care făcea totul să pară un scâncet. Parcă, ştiu şi eu, te supăra ceva.

— Serios?

— Da. Îşi împinse ochelarii pe nas. La fel, n-am putut să nu constat expresia ta de să spunem, dezgust.

— Nu prea înţeleg ce...

— Când îi corectam pe arbitri.

„Îi corecta”, gândi Adam. Dar nu voia să intre în subiect.

— N-am observat.

— Ar fi trebuit. Arbitrul voia să-l penalizeze pe Thomas când a primit mingea în X.

Adam se strâmbă.

— Nu înţeleg.

— Pun presiune pe arbitri, zise Cal pe un ton conspirativ, în mod deliberat. Ar trebui să apreciezi asta. Azi după-amiază i-a prins bine fiului tău.

— Corect, făcu Adam. Apoi, pentru că cine naiba era tipul ăsta ca să-l abordeze astfel, adăugă: Şi de ce mai semnăm la începutul sezonului declaraţia de fairplay?

— Care?

— Cea în care promitem să nu-i abuzăm verbal pe jucători, antrenori sau arbitri. Acea declaraţie.

— Eşti naiv. Ştii cine-i Moskowitz?

— Locuieşte cumva în Spenser Place? Tranzacţionează obligaţiuni?

— Nu, nu, răspunse Cal nerăbdător. Profesorul Tobias Moskowitz de la Universitatea din Chicago.

— Hm, nu.

— Cincizeci şi şapte la sută.

— Poftim?

— Studiile arată că în cincizeci şi şapte la sută dintre cazuri un meci este câştigat de echipa gazdă – asta-i ceea ce numim avantajul terenului propriu.

— Şi?

— Deci avantajul terenului propriu este real. Există. Există în toate sporturile, în toate timpurile, în toate locurile. Profesorul Moskowitz a constatat că procentul este remarcabil de

consecvent.

— Şi? repetă Adam.

— Probabil că ai auzit multe dintre motivele obişnuite prin care se explică acest avantaj. Oboseala călătoriei – echipa în deplasare trebuie să călătorească fie cu autocarul, fie cu avionul, fie cu ce are la dispoziţie. Poate ai auzit despre familiaritatea cu terenul de joc. Sau că unele echipe sunt obişnuite cu vremea rece sau cu căldura...

— Locuim în oraşe vecine, replică Adam.

— Da, exact, ceea ce-mi întăreşte punctul de vedere.

Of, Adam chiar nu avea chef de aşa ceva. Unde naiba era Thomas?

— Aşadar, continuă Cal, ştii ce a descoperit Moskowitz?

— Poftim?

— Adam, care crezi că este explicaţia pentru avantajul terenului propriu?

— Nu ştiu. Poate sprijinul spectatorilor.

Lui Cal Gottesman îi plăcu evident răspunsul.

— Da şi nu.

Adam încercă să nu ofteze.

— Profesorul Moskowitz şi alţii ca ei au făcut studii despre avantajul terenului propriu. Ei nu spun că factori ca oboseala călătoriei nu constituie un motiv, dar nu prea există date care să confirme teoriile respective, ci doar câteva poveşti. Nu, de fapt, un singur aspect pentru avantajul terenului propriu este susţinut de date obiective.

Ridică arătătorul, pentru cazul în care Adam nu ştia ce înseamnă *unu.* Apoi, în eventualitatea în care fusese prea subtil, repetă:

— Doar unul.

— Şi anume?

Cal strânse degetul în pumn.

— Părtinirea arbitrilor. Ăsta e. Echipa gazdă obţine mai multe dintre decizii.

— Deci susţii că arbitrii influenţează jocul?

— Nu, nu. Vezi, asta-i cheia studiului. Nu-i vorba despre faptul că arbitrii favorizează intenţionat echipa gazdă. Părtinirea e complet neintenţionată. Nu-i ceva conştient. Totul se leagă de conformismul social. Omul de ştiinţă din Cal se dezlănţuise. Pe scurt, toţi vrem să fim simpatizaţi de cei din jur. Arbitrii, ca toţi

oamenii, sunt creaturi sociale şi asimilează sentimentele mulţimii. Din când în când, arbitrul ia, inconştient, o decizie care va face mulţimea fericită. Ai urmărit vreodată un meci de baschet? Antrenorii pun presiune pe arbitri pentru că ei înţeleg natura umană mai bine decât oricine. Înţelegi?

Adam încuviinţă din cap.

— Da.

— Aşa că asta e. Cal desfăcu braţele. Asta înseamnă pe scurt avantajul terenului propriu – dorinţa umană de a te conforma şi de a te face plăcut.

— Deci urli la arbitri...

— La jocurile în deplasare, îl întrerupse Cal. Acasă e nevoie să ne păstrăm avantajul, dar la jocurile în deplasare – desigur, ştiinţific vorbind –, e necesară o contragreutate. Dacă taci, s-ar putea de fapt să-ţi dăuneze.

Adam îşi feri privirea.

— Ce-i?

— Nimic.

— Nu, vreau să aud. Tu eşti avocat, nu? Lucrezi într-o companie care se ocupă de conflicte.

— Da.

— Şi faci tot ce poţi ca să-l influenţezi pe judecător sau pe avocatul părţii adverse.

— Aşa e.

— Deci?

— Nimic. Înţeleg ce vrei să zici.

— Dar nu eşti de acord.

— Nu prea vreau să mă bag în aşa ceva.

— Datele însă sunt destul de clare.

— Aşa-i.

— Aşadar, care-i problema ta?

Adam ezită, apoi îşi spuse: „De ce nu?”

— E doar un joc. Avantajul terenului propriu face parte din joc. De aceea se joacă jumătate dintre meciuri acasă şi jumătate în deplasare. Ca să se echilibreze. Din punctul meu de vedere – şi e numai al meu –, tu justifici comportamentul urât. Hai să terminăm cu înjurăturile şi toate astea. Astfel, putem să le dăm un exemplu mai bun băieţilor decât urlând la arbitri. Şi dacă pierdem un meci sau două pe an, fapt de care mă îndoiesc, e un preţ mic pentru bună-cuviinţă şi demnitate, nu crezi?

Când Thomas ieşi din vestiar, Cal Gottesman se pregătea să-l contreze. Adam ridică o mână şi zise:

— Nu-i mare lucru, e doar punctul meu de vedere. Scuză-mă, OK?

Se grăbi înapoi la maşină şi-şi privi fiul cum traversează parcarea. Când te simţi victorios, mersul este hotărât. Thomas avea spatele mai drept, pasul mai săltat. Pe chip i se citea o urmă de zâmbet. Adam ştia că, până nu intra în maşină, Thomas nu voia să lase să i se vadă bucuria. Le flutură din mână unor prieteni, ca un politician. Ryan era mai interiorizat, dar Thomas ar fi putut deveni primarul oraşului.

Băiatul îşi aruncă sacul de lacrosse pe banchetă. Mirosul de transpiraţie al echipamentului se răspândi în maşină. Adam coborî geamurile. Fu ceva mai bine, însă după un meci pe vreme călduroasă nu era niciodată suficient.

Thomas aşteptă să se îndepărteze de stadion înainte de a se însenina la faţă.

— Ai văzut primul gol?

Adam zâmbi.

— Nebunie.

— Aha. E doar al doilea meu gol în care am folosit stânga.

— Frumoasă mişcare. Şi golul decisiv a fost grozav.

Continuară aşa un timp. Cineva ar fi putut crede că era lăudăros. Dimpotrivă. Cu coechipierii şi cu antrenorii, Thomas se purta modest şi cu generozitate. Întotdeauna recunoştea meritele celorlalţi – băiatul care dăduse pasa, puştiul care furase mingea adversarului – şi devenea timid şi stingherit când se afla în centrul atenţiei pe un teren de joc.

Când era însă cu familia lui, Thomas se dezlănţuia. Îi plăcea să intre în detaliile meciului, nu numai în fazele golurilor sale, ci întregul joc, ce spuseseră ceilalţi băieţi, cine jucase bine şi cine nu. Familia era un rai al siguranţei în acest sens, un fel de zonă de onestitate. Oricât de siropos ar suna, aşa trebuia să fie o familie. Nu trebuia să-şi facă griji că ar părea lăudăros, prefăcut sau altfel. Pur şi simplu, vorbea liber.

— A venit! strigă Corinne când Thomas intră pe uşă.

Relaxat, băiatul îşi ridică rucsacul de pe umăr, îl aruncă în spălătorie, apoi îşi lăsă mama să-l îmbrăţişeze.

— Grozav joc, dragule!

— Mulţumesc.

În semn de felicitare, Ryan îşi ciocni pumnul de cel al fratelui său.

— Ce-avem la cină? întrebă Thomas.

— Am pus pe grătar nişte antricoate marinate.

— Super!

Antricoatele erau preferatele lui Thomas. Ca să nu strice atmosfera, Adam îşi sărută supus soţia. Se spălară toţi pe mâini. Ryan puse masa, ceea ce însemna că Thomas urma s-o strângă. Era apă pentru toată lumea. Corinne turnă două pahare de vin pentru adulţi. Aşeză mâncarea pe insula din bucătărie, iar ei îşi luară farfurii şi se serviră.

Era o cină în familie perfect banală, dar plăcută, totuşi lui Adam i se părea că sub masă ticăia o bombă. Acum era doar o chestiune de timp. Cina avea să se termine şi băieţii se vor duce să-şi facă temele, să se uite la televizor, să-şi facă de lucru la computer sau să joace un joc video. Să aştepte până când Ryan şi Thomas se vor culca? Probabil. Doar că în ultimii doi ani fie el, fie Corinne adormeau înaintea lui Thomas. Aşadar, trebuia ca Thomas să se afle în camera sa cu uşa închisă înainte să-şi poată întreba soţia despre ceea ce aflase.

Tic, tic, tic...

În mai tot timpul mesei, Thomas fu vedeta. Ryan asculta vrăjit. Corinne povesti cum unul dintre profesori se îmbătase la Atlantic City şi vomitase în cazinou. Băieţilor le plăcu.

— Ai câştigat ceva bani? întrebă Thomas.

— Eu nu joc niciodată, se apără Corinne, mereu mamă. Şi nici voi n-ar trebui.

Băieţii dădură ochii peste cap.

— Vorbesc serios. E un viciu îngrozitor.

De data asta, băieţii clătinară din cap.

— Ce e?

— Eşti aşa de jalnică uneori..., zise Thomas.

— Ba nu.

— Întotdeauna cu lecţii de-astea despre viaţă, adăugă Ryan râzând. Termină.

Corinne se uită la Adam după ajutor.

— Tu auzi ce spun fiii tăi?

Bărbatul se mulţumi să ridice din umeri. Schimbară subiectul. Adam nu-şi amintea care era acesta. Avea dificultăţi în concentrare. Era ca şi cum ar fi privit un montaj cinematografic

al vieţii lui: familia fericită pe care el şi Corinne o creaseră, luând masa, bucurându-se unul de compania celuilalt. Aproape că vedea camera de filmat dând încet ocol mesei, surprinzându-i în diverse ipostaze. Era atât de banal, de răsuflat, de perfect.

Tic, tic, tic...

O jumătate de oră mai târziu, bucătăria fu curăţată. Băieţii urcară. Imediat ce dispărură din raza vizuală, Corinnei îi dispăru zâmbetul. Se întoarse spre Adam.

— Ce s-a întâmplat?

Era într-adevăr remarcabil dacă stătea să se gândească puţin. Bărbatul trăise optsprezece ani alături de Corinne. O văzuse în toate dispoziţiile, avusese parte de toate sentimentele ei. Ştia când să se apropie, când să stea departe, când avea nevoie de o îmbrăţişare sau de o vorbă bună. O cunoştea destul de bine încât să-i termine propoziţiile şi chiar gândurile. Ştia totul despre ea.

Nu existase, se gândi acum, nicio surpriză. O cunoştea deja destul de bine ca să ştie că ceea ce pretinsese Străinul acela era într-adevăr posibil.

Şi totuşi, el nu văzuse asta. Nu-şi dăduse seama că şi Corinne îl putea citi, că ea ştiuse, în pofida tuturor eforturilor lui de a o ascunde, că ceva îl tulburase serios, că nu era vorba despre ceva obişnuit, ci era un lucru important, care putea să le schimbe vieţile.

Corinne stătea în faţa lui şi aştepta lovitura. Aşa că el atacă.

— Ţi-ai înscenat sarcina?

Capitolul 8

Străinul stătea la o masă de colţ în Red Lobster din Beachwood, Ohio, imediat la ieşirea din Cleveland.

Sorbea dintr-un cocktail alcoolic, „specialitate” Red Lobster, un *mai tai* cu mango. Creveţii *scampi* cu usturoi începeau să se coaguleze în ceva care semăna cu chitul pentru faianţă. Chelnerul încercase de două ori să-i ia farfuria, însă Străinul refuzase. Ingrid stătea de partea cealaltă a mesei. Oftă şi-şi verifică ceasul.

— Probabil că-i cel mai lung prânz din toate timpurile.

Străinul aprobă din cap.

— Aproape două ore.

Supravegheau o masă la care stăteau patru femei aflate la a treia „specialitate”, deşi ceasul nu arăta nici 14:30. Două dintre ele mâncaseră Crabfest, un platou cu mai multe feluri diferite, care avea circumferinţa aproape egală cu a unui capac de canal. A treia femeie comandase *linguini* Alfredo cu creveţi. Sosul cu smântână îi tot rămânea în colţurile gurii rujate cu roz.

A patra femeie, al cărei nume ştiau că este Heidi Dann, era motivul pentru care se aflau ei acolo. Heidi comandase somon la grătar. Avea patruzeci şi nouă de ani, era înaltă, vioaie şi cu părul galben-pai. Purta o bluză cu imprimeu tigrat şi decolteu destul de adânc. Heidi avea un râs puternic, totuşi melodios. Străinul îl auzise în ultimele două ore. Sunetul avea ceva hipnotic.

— A început să-mi placă de ea, zise el.

— Şi mie.

Cu ambele mâini, Ingrid îşi strânse la spate părul blond, adunându-l într-o coadă de cal imaginară, apoi îl lăsă liber. Făcea asta des. Avea părul lung şi prea drept şi-i cădea mereu pe faţă.

— E ceva poftă de viaţă acolo, nu-i aşa?

Străinul ştia exact la ce se referă Ingrid.

— La urma urmelor, continuă ea, îi facem o favoare.

Asta constituia justificarea. Bărbatul era de acord. Dacă fundaţia e putredă, trebuie să demolezi întreaga casă. N-o poţi

repara doar cu un strat de vopsea sau cu câteva scânduri. El ştia. Înţelegea. Trăia experienţa asta.

O credea.

Asta nu însemna însă că-i făcea plăcere să fie cel care pune explozibilul. Aşa văzuse întotdeauna lucrurile. El era cel care arunca în aer casa cu fundaţie putredă, dar nu rămânea niciodată în apropiere ca să vadă cum sau dacă era reconstruită.

Nici măcar nu se asigura că nu rămăsese nimeni în casă atunci când exploda.

Chelneriţa veni la masa femeilor şi le dădu nota. Toate căutară atente în genţi şi scoaseră bani. Femeia cu *linguini* calculă, împărţind egal nota de plată. Cele două consumatoare de Crabfest scoaseră bancnotele, una câte una. Fiecare doamnă îşi deschise apoi portmoneul cu mărunţiş, ca pe o centură de castitate ruginită.

Heidi doar aruncă nişte bancnote de douăzeci.

Ceva în felul în care o făcu – cu grijă şi în acelaşi timp nepăsător – îl impresionă pe Străin. Bănuia că familia Dann stă bine cu banii, dar cine mai ştie în ziua de azi? Heidi şi soţul ei, Marty, erau căsătoriţi de douăzeci de ani. Aveau trei copii. Fata cea mare, Kimberly, era studentă în primul an la NYU în Manhattan. Cei doi băieţi, Charlie şi John, erau încă la liceu. Heidi lucra în diverse saloane de cosmetică Macy's în University Heights. Marty Dann era vicepreşedintele de vânzări şi marketing al TTI Floor Care din Glenwillow. TTI însemna aspiratoare. Deţineau Hoover, Oreck, Royal şi divizia pentru care lucrase Marty în ultimii unsprezece ani, Dirt Devil. Călătorea mult în interes de serviciu, de cele mai multe ori în Bentonville, statul Arkansas, pentru că acolo se găseau birourile companiei Walmart.

Ingrid studie faţa Străinului.

— Dacă vrei, mă ocup singură.

El clătină din cap. Era treaba lui. Ingrid se afla acolo pentru că trebuia să abordeze o femeie şi uneori putea fi dificil. Un cuplu femeie-bărbat care intră în vorbă cu cineva? Nicio problemă. Un bărbat ce abordează un alt bărbat într-un bar, de exemplu, sau la American Legion Hall? Iarăşi nicio problemă. Dar dacă un bărbat de douăzeci şi şapte de ani abordează o femeie de patruzeci şi nouă de ani lângă, să presupunem, Red Lobster?

Ar putea deveni dubios.

Ingrid plătise deja nota, aşa că se mişcară rapid. Heidi venise singură, într-un Nissan Sentra gri. El şi Ingrid îşi parcaseră maşina închiriată la două locuri depărtare. Aşteptau lângă maşină, cu cheia în mână, prefăcându-se că tocmai se pregăteau să plece.

Nu voiau să atragă atenţia asupra lor.

Cinci minute mai târziu, cele patru femei ieşiră din restaurant. Sperau ca Heidi să rămână singură, dar n-aveau nicio certitudine. Era posibil ca una dintre prietene s-o însoţească la maşină, caz în care ei ar fi trebuit s-o urmărească până acasă şi fie să încerce s-o intercepteze acolo (nu e niciodată o idee bună să te confrunţi cu victima pe terenul ei – capacitatea defensivă îi este sporită), fie să aştepte până ieşea din nou.

Femeile se despărţiră îmbrăţişându-se. Heidi, se vedea bine, ştia să îmbrăţişeze. Părea că o face din convingere. Când îmbrăţişa pe cineva, închidea ochii, iar persoana pe care o strângea în braţe îi închidea la rândul ei. Genul acela de îmbrăţişare.

Celelalte trei femei plecară în direcţie opusă. Perfect!

Heidi porni spre maşină. Purta pantaloni trei sferturi. Tocurile înalte o făceau să se clatine puţin din cauza băuturii, dar făcea faţă cu un aplomb exersat. Zâmbea. Ingrid îi făcu semn din cap Străinului să se pregătească. Încercau să pară inofensivi.

— Heidi Dann?

Bărbatul încercă să-şi păstreze o expresie prietenoasă sau, în cel mai rău caz, neutră. Heidi se întoarse şi-l privi în ochi. Zâmbetul îi căzu de pe faţă ca şi cum cineva îi ataşase o ancoră.

Ştia.

El nu era surprins. Mulţi ştiau cumva, deşi negarea funcţiona de minune când apărea Străinul. Însă simţi la ea putere şi inteligenţă. Heidi ştia deja că lucrurile pe care avea să i le spună urmau să schimbe totul.

— Da?

— Există un website numit FindYourSugarBaby.com, zise bărbatul.

Învăţase că trebuie să intri direct în problemă. Nu întrebi victima dacă are timp de discuţii, dacă vrea să ia loc sau să meargă într-o zonă mai liniştită. Pur şi simplu lansezi bomba.

— Poftim?

— Se vrea a fi un serviciu modern de întâlniri online, dar nu este aşa. Bărbaţii – de presupus adulţi înstăriţi – se înscriu ca să întâlnească... mă rog, prietene. Ai auzit de el?

Heidi se mai uită o clipă la Străin, apoi îşi întoarse privirea către Ingrid, care încercă să-i zâmbească amabil.

— Cine sunteţi?

— Nu contează, spuse bărbatul.

Unii oameni se opun. Alţii înţeleg că-i o pierdere de timp irelevantă în imaginea de ansamblu. Heidi făcea parte din ultimul grup.

— Nu, n-am auzit de site. Pare unul dintre acelea folosite de persoanele căsătorite ca să-şi înşele partenerii.

Străinul făcu un gest ambiguu din cap şi zise:

— Nu tocmai. Acest site se ocupă mai degrabă de afaceri, dacă mă înţelegi.

— Nu înţeleg deloc.

— Trebuia să fi citit materialul când ai avut ocazia. Site-ul vorbeşte despre faptul că fiecare relaţie reprezintă în realitate o tranzacţie şi că este important să vă definiţi rolurile, să ştii ce se aşteaptă din partea ta şi ce se aşteaptă din partea amantului.

Faţa lui Heidi îşi pierdu culoarea.

— Amant?

— Uite cum funcţionează, continuă Străinul. De exemplu, un bărbat se înscrie pe site. Caută într-o listă de femei, de obicei mult mai tinere. Găseşte una care îi place. Dacă ea acceptă, încep să negocieze.

— Să negocieze?

— El caută ceea ce numim o „păpuşică”. Aşa defineşte website-ul o femeie cu care el poate ieşi la o cină sau care-l poate însoţi la o întâlnire de afaceri, genul ăsta de lucruri.

— Dar nu asta se întâmplă de obicei, spuse Heidi.

— Nu. Nu asta se întâmplă.

Heidi expiră prelung. Îşi puse mâinile în şolduri.

— Continuă.

— Aşadar, ei negociază.

— Tipul bogat şi păpuşica lui.

— Exact. Site-ul îi împuie fetei capul cu tot felul de aiureli. Cum e definit totul. Cum genul ăsta de întâlniri nu sunt bătaie de joc. Cum bărbaţii sunt bogaţi şi sofisticaţi şi le vor trata frumos, le vor cumpăra cadouri şi le vor duce în locuri exotice

de peste mări şi ţări.

Heidi clătină din cap.

— Şi fetele chiar cred asta?

— Unele, poate. Mă îndoiesc însă că prea multe. Majoritatea înţeleg miza.

Părea că Heidi se aşteptase la vizita lui, aşteptase aceste veşti. Acum era calmă, deşi el îi simţea pustiirea.

— Deci negociază? reveni femeia.

— Exact. Până la urmă, ajung la o înţelegere. Totul este prevăzut într-un contract online. De exemplu, tânăra acceptă să se întâlnească cu bărbatul de cinci ori pe lună. Ei propun posibilele zile de întâlnire din săptămână. El oferă opt sute de dolari.

— De fiecare dată?

— Pe lună.

— Ieftin.

— Mă rog, asta pentru început. Dar ea cere două mii de dolari. Negocierea continuă.

— Ajung la o înţelegere? întrebă Heidi.

Acum avea ochii umezi. Străinul încuviinţă din cap.

— În cazul de faţă, se pun de acord cu o mie două sute de dolari pe lună.

— Adică paisprezece mii patru sute de dolari pe an, zise Heidi cu un surâs trist. Sunt bună la matematică.

— Corect.

— Şi fata? Ce-i spune tipului că este ea? Stai. Zice că-i studentă şi că are nevoie de ajutor ca să-şi plătească taxele.

— În acest caz, da.

— Aha! făcu Heidi.

— În situaţia dată, continuă Străinul, fata prezintă adevărul.

— E studentă? Heidi clătină din cap. Groaznic.

— Însă, în cazul nostru, fata nu se opreşte aici. Îşi stabileşte zile diferite pe săptămână cu diferiţi prieteni.

— Oh, asta-i urât!

— Aşadar, cu unul e mereu marţea. Cu altul, în zilele de joi. Altcineva primeşte weekendurile.

— Trebuie să se adune. Banii, adică.

— Se adună.

— Ca să nu mai vorbim despre bolile venerice.

— Aici nu pot să comentez.

— Cum aşa?

— Nu ştim dacă foloseşte sau nu prezervativ. Nu avem fişa ei medicală. Nici măcar nu ştim exact ce face cu toţi aceşti bărbaţi.

— Mă îndoiesc că pierd vremea jucând cărţi.

— Şi eu la fel.

— Şi de ce îmi spui toate astea?

Străinul se uită la Ingrid, care vorbi pentru prima dată:

— Pentru că meritai să ştii.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot ce-ţi putem împărtăşi, spuse Străinul.

— Douăzeci de ani. Heidi clătină din cap şi-şi stăpâni lacrimile. Nemernicul.

— Poftim?

— Marty. Nemernicul.

— Ah, dar nu despre Marty vorbim, zise Străinul.

Pentru prima dată, Heidi păru complet nedumerită:

— Poftim? Atunci despre cine?

— Despre fiica ta, Kimberly.

Capitolul 9

Corinne încasă lovitura, făcu un pas şovăitor în spate, dar rămase pe picioare.

— Despre ce dracu vorbeşti?

— Putem trece peste partea asta? întrebă Adam.

— Poftim?

— Partea în care te prefaci că habar n-ai despre ce vorbesc. Hai să trecem peste negare, da? Ştiu că ţi-ai înscenat sarcina.

Ea încercă să se adune, luând lucrurile pe rând.

— Dacă ştii, de ce mai întrebi?

— Şi băieţii?

Asta o nedumeri.

— Ce-i cu ei?

— Sunt ai mei?

Ochii Corinnei se lărgiră.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— Ai înscenat o sarcină. Cine ştie de ce altceva mai eşti capabilă?

Corinne nu spuse nimic.

— Ei bine?

— Iisuse, Adam, uită-te la ei.

El nu spuse nimic.

— Bineînţeles că sunt ai tăi.

— Există teste, să ştii. Pentru ADN. Poţi să le cumperi de la Walgreens, fir-ar să fie!

— Atunci cumpără-le! se răsti ea. Băieţii ăştia sunt ai tăi. Ştii asta.

Stăteau fiecare de o parte şi de alta a insulei din bucătărie. Chiar şi acum, chiar în toiul furiei şi al confuziei, el nu se putea împiedica să vadă cât era de frumoasă. Nu-i venea să creadă că, dintre atâţia ţipi care o doriseră, îl alesese pe el. Corinne era fata cu care bărbaţii voiau să se căsătorească. Aşa priveau ei, prosteşte, femeile când erau tineri. Le împărţeau în două tabere. Din prima făceau parte cele care îi duceau cu gândul la nopţi pline de pasiune şi la picioare ridicate în aer. Cele din a doua tabără îi făceau să viseze la plimbări sub clar de lună, la

baldachine şi la jurăminte de căsătorie. Corinne se afla categoric în a doua categorie.

Mama lui Adam fusese excentrică până la limita bipolarităţii. Asta îl atrăsese nebuneşte pe tatăl lui. „Scânteia ei”, explicase tata. Dar, pe măsură ce timpul trecuse, scânteia se transformase în manie. Scânteia era amuzantă şi spontană, însă imprevizibilitatea îl uzase pe tatăl lui, îl îmbătrânise. Momentele bune erau grozave, totuşi, în cele din urmă, fuseseră distruse de numărul tot mai mare de momente proaste. Adam nu făcea aceeaşi greşeală. Viaţa este o serie de reacţii. Reacţia lui la greşeala tatălui său fusese să se căsătorească cu o femeie pe care o considera stabilă, solidă, stăpână pe sine, ca şi cum oamenii ar fi chiar atât de simpli.

— Spune-mi, îi ceru Adam.

— Ce te face să crezi că am înscenat sarcina?

— Ordinul de plată către Novelty Funsy făcut cu Visa. Mi-ai zis că-i pentru decoraţiunile de la şcoală, dar n-a fost aşa. E numele sub care facturează Fake-A-Pregnancy.com.

Ea păru derutată acum.

— Nu-nţeleg. Ce te-a făcut să verifici o plată de acum doi ani?

— N-are importanţă.

— Pentru mine are. Tu nu te hotărăşti pur şi simplu să verifici plăţi vechi.

— Ai făcut aşa ceva, Corinne?

Ea rămase cu ochii plecaţi pe blatul de granit al insulei. Corinnei îi luase o veşnicie să găsească nuanţa exactă de granit şi alesese până la urmă ceva numit Ontario Brown. Descoperi nişte rămăşiţe de mâncare uscată şi începu să le râcâie cu unghia.

— Corinne?

— Îţi aminteşti când am avut două ore libere de la şcoală în timpul prânzului?

Schimbarea de subiect îl zăpăci pentru moment pe Adam.

— Şi ce-i cu asta?

Rămăşiţele uscate se desprinseră. Corinne se opri.

— A fost singura oară în cariera mea de profesoară când am avut o fereastră atât de mare. Am avut voie să ies din şcoală ca să iau masa.

— Îmi amintesc.

— Obişnuiam să merg la cafeneaua aia din Bookends. Fac

nişte sandviciuri calde grozave. Comandasem unul şi un pahar de ceai cu gheaţă sau o cafea. Stăteam la masa din colţ şi citeam o carte. Pe faţă îi apăru un zâmbet micuţ. A fost o binecuvântare.

Adam încuviinţă din cap.

— Minunată poveste.

— Nu fi sarcastic.

— Nu, nu, serios, e captivant şi foarte relevant. Eu vreau să-mi povesteşti despre sarcina înscenată, dar istorioara asta e chiar mai bună. Care sandvici era preferatul tău? Mie îmi place cel cu curcan şi brânză elveţiană.

Corinne închise ochii.

— Întotdeauna ai folosit sarcasmul ca mecanism de apărare.

— O, da, iar tu ai ştiut întotdeauna să găseşti momentul potrivit. De exemplu acum. Acum e momentul să mă psihanalizezi.

Vocea ei era rugătoare.

— Încerc să-ţi spun ceva, bine?

Adam strânse din umeri.

— Atunci fă-o.

Femeia avu nevoie de câteva secunde să se adune înainte de a vorbi din nou. Când se auzi, vocea îi era tristă.

— Mă duceam la Bookends aproape în fiecare zi, iar după o perioadă devii, cum să zic, de-al casei. Sunt acolo mereu aceiaşi oameni. Era ca o comunitate. Sau ca în *Cheers.* Era Jerry, şomerul. Şi Eddie, care făcea tratament ambulatoriu la Bergen Pines. Debbie îşi aducea laptopul şi scria…

— Corinne…

Ea ridică o mână.

— Şi mai era Suzanne, gravidă în vreo opt luni.

Tăcere.

Corinne se întoarse.

— Unde-i sticla de vin?

— Nu văd unde vrei s-ajungi.

— Am nevoie de nişte vin.

— L-am pus în dulap, deasupra chiuvetei.

Femeia se întinse, deschise uşiţa şi scoase sticla. Îşi luă paharul şi începu să toarne.

— Suzanne Hope avea vreo douăzeci şi cinci de ani. Era primul ei copil. Ştii cum e o viitoare mamă tânără – strălucitoare

şi din cale-afară de fericită, de parcă ar fi prima persoană din lume care a rămas însărcinată. Suzanne era chiar drăguţă. Îi vorbeam toate despre sarcină şi despre copil. Ştii cum e. Ea ne povestea despre vitaminele prenatale. Alegea nume. Nu voia să ştie dacă-i băiat sau fată. Voia să aibă o surpriză. Toată lumea o plăcea.

Adam îşi înfrână replica sarcastică. O înlocui în schimb cu o observaţie evidentă.

— Credeam că te duceai acolo pentru linişte şi lectură.

— Da. Adică aşa a fost la început. Dar pe parcurs am început să îndrăgesc cercul ăla de oameni. Ştiu că sună patetic, însă abia aşteptam să mă-ntâlnesc cu ei. Era ca şi cum existau numai în punctul acela din spaţiu şi din timp, înţelegi? Ca atunci când jucai tu baschet. Ţi-erau dragi băieţii, dar nu ştiai nimic despre ei, dincolo de teren. Unul dintre ei era proprietarul restaurantului la care ne duceam şi tu nici nu ştiai, ţii minte?

— Ţin minte, Corinne. Nu văd totuşi care-i legătura.

— Încerc să-ţi explic. Mi-am făcut prieteni. Oamenii veneau şi plecau fără să anunţe în prealabil. Ca Jerry. Într-o zi, Jerry a dispărut. Am presupus că şi-a găsit o slujbă, dar n-a venit să ne spună. Pur şi simplu n-a mai apărut. La fel şi Suzanne. Am presupus c-a născut. Îi trecuse de mult termenul. Şi apoi, din nefericire, când a început noul semestru, pentru mine s-a terminat cu pauza de două ore, aşa că probabil am dispărut şi eu. Aşa merg lucrurile. E ceva ciclic. Distribuţia se schimbă.

Adam habar n-avea unde voia ea să ajungă, însă nici nu avea motive s-o grăbească. Cumva, acum îşi dorea ca totul să se petreacă mai lent. Voia să ia în considerare toate opţiunile. Se uită în spate, la masa de bucătărie, unde Thomas şi Ryan tocmai mâncaseră, râseseră şi se gândiseră că sunt în siguranţă.

Corinne luă o gură mare de vin. Ca să o determine să continue, Adam întrebă:

— L-ai revăzut vreodată pe vreunul dintre ei?

Ea aproape că zâmbi.

— Exact asta-i ideea poveştii.

— Adică?

— Am revăzut-o pe Suzanne, cam trei luni mai târziu.

— La Bookends?

Soţia lui clătină din cap.

— Nu. La un Starbucks din Ramsey.

— Avea băiat sau fată?

Un zâmbet trist pluti peste buzele Corinnei.

— Niciuna, nici alta.

El nu ştiu ce să înţeleagă sau cum să comenteze, aşa că spuse simplu:

— Ah.

Corinne îi întâlni privirea.

— Era însărcinată.

— Suzanne?

— Da.

— Când ai întâlnit-o în Starbucks?

— Da. Numai că trecuseră doar trei luni de când o văzusem ultima dată. Şi părea tot gravidă în opt luni.

Adam încuviinţă din cap, înţelegând în sfârşit ce voia să zică.

— Ceea ce este, desigur, imposibil.

— Bineînţeles.

— Se prefăcea.

— Da. Ştii, trebuia să mă duc în Ramsey după un manual nou. Era ora prânzului şi probabil că Suzanne îşi imaginase că nu exista nicio posibilitate să întâlnească acolo pe cineva din Bookends. Starbucks e la... cât, cincisprezece minute cu maşina de Bookends?

— Cel puţin.

— Deci eu tocmai comandam un *latte* şi i-am auzit vocea, iar ea era acolo, stând în colţ, povestind unui grup de clienţi fermecaţi despre tratamentul ei prenatal cu vitamine.

— Nu pricep.

Corinne apleacă uşor capul spre un umăr.

— Serios?

— Tu pricepi?

— Bineînţeles. M-am prins imediat. Suzanne îşi ţinea şedinţa în colţ şi m-am îndreptat spre ea. Când m-a văzut, toată strălucirea i s-a evaporat. Îţi dai seama! Cum să explici că eşti gravidă în opt luni timp de... cât, o jumătate de an?

Am stat şi am aşteptat. Cred că a sperat că voi pleca. Dar am rămas. Ar fi trebuit să mă-ntorc la şcoală, dar am spus că am făcut pană. Kristin a ţinut orele în locul meu.

— Până la urmă ai vorbit cu Suzanne?

— Da.

— Şi?

— Mi-a mărturisit că de fapt locuia în Nyack, New York.

Asta era la treizeci de minute atât de Bookends, cât şi de Starbucks, calculă Adam.

— Mi-a spus o poveste despre cum născuse un copil mort. Nu cred că-i adevărat, dar s-ar putea să fie. Din mai multe puncte de vedere, povestea ei e mai simplă. Unor femei le place să fie gravide. Nu din cauza afluxului de hormoni sau pentru că în trupul lor creşte un copil. Motivele lor sunt mult mai primare. E singurul moment din viaţa lor în care se simt speciale. Oamenii le deschid uşile. Le întreabă cum le-a fost ziua. Le întreabă când urmează să nască şi cum se simt. Pe scurt, obţin atenţie. Într-un fel, e ca şi cum ai fi celebru. Suzanne nu avea nimic special. Nu mi s-a părut deosebit de inteligentă sau de interesantă. Faptul că era însărcinată o transforma în vedetă. Era ca un drog pentru ea.

Adam clătină din cap. Îşi aminti sloganul de pe site-ul Fake-A-Pregnancy: *Niciodată nu ajungi mai repede în centrul atenţiei decât atunci când eşti gravidă*!

— Deci se prefăcea că-i gravidă ca să rămână în centrul atenţiei?

— Da. Îşi mângâia pântecele fals. Mergea la cafenea. Atrăgea instantaneu atenţia.

— Nu putea însă s-o ţină aşa prea mult. Nu poţi fi gravidă în opt luni mai mult de... mă rog, o lună sau două.

— Exact. Aşa că-şi schimba localul unde lua masa. Cine ştie de când făcea asta sau dacă o mai face. Zicea că soţului nu-i păsa de ea. Venea acasă şi se aşeza direct la televizor sau rămânea la bar cu băieţii. Din nou, nu ştiu dacă minţea. Nu contează. A, şi Suzanne proceda aşa şi în alte locuri. În loc să meargă la supermarketul din vecinătate, se ducea la unele mai îndepărtate, le zâmbea oamenilor şi ei îi zâmbeau la rândul lor. Dacă se ducea la cinema şi voia un loc bun, se folosea de trucul ăsta. La fel şi în călătoriile cu avionul.

— Oho! făcu Adam. E aproape boală.

— Dar nu-nţelegi?

— Ba-nţeleg. Ar trebui să se ducă la psiholog.

— Ştiu şi eu. Pare destul de inofensiv.

— Să-ţi pui o burtă falsă ca să atragi atenţia?

Corinne ridică din umeri.

— Recunosc că-i cam mult, însă unii oameni primesc atenţie

pentru că sunt frumoşi. Alţii pentru că au moştenit bani sau pentru că au o slujbă interesantă.

— Iar altele o primesc minţind că sunt însărcinate.

Tăcere.

— Presupun că prietena ta Suzanne ţi-a spus despre site-ul Fake-A-Pregnancy.

Femeia se întoarse cu spatele.

— Corinne?

— Doar atât sunt dispusă să-ţi spun acum.

— Glumeşti, nu?

— Nu.

— Stai, vrei să-mi zici că şi tu tânjeai după atenţie ca această Suzanne? Nu-i un comportament normal. Ştii asta, da? Trebuie să fie un fel de tulburare mintală.

— Am nevoie să mă gândesc la asta.

— La ce să te gândeşti?

— E târziu. Sunt obosită.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— Termină!

— Poftim?

Corinne se întoarse spre Adam.

— Simţi şi tu, nu-i aşa?

— Despre ce tot vorbeşti?

— Noi doi suntem pe un teren minat. Parcă cineva ne-a aruncat exact în mijlocul lui şi dacă ne mişcăm prea repede, indiferent în ce direcţie, o să călcăm pe o mină şi totul o să sară în aer.

Se uită la el. Bărbatul se uită la ea.

— Nu din cauza mea s-a ajuns pe terenul minat, spuse el printre dinţi, ci din cauza ta.

— Mă duc să mă culc. Putem să discutăm dimineaţă.

Adam îi blocă drumul.

— Nu te duci nicăieri.

— Şi ce-o să faci? O să mă baţi până vorbesc?

— Îmi datorezi o explicaţie.

Soţia lui clătină din cap.

— Nu-nţelegi.

— Ce nu-nţeleg?

Corinne îl privi în ochi.

— Cum ai aflat?

— Nu contează.

— Habar n-ai cât de mult contează, zise ea cu glas slab. Cine ţi-a spus să te uiţi la tranzacţia de pe cardul Visa?

— Un străin.

Ea făcu un pas în spate.

— Cine?

— Nu ştiu. Un tip. Nu l-am mai văzut înainte. A venit la mine când eram la American Legion şi mi-a zis ce ai făcut.

Corinne scutură din cap ca şi cum ar fi încercat să se lămurească.

— Nu-nţeleg. Ce tip?

— Ţi-am spus. Un străin.

— Trebuie să ne gândim la asta.

— Ba nu, tu trebuie să-mi zici ce se-ntâmplă.

— Nu în seara asta.

Îi puse mâinile pe umeri. Adam se dădu înapoi ca şi cum atingerea ei l-ar fi ars.

— Nu-i ceea ce crezi tu. E ceva mai mult.

— Mamă?

Adam se întoarse spre voce. Ryan stătea în capul scării.

— Mă poate ajuta unul dintre voi la mate?

Corinne nu ezită. Zâmbetul reveni la locul lui.

— Vin imediat, dragule. Se întoarse către Adam. Mâine, îi şopti şi în glasul ei se simţea rugăminte. Miza e foarte mare. Te rog. Lasă-mă până mâine.

Capitolul 10

Ce putea să facă?

Corinne se închisese în sine. Mai târziu, când erau singuri în dormitor, Adam apelă la furie, la argumente, o rugă, o ameninţă. Folosi cuvinte ca iubire, ridicol, ruşine, mândrie. Ea nu-i răspunse. Era frustrant.

La miezul nopţii, Corinne îşi scoase cu grijă cerceii aniversari cu diamante şi-i puse pe noptieră. Stinse lumina, îi ură noapte bună şi închise ochii. Bărbatul era dezorientat. Ajunse aproape – poate prea aproape – de a trece la ceva fizic. Se gândi să smulgă pătura de pe ea, dar la ce i-ar fi folosit? Ar fi vrut – îndrăznea oare s-o admită fie şi doar faţă de sine? – să pună mâna pe ea, s-o zguduie şi s-o facă să vorbească sau măcar s-o aducă la raţiune. Însă când avea doisprezece ani, Adam îşi văzuse tatăl scuturând-o cu putere pe mama lui. Mama îl iritase – din păcate, aşa era ea. Îi vorbea urât sau îi insulta bărbăţia şi în cele din urmă nervii lui cedau. Într-o seară îl văzuse punând mâinile pe gâtul mamei şi începând să strângă.

Destul de ciudat, când îl văzuse folosind forţa asupra mamei nu-l deranjase atât teama, oroarea sau pericolul, ci cât de slab şi demn de milă îl făcea să arate pe tatăl său tentativa aceea de dominare, cum, chiar dacă se afla în poziţia victimei, mama îl manevrase astfel încât să devină atât de jalnic, în măsură să recurgă la ceva cu totul străin de caracterul său, de felul său de a fi.

Adam n-ar fi putut niciodată să ridice mâna la o femeie. Nu doar pentru că era ceva greşit, ci din cauza a ceea ce ar fi făcut din el.

Neştiind cum să acţioneze, se strecură în pat lângă Corinne. Îşi aranjă perna, puse capul pe ea şi închise ochii. Aşteptă zece minute. Nu, în niciun caz. Coborî scările, cu perna în mână, şi încercă să adoarmă pe canapea.

Puse ceasul să sune la ora 5, ca să fie sigur că se întoarce în dormitor înainte să se trezească băieţii. Nu era nevoie. Dacă somnul trecuse pe la el, rămăsese prea puţin timp ca să-şi dea seama. Când reveni sus, Corinne dormea adânc. După modul

cum respira, ştia că nu se prefăcea – dormea tun. Amuzant. El nu putea să doarmă. Ea da. Îşi aminti că citise undeva că poliţiştii puteau să spună adesea dacă un suspect era vinovat sau nevinovat după felul cum dormea. Un nevinovat lăsat singur într-o cameră de interogatorii, susţinea teoria, rămâne treaz din cauza confuziei şi a iritării provocate de acuzaţia pe nedrept. Un om vinovat adoarme. Adam nu crezuse niciodată în teoria aceea, una dintre cele care sună bine, însă în realitate nu rezistă. Şi totuşi, iată, bărbatul nevinovat stătea treaz, în vreme ce soţia lui – vinovată? – dormea ca un prunc.

Adam fu ispitit s-o scuture ca s-o trezească, s-o surprindă în acel punct dintre vis şi conştienţă şi poate să scoată de la ea adevărul nesigur. Până la urmă, ajunse la concluzia că nu va reuşi. Ea avusese dreptate când zisese că trebuie să fie atenţi. Mai mult decât atât, Corinne funcţiona după orarul propriu. Nu putea forţa prea mult lucrurile. Şi poate aşa era cel mai bine.

Întrebarea era ce să facă el acum.

Ştia adevărul, nu? Chiar trebuia s-o aştepte pe ea să-i confirme că simulase o sarcină şi un avort spontan? Dacă nu fusese aşa, ar fi negat de la bun început. Ea trăgea de timp – poate ca să vină cu o explicaţie rezonabilă sau ca să-i dea lui răgaz să se calmeze şi să se gândească la alternative.

Pentru că ce ar fi putut face Adam?

Era pregătit să plece? Să divorţeze?

Nu ştia răspunsul. Bărbatul rămase în picioare lângă pat şi se uită la ea. Ce simţea pentru ea? Îşi zise că trebuie să răspundă, pe loc, fără să se gândească, la întrebarea: Dacă e adevărat că ea a făcut toate astea, ai mai iubi-o şi ai mai vrea să fii lângă ea pentru tot restul vieţii?

Sentimentele îi erau confuze, dar reacţia instinctivă fu: Da.

Fă un pas în spate. Cât de mult a contat înşelătoria aia? Enorm. Nici nu se punea problema. Enorm.

Era însă ceva care le putea distruge vieţile, sau ceva cu care puteau trăi? Toate familiile ignoră elefanţii din cameră. Ar putea el într-o zi să-l ignore pe acesta?

Nu ştia şi de aceea trebuia să fie atent. Trebuia să aştepte. Trebuia să-i asculte explicaţiile, chiar dacă asta i se părea aproape obscen.

Nu e ce crezi tu. E ceva mai mult.

Aşa spusese Corinne, dar el nu-şi putea imagina despre ce

putea fi vorba. Se strecură sub pătură şi închise ochii pentru o clipă.

Când îi deschise din nou, trecuseră trei ore. Extenuarea îl ajunsese din urmă şi-l doborâse. Verifică locul de lângă el. Era gol. Coborî şi picioarele îi aterizară pe podea cu un bufnet surd. De la parter se auzea vocea lui Thomas. Thomas, oratorul. Ryan, ascultătorul.

Şi Corinne?

Privi pe fereastra dormitorului. Maşina ei era pe alee. Coborî scara cu pas furişat. Nu-şi putea da seama exact de ce – probabil avea legătură cu imboldul de a-şi surprinde soţia înainte de a pleca la lucru. Băieţii erau la masă. Corinne îi pregătise lui Adam mâncarea preferată – brusc se pricepea să facă mâncărurile preferate, da? –, un sandvici cu şuncă, ou şi brânză într-o chiflă cu susan. Ryan mânca un castron cu cereale Reese's Puffs – hrană sănătoasă – citind spatele cutiei ca şi cum ar fi fost scriptura.

— Salut, băieţi.

Două mormăituri. Oricum le-ar fi evoluat personalităţile în cursul zilei, niciunul dintre băieţi nu avea chef să converseze cu părinţii înainte de a pleca la şcoală.

— Unde-i mama?

Două ridicări din umeri.

Intră în bucătărie şi privi pe fereastră în curtea din spate. Corinne era acolo. Stătea cu spatele. Ţinea un telefon la ureche.

Adam simţi că se înroşeşte la faţă.

Când deschise uşa, Corinne se întoarse spre el şi ridică un deget în semn de „stai un pic”. Adam nu vru să aştepte. Se repezi către Corinne, care închise şi puse telefonul în buzunar.

— Cine era?

— De la şcoală.

— Prostii. Dă-mi telefonul să văd.

— Adam...

Bărbatul întinse mâna.

— Dă-mi-l.

— Nu fă o scenă în faţa băieţilor.

— Termină cu rahaturile, Corinne. Vreau să ştiu ce se petrece.

— N-avem timp. Trebuie să ajung la şcoală în zece minute. Te superi dacă-i duci tu pe băieţi?

— Chiar vorbeşti serios?

Corinne făcu un pas spre soţul ei.

— Deocamdată nu-ţi pot zice ce vrei să ştii.

Aproape că o lovi. Aproape că duse mâna spre spate şi…

— Care-i strategia ta, Corinne?

— Dar a ta?

— Ha?

— Care-i scenariul pentru cel mai rău caz? îl întrebă. Gândeşte-te. Dacă-i adevărat, o să ne părăseşti?

— „Ne”?

— Ştii ce vreau să spun.

Dură o secundă până să-şi găsească cuvintele.

— Nu pot trăi cu cineva în care n-am încredere.

Corinne înclină capul spre un umăr.

— Şi n-ai încredere în mine?

Adam nu zise nimic.

— Toţi avem secrete, nu-i aşa? Chiar şi tu, Adam.

— Eu n-am ascuns niciodată de tine ceva de genul ăsta. Dar e clar, mi-am primit răspunsul.

— Ba nu. Se apropie de el şi-l privi în ochi. O să-l primeşti curând. Promit.

Adam o întrebă iritat:

— Când?

— Hai să cinăm împreună. La Janice’s Bistro, la ora şapte. Masa din spate. Putem discuta acolo.

Capitolul 11

Pe raftul de sus se aflau bibelouri Hummel: o fetiţă cu un măgăruş, trei copii care se jucau, un băiat cu o halbă de bere şi un băieţel care împingea o fetiţă în leagăn.

— Eunice le adoră, îi spuse bătrânul lui Adam. Eu nu pot să sufăr blestemăţiile astea. Mă-ngrozesc. Mă tot gândesc că cineva ar trebui să facă un film horror cu ele, înţelegi? În loc de clovnii ăia înfiorători sau de spiriduşi. Îţi dai seama cum ar fi dacă obiectele astea ar prinde viaţă?

Bucătăria era lambrisată în lemn vechi. Pe frigider se vedea un magnet cu *Viva Las Vegas.* Pe poliţa de deasupra chiuvetei stăteau un glob cu fulgi de zăpadă şi trei flamingo roz. Pe suportul lui scria MIAMI, FLA cu litere înflorate – FLA, în caz că nu erai sigur despre care Miami e vorba, bănui Adam. Farfurii din seria *Vrăjitorul din Oz* şi un ceas în formă de bufniţă cu ochi mobili ocupau peretele din dreapta. Pe cel din stânga se aflau o mulţime de diplome şi plachete decolorate asociate poliţiei, o retrospectivă a îndelungatei şi distinsei cariere a locotenent-colonelului în retragere Michael Rinsky.

Acesta observă că Adam citea diplomele şi mormăi:

— Eunice a insistat să le punem pe perete.

— E mândră de dumneavoastră.

— Mda, mă rog.

Adam se întoarse către el.

— Povestiţi-mi despre vizita primarului.

— Primarul Rick Gusherowski. L-am arestat de două ori când era în liceu, o dată pentru şofat sub influenţa alcoolului.

— A fost acuzat?

— Nu, pur şi simplu l-am chemat pe taică-său să-l ia. Asta a fost... stai aşa, acum treizeci de ani. Pe atunci se făcea des asta. În mod stupid, şofatul sub influenţa alcoolului era considerat o infracţiune minoră.

Adam încuviinţă din cap ca să-i arate că asculta.

— Acum sunt într-adevăr stricţi cu alcoolul la volan. Salvează vieţi. Deci Rick a venit la uşa mea. Acum e domnul primar. Era în costum, cu drapelul american la rever. Nu te-nrolezi în

armată, nu-i ajuţi pe amărâţi, nu-ţi asumi răspunderea pentru cei trudiţi, săraci, împovăraţi, dar dacă porţi o insignă, înseamnă că eşti patriot.

Adam încercă să nu zâmbească.

— Aşadar, Rick intră cu pieptul umflat şi zâmbetul larg. „Dezvoltatorii vă oferă o mulţime de bani”, îmi zice. Şi tot continuă despre cât sunt ăia de generoşi.

— Şi dumneavoastră ce-aţi spus?

— Deocamdată nimic. Doar m-am uitat la el. L-am lăsat să peroreze.

Făcu semn spre masa din bucătărie, invitându-l să se aşeze. Adam nu voia să stea pe scaunul lui Eunice – i se părea cumva nepotrivit –, aşa că întrebă:

— Pe care scaun?

— Oricare.

Adam luă loc. Apoi se aşeză şi Rinsky. Faţa de masă din muşama era veche şi puţin lipicioasă, dar părea în stare bună. Continuau să fie cinci scaune, deşi cei trei băieţi pe care el şi Eunice îi crescuseră chiar în casa aceea deveniseră adulţi şi plecaseră.

— Atunci începe să mă ia cu binele comunităţii. „Stai în calea progresului”, îmi zice. „Oamenii o să-şi piardă slujbele din cauza ta. Criminalitatea va creşte”. Cunoşti stilul.

— Da, aprobă Adam.

Îl mai auzise de multe ori şi nu putea spune că nu era de acord. De-a lungul anilor, cartierul căzuse în paragină.

Beneficiind de foarte multe facilităţi fiscale, un dezvoltator intervenise şi cumpărase ieftin toate clădirile din zonă. Intenţiona să dărâme casele ruinate, apartamentele, magazinele şi să construiască apartamente noi, lanţuri de magazine Gap şi restaurante selecte. Chiar nu era o idee rea. Poţi să râzi de dezvoltare, dar oraşele au nevoie şi de sânge proaspăt.

— Şi a continuat să vorbească despre noul şi luminosul Kasselton, că va deveni un cartier sigur, iar oamenii se vor întoarce şi aşa mai departe. Apoi vine cu cireaşa de pe tort. Dezvoltatorul se mândreşte că va construi cămine noi pentru bătrâni. Şi are tupeul să se uite trist la mine şi să zică: „Trebuie să te gândeşti la Eunice”.

— Uau! făcu Adam.

— Da, ştiu. După care spune că ar trebui s-accept oferta asta,

pentru că următoarea va fi mai proastă şi mă vor evacua. Pot într-adevăr să facă aşa ceva?

— Da.

— Am cumpărat casa asta în 1970, din beneficiile mele de veteran. Eunice... e bine, însă uneori mintea ei nu-i chiar cum ar trebui să fie. O apucă frica în locurile necunoscute, începe să plângă şi chiar să tremure, dar după aia se întoarce acasă, înţelegi? Vede bucătăria asta, îşi vede figurinele înfiorătoare şi frigiderul ăsta vechi şi ruginit şi e bine din nou. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Ne poţi ajuta?

Adam se lăsă pe spate.

— Da, cred că pot.

Rinsky îl studie câteva clipe, cu ochi pătrunzători. Adam se foi pe scaun. Îşi dădea seama ce poliţist grozav trebuie să fi fost.

— Ai o expresie ciudată, domnule Price.

— Ziceţi-mi Adam. Ce fel de expresie ciudată?

— Sunt fost poliţist, ştii?

— Bineînţeles.

— Mă pot lăuda că ştiu să citesc feţele.

— Şi pe a mea ce vedeţi? întrebă Adam.

— Că pui la cale ceva dat dracului.

— Posibil. Cred că dacă rezistaţi putem termina lucrurile repede.

Bătrânul zâmbi.

— Ţi se pare că mă tem de o luptă?

Capitolul 12

Când Adam ajunse acasă, la ora şase după-amiază, maşina Corinnei nu era pe alee.

Nu ştia dacă asta îl surprindea. De obicei, Corinne ajungea acasă mai devreme, însă probabil că se gândise că, dacă se întâlneau înainte de cina de la Janice's Bistro, ar putea avea loc o scenă, aşa că făcuse tot posibilul să-l evite. Îşi puse haina în cuier şi servieta în colţ. Rucsacurile şi puloverele băieţilor erau aruncate pe podea, ca nişte resturi, în urma prăbuşirii unui avion.

— Hei! strigă. Thomas? Ryan?

Niciun răspuns. În lumea asta existase o vreme când asta însemna ceva, poate chiar un motiv de îngrijorare, totuşi, de când cu jocurile video, căştile şi nevoia constantă a adolescenţilor de a face „duş” – era oare un eufemism? –, orice îngrijorare avea viaţă scurtă. Urcă scările. Bineînţeles, se auzea duşul. Probabil Thomas. Uşa de la camera lui Ryan era închisă. Adam bătu rapid, dar o deschise fără să aştepte răspuns. Dacă muzica din căşti era destul de tare, Ryan putea să nici nu răspundă; dacă intra pur şi simplu, avea senzaţia că invadează intimitatea fiului său. Să bată şi apoi să deschidă părea un mod parental destul de cinstit pentru a rezolva dilema.

După cum se aşteptase, Ryan stătea întins pe pat, cu căştile pe urechi, jucându-se pe telefon. Le dădu jos şi se ridică.

— Bună.

— Bună.

— Ce-avem la cină? întrebă Ryan.

— Mulţumesc, bine. Sigur, am avut mult de muncă, însă în general, da, aş spune că am avut o zi bună. Dar tu?

Ryan se holbă la tatăl lui. Ryan se holba adesea la tatăl lui.

— Ai văzut-o pe mama? întrebă Adam.

— Nu.

— Noi doi mergem la Janice's în seara asta. Vreţi să vă comand o pizza de la Pizzaiola?

Există puţine întrebări care să fie mai retorice decât să-ţi întrebi copilul dacă vrea să comanzi pizza la cină. Ryan nici

măcar nu se osteni să răspundă afirmativ, ci zise direct:

— Putem lua cu pui şi sos Buffalo?

— Fratelui tău îi place cu *pepperoni,* aşa că o să iau jumate-jumate.

Ryan se încruntă.

— Ce e?

— Doar o singură pizza?

— Sunteţi doar voi doi.

Ryan nu păru împăcat.

— Dacă nu v-ajunge, aveţi şi desert: prăjituri cu îngheţată. E bine aşa?

— Presupun că da, zise morocănos băiatul.

Adam ieşi pe hol şi se duse în dormitor. Se aşeză pe pat şi sună la pizzerie, adăugând la comandă şi sticksuri cu mozzarella. Să hrăneşti băieţi adolescenţi era ca şi când ai umple o cadă cu linguriţa. Corinne se plângea întotdeauna – veselă, de cele mai multe ori – că era nevoită să cumpere de mâncare cam la două zile.

— Bună, tată.

Thomas avea un prosop în jurul taliei. Îi picura apă din păr. Zâmbi şi întrebă:

— Ce-avem la cină?

— Tocmai v-am comandat pizza.

— Cu *pepperoni*?

— Jumătate cu *pepperoni,* jumătate cu pui şi sos Buffalo. Adam înălţă mâna înainte ca Thomas să mai spună ceva. Şi o porţie de sticksuri cu mozzarella.

Thomas ridică degetul mare.

— Grozav.

— Nu trebuie să mâncaţi tot. Lăsaţi resturile în frigider.

Băiatul făcu o mutră confuză.

— Ce sunt resturile alea despre care vorbeşti?

Adam clătină din cap şi chicoti.

— Mi-ai lăsat şi mie apă caldă?

— Puţină.

— Minunat.

În mod normal, Adam n-ar fi făcut duş şi nu s-ar fi schimbat, dar avea timp şi se simţea ciudat de nervos. Făcu un duş rapid, reuşind să nu consume toată apa caldă, şi-şi bărbieri urma de barbă gen Homer Simpson. Căută în spatele dulăpiorului şi

scoase un aftershave care-i plăcea Corinnei. Nu ştia de ce nu-l mai utilizase în ultima vreme. Nici de ce se hotărâse să-l folosească în seara asta.

Îmbrăcă o cămaşă albastră, pentru că ea zicea că albastrul se asortează la ochii lui. Se simţi ca un prost şi fu cât pe ce să o schimbe. Când ieşi pe uşa dormitorului, se întoarse şi privi îndelung la camera care fusese atâţia ani a amândurora. Patul mare era perfect aranjat. Erau prea multe perne – de când începuseră oamenii să pună atâtea perne pe un pat? –, însă el şi Corinne petrecuseră mulţi ani acolo. Un gând simplist şi insipid. O simplă cameră, un simplu pat.

Şi totuşi, o voce în capul lui Adam nu se putea împiedica să nu se gândească: în funcţie de cum va decurge cina din seara asta, el şi Corinne s-ar putea să nu mai petreacă niciodată vreo noapte împreună acolo.

Era melodramatic, desigur. Pură hiperbolă. Dar dacă hiperbola nu se putea simţi liberă să circule prin mintea lui, atunci pe unde?

Se auzi soneria. Nicio mişcare din partea băieţilor. Ca întotdeauna. Învăţaseră cumva să nu răspundă niciodată la telefonul din casă (la urma urmelor, nu era pentru ei) şi să nu deschidă niciodată uşa (de obicei era un curier). Imediat ce Adam plăti şi închise uşa, băieţii tropotiră pe scări ca nişte cai de tracţiune scăpaţi din frâu. Casa se cutremură, însă rezistă.

— E OK să folosim farfurii din carton? întrebă Thomas.

Thomas şi Ryan ar fi mâncat din astfel de farfurii exclusiv din motivul că era mai uşor de strâns masa, dar în seara asta, cu părinţii plecaţi, era oarecum obligatoriu, pentru că, dacă i-ar fi silit să folosească farfurii adevărate, le-ar fi găsit în chiuvetă când se întorceau el şi Corinne. Ea ar fi obiectat şi Adam ar fi fost nevoit să strige la băieţi să coboare şi să-şi pună farfuriile în maşina de spălat vase. Băieţii ar fi pretins că tocmai voiau s-o facă – mda, sigur –, dar nicio grijă, aveau să coboare imediat ce se termina emisiunea la care se uitau, în cinci (adică cincisprezece) minute. După trecerea celor cinci (adică cincisprezece) minute, Corinne i s-ar fi plâns lui Adam despre cât de iresponsabili sunt băieţii, după care el, cu ceva mai multă furie în glas, le-ar fi strigat din nou să coboare.

Ciclurile vieţii de familie.

— E-n regulă cu farfurii de carton, spuse Adam.

Cei doi băieţi atacară pizza de parcă ar fi repetat finalul *Zilei lăcustei.* Printre îmbucături, Ryan se uită curios la tatăl lui.

— Ce-i? întrebă Adam.

Ryan reuşi să înghită.

— Credeam că mergeţi la Janice’s pur şi simplu pentru cină.

— Aşa e.

— Atunci de ce te-ai gătit?

— Nu m-am gătit.

— Şi a ce miroşi? adăugă Thomas.

— Ţi-ai dat cu parfum?

— Eh! Strică mirosul de pizza.

— Terminaţi!

— Vrei o felie cu *pepperoni* la schimb cu o felie cu pui?

— Nu.

— Hai, doar o felie.

— Mai pune un sticks cu mozzarella.

— Categoric nu. Jumătate.

Adam porni spre uşă în timp ce negocierile continuau.

— N-o să întârziem mult. Faceţi-vă temele şi puneţi vă rog cutia de pizza la reciclabile, da?

Trecu pe lângă noul şi fierbintele club de yoga de pe Franklin Avenue – prin *fierbinte* înţelegea temperatura sălii, nu popularitatea sau aspectul – şi găsi un loc de parcare peste drum de Janice’s. Venise cu cinci minute mai devreme. Se uită după maşina Corinnei. Nu se vedea, dar era posibil să fi parcat în spate.

David, fiul lui Janice şi un fel de şef de sală, îl întâmpină la intrare şi-l conduse la masa din spate. Nici urmă de Corinne. În regulă, el venise primul. Nu era mare chestie. Janice ieşi din bucătărie două minute mai târziu. Adam se ridică şi o sărută pe obraz.

— Unde ţi-e vinul? întrebă femeia.

În bistroul ei veneai cu băutura de acasă. Adam şi Corinne aduceau întotdeauna o sticlă.

— Am uitat.

— Poate aduce Corinne?

— Mă-ndoiesc.

— Pot să-l trimit pe David la Carlo Russo’s.

Carlo Russo’s era magazinul de vinuri de pe stradă.

— În regulă.

— Nicio problemă. E destul de linişte acum. David? Janice reveni la Adam. Ce doriţi în seara asta?

— Probabil viţelul milanez.

— David, adu pentru Adam şi Corinne o sticlă de cupaj Paraduxx Z.

David se întoarse cu vinul. Corinne tot nu venise. David deschise sticla şi turnă două pahare. Corinne tot nu apăru. La şapte şi un sfert, Adam începu să simtă un gol în stomac. Îi trimise Corinnei un mesaj. Niciun răspuns. La şapte şi jumătate, Janice veni la el şi-l întrebă dacă totul era în ordine. El o asigură că da, Corinne era probabil prinsă la vreo întâlnire cu părinţii.

Adam se uită la telefon, dorindu-şi să vibreze. O făcu la 19:45.

Era un mesaj de la Corinne:

> POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRŢIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Apoi:

> DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG.

Capitolul 13

Adam trimise câteva SMS-uri disperate, încercând s-o facă pe Corinne să răspundă: „Nu aşa rezolvăm”, „Te rog, sună-mă”, „Unde eşti?”, „Câte zile?”, „Cum poţi să ne faci aşa ceva?” Încercă să fie amabil, răutăcios, calm, furios, dar nu obţinu nicio reacţie.

Oare Corinne era bine?

Îi servi lui Janice o scuză jalnică, cum că soţia lui era prinsă şi trebuiau să anuleze rezervarea. Janice insistă să ia acasă două porţii de viţel milanez. Adam intenţionă să refuze, apoi i se păru că are prea puţină importanţă.

Când se apropie de casă, încă spera ca soţia lui să se fi răzgândit. Una era să fie supărată pe el, alta să-şi reverse furia asupra băieţilor. Maşina nu era însă pe alee.

— Unde-i mama? se auziră primele cuvinte pe care i le adresă Ryan când deschise uşa.

— Are ceva de lucru, zise Adam cu ton vag şi nepăsător.

— Am nevoie de echipamentul pentru meciurile de-acasă.

— Şi?

— L-am pus în maşina de spălat. Ştii dacă a spălat mama rufele?

— Nu. De ce nu cauţi în coş?

— Am căutat.

— Dar în dulapul tău?

— Am căutat şi acolo.

Întotdeauna vezi în copii defectele tale sau pe ale partenerului. Ryan moştenea de la Corinne anxietatea pe care i-o provocau problemele mărunte. Problemele importante – facturile pentru utilităţi, bolile, distrugerile, accidentele – n-o deranjau pe Corinne. Se ridica la înălţimea situaţiei. Poate pentru că ea compensa din plin când se îngrijora din pricina lucrurilor mărunte pe care le transforma într-un obstacol de pe teren sau poate din viaţă. Corinne era ca un mare atlet, concentrată când era cu adevărat necesar.

Bineînţeles, ca să fim cinstiţi, problema nu era una neînsemnată pentru Ryan.

— Probabil că-i în maşina de spălat sau în cea de uscat rufe.
— M-am uitat deja.
— Atunci nu ştiu ce să-ţi spun, puştiule.
— Când vine mama acasă?
— Nu ştiu.
— Pe la zece?
— Care parte din „Nu ştiu” nu ţi-e clară?
Tonul îi sunase mai răstit decât se aşteptase. La fel ca mama lui, Ryan era supersensibil.
— N-am vrut...
— O să-i trimit mamei un SMS.
— Bună idee. Să-mi zici ce răspuns ai primit, bine?
Ryan aprobă din cap şi-i scrise mamei sale.
Corinne nu-i răspunse imediat. Nici după o oră sau două. Adam inventă o scuză despre o şedinţă cu profesorii care se prelungise. Băieţii îl crezură, pentru că ei nu erau niciodată foarte atenţi la astfel de lucruri. Îi promise lui Ryan că o să-i găsească echipamentul.
Desigur, Adam bloca problema într-o oarecare măsură. Era Corinne în siguranţă? I se întâmplase ceva groaznic? Ar fi trebuit să se ducă la poliţie?
Ultima parte i se părea o prostie. Poliţiştii vor afla despre cearta lor, vor vedea mesajul prin care Corinne îi cerea să fie lăsată în pace şi vor clătina din cap. Şi într-adevăr, privind obiectiv, oare este chiar aşa de ciudat ca soţia lui să-şi dorească puţină distanţă după ceea ce tocmai aflase Adam?
Somnul veni în etape scurte. Bărbatul îşi verifică în permanenţă telefonul, în aşteptarea mesajelor de la Corinne. Nimic. La ora trei dimineaţa se strecură în camera lui Ryan şi verifică telefonul fiului său. Nimic. Nu avea sens. Să încerce să-l evite pe Adam, da, asta putea înţelege. Probabil era furioasă, speriată, nedumerită sau se simţea încolţită. Ar fi fost logic să vrea să stea departe de el câteva zile.
Dar băieţii?
Oare Corinne chiar ar pleca pur şi simplu, părăsindu-şi astfel băieţii? Se aştepta ca el să-i găsească scuze de-a dreptul?
... *SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI...*
Despre ce era vorba? De ce să nu încerce s-o contacteze? Şi ce era cu...?
Când soarele intră pe fereastră, se ridică. Bună dimineaţa!

Corinne putea să-l părăsească pe el, ba chiar să dorească să-l oblige – el nu ştia – să aibă grijă de băieţi.

Cum rămânea însă cu elevii ei?

Soţia lui îşi lua foarte în serios responsabilităţile de profesor, ca pe orice lucru care conta. Era întrucâtva obsedată de control şi ura ideea ca vreun suplinitor slab pregătit să-i ţină orele, fie şi numai o singură zi. Adam îşi dădea seama că era puţin ciudat, acum, că se gândea la asta. În ultimii patru ani, Corinne lipsise de la şcoală doar o zi.

Ziua de după „avort”.

Se întâmplase într-o zi de joi. El venise târziu acasă de la lucru şi o găsise plângând în pat. Când începuseră durerile, se dusese singură la doctor. Fusese prea târziu, dar în realitate, zisese ea, medicul oricum n-ar mai fi putut face nimic. „Se întâmplă şi astfel de lucruri”, îi spusese el.

— De ce nu m-ai sunat? întrebase Adam.

— Nu voiam să te-ngrijorezi şi să alergi acasă. Nu puteai face nimic.

Iar el o crezuse.

Corinne vrusese să meargă la şcoală a doua zi, însă Adam pusese piciorul în prag. Trecuse prin ceva traumatizant. Nu te ridici pur şi simplu din pat să te duci la serviciu a doua zi. Luase telefonul şi i-l întinsese.

— Sună la şcoală. Anunţă că nu te duci.

Ea sunase fără convingere, informând şcoala că se va întoarce luni. Atunci, Adam se gândise că pur şi simplu aşa era Corinne. Înapoi la viaţă. Înapoi la muncă. Nu-i un motiv să stai acasă. Fusese uimit de viteza cu care se recuperase.

Doamne, cât de naiv poate fi un bărbat?

Însă era vina lui? Cine naiba ar fi căutat minciuna într-un moment atât de traumatic? De ce i-ar fi pus el cuvântul la îndoială într-o problemă aşa serioasă? Chiar şi acum, privind retrospectiv, nu înţelegea de ce ar fi făcut Corinne ceva atât de... odios? Nebunesc? Disperat? Manipulator?

Cum?

Asta nu mai conta în momentul ăsta. Ideea era că ea putea fi la şcoală. Poate că alesese să se despartă o vreme de Adam şi poate şi de băieţii ei, dar nu avea niciun motiv pentru care să nu se ducă astăzi la cursuri.

Băieţii erau destul de mari ca să se pregătească singuri

pentru şcoală. Adam reuşi să-i evite, abătând întrebările despre Corinne cu strigăte scurte din dormitor şi pretextul unui duş matinal îndelungat.

După ce băieţii plecară, se duse la liceu. Clopoţelul tocmai sunase pentru ora administrativă[5]. Era perfect. Adam putea să intre şi să-i vorbească în timp ce ea termina ora administrativă şi se ducea la prima oră de curs. Ora administrativă a Corinnei avea loc în sala 233. Avea s-o aştepte la uşă.

Liceul fusese construit în anii 1970 şi asta era vizibil. Ceea ce fusese considerat strălucitor şi modern se învechise ca într-un film SF vechi, gen *Fuga lui Logan.* Clădirea era cenuşie, cu garnituri turcoaz şterse. Era echivalentul arhitectural al sosurilor Cheez Whiz sau al tunsorii cu coamă a unui jucător de hochei.

În parcarea şcolii nu mai erau locuri libere. Adam nu avu încotro şi parcă ilegal – viaţa la limită –, apoi se grăbi către scoală. Uşa laterală era încuiată. Bărbatul nu mai făcuse niciodată asta – s-o viziteze pe Corinne în timpul orelor de program –, însă ştia că toate instituţiile de învăţământ adoptaseră protocoale stricte de securitate în urma atacurilor armate şi a celorlalte acte de violenţă. Ocoli până la intrarea principală. Era de asemenea încuiată. Adam apăsă pe butonul interfonului.

O videocameră se roti spre el şi o voce obosită de femeie ce nu putea aparţine decât cuiva care lucra în secretariatul unei scoli îl întrebă cine e.

El etală surâsul cel mai dezarmant şi zise:

— Sunt Adam Price. Soţul Corinnei.

Uşa bâzâi. Adam o împinse şi intră. Pe un indicator scria PREZENTAŢI-VĂ LA RECEPŢIE. Nu era prea sigur ce trebuia să facă. Dacă se prezenta, ar fi fost întrebat ce dorea şi probabil s-ar fi sunat la sala de clasă. El nu voia asta, ci s-o surprindă pe Corinne sau, cel puţin, să nu fie nevoit să explice personalului de ce se afla acolo. Recepţia era în dreapta. Adam se pregătea să facă stânga şi să meargă repede în sensul opus, când văzu un agent de pază înarmat. Îi adresă surâsul lui cel mai dezarmant, iar agentul îi răspunse în acelaşi fel. Acum nu avea

---

[5] În original, *homeroom,* oră la începutul zilei, în şcoala primară şi gimnazială din SUA, când se distribuie documentele administrative, se face prezenţa, iar elevii îşi planifică activităţile. (n.r.).

de ales. Trebuia să se ducă la recepţie. Intră pe uşă şi se strecură printre câteva mame. În mijlocul podelei era un coş imens de rufe, unde părinţii puneau mâncarea de prânz pentru copiii care uitaseră s-o ia de dimineaţă de acasă.

Ceasul mural ticăia. Arăta 8:17. Încă trei minute până să sune clopoţelul. Bun! Registrul pentru vizitatori se afla pe ghişeul înalt. Luă pixul cât putu de degajat – domnul Nicio Grijă – şi semnă rapid, cu un scris intenţionat neciteţ. Apucă un ecuson de vizitator. Cele două femei din spatele biroului erau ocupate. Nici măcar nu se osteniră să-l privească.

N-avea motiv să mai aştepte, nu?

O luă în grabă pe hol, arătându-i agentului de pază ecusonul. Pe parcursul anilor, ca în majoritatea liceelor, şi aici se construiseră anexe, iar asta îngreuna găsirea drumului pe coridoare. Totuşi, când clopoţelul sună, Adam era perfect plasat ca să vadă uşa sălii 233.

Elevii mergeau, se ciocneau şi blocau coridoarele ca într-un documentar medical despre boli de inimă. Aşteptă până când fluxul de elevi se diminuă şi apoi se opri. Câteva secunde mai târziu, un bărbat tânăr, căruia Adam nu-i dădu mai mult de treizeci de ani, apăru şi o luă la stânga.

Un suplinitor.

Adam rămase locului, sprijinit de perete ca să lase loc elevilor să treacă pe lângă el, fără să fie prins în curent. Nu era sigur ce trebuia să creadă sau să facă. Era oare surprins de evoluţia evenimentelor? Nu ştia. Încercă să pună lucrurile cap la cap, să se gândească la legăturile – sarcina simulată, Străin, confruntarea – care putuseră să determine hotărârea soţiei lui de a dispărea pentru câteva zile.

Nu avea sens.

Aşadar, ce era de făcut?

Nimic, presupunea. Cel puţin nu chiar în momentul acela. Du-te la muncă. Fă-ţi treaba. Gândeşte-te. Ceva îi scăpa. Ştia asta. Corinne recunoscuse, nu-i aşa?

Nu e ce crezi tu, Adam. E ceva mai mult.

Când fluxul elevilor se reduse la un pârâiaş, porni spre ieşirea principală. Era pierdut în gânduri şi tocmai dădea colţul când simţi nişte degete ca o gheară de oţel apucându-l de braţ. Se întoarse şi o văzu pe prietena soţiei lui, Kristin Hoy.

— Ce naiba se-ntâmplă? şopti ea.

— Poftim?

Era evident că muşchii ei nu erau doar de faţadă. Îl trase într-un laborator de chimie pustiu şi închise uşa. Înăuntru erau posturi de lucru, retorte şi chiuvete cu robinete înalte. Un gigantic tablou al elementelor, un material didactic obligatoriu în orice laborator ştiinţific, dar şi un clişeu, domina peretele opus.

— Unde-i ea? întrebă Kristin.

Adam nu era sigur cum să joace, aşa că răspunse sincer:

— Nu ştiu.

— Cum se poate să nu ştii?

— Trebuia să se-ntâlnim aseară la cină. N-a apărut.

— Pur şi simplu n-a...? Kristin clătină din cap nedumerită. Ai sunat la poliţie?

— Poftim? Nu.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Ea mi-a trimis un SMS. Spunea că are nevoie de puţin timp departe.

— Departe... de ce?

Adam o privi fără să zică nimic, apoi femeia întrebă:

— De tine?

— Aşa se pare.

— Of. Îmi pare rău. Kristin făcu un pas în spate, stingherită. Şi de ce eşti aici?

— Pentru că vreau să mă asigur că e bine. Mi-am închipuit că-i la serviciu. Ea nu-şi ia niciodată liber.

— Niciodată.

— Cu excepţia zilei de azi, se pare.

Kristin căzu pe gânduri.

— Presupun că v-aţi certat rău.

Adam nu ar fi vrut să intre în detalii, însă ce putea face?

— A apărut ceva de curând, spuse el cu cel mai neutru ton avocăţesc.

— Nu-i treaba mea, corect?

— Corect.

— Dar e oarecum şi treaba mea, pentru că prietenia mea cu Corinne mă face să mă simt implicată.

— Ce vrei să zici?

Kristin oftă şi-şi duse mâna la gură. În afara şcolii, purta numai haine care să-i accentueze trupul tonifiat: bluze fără

mâneci şi fie pantaloni scurţi, fie minijupe, chiar şi când vremea nu era tocmai potrivită pentru aşa ceva. Aici, bluza îi era mai conservatoare, deşi i se vedeau muşchii din apropierea claviculei şi de la gât.

— Şi eu am primit un SMS.

— Ce spunea?

— Adam?

— Ce-i?

— Nu vreau să mă bag în asta. Înţelegi, da? Voi doi aveţi probleme. Pricep.

— Nu avem probleme.

— Dar tocmai ai zis...

— Avem *o* problemă, una, şi, mă rog, tocmai a apărut.

— Când?

— Când a apărut problema?

— Da.

— Alaltăieri.

— Ah!

— Adică?

— Doar că... în fine, Corinne se purta ciudat în ultima lună.

Adam încercă să-şi menţină expresia neutră.

— Cum anume ciudat?

— Nu ştiu, diferit. Era distrată. A lipsit de la vreo două ore şi m-a rugat pe mine s-o acopăr. A lipsit şi de la câteva sesiuni de antrenament şi a spus...

Kristin se opri.

— Ce? o îmboldi Adam.

— Că dacă întreabă cineva unde a fost, să zic c-a fost acolo cu mine.

Tăcere.

— Se referea la mine, Kristin?

— Nu, n-a zis asta. Uite ce-i, trebuie să plec. Am oră...

Adam îi tăie calea.

— Ce spunea SMS-ul ei?

— Poftim?

— Ai zis că ţi-a trimis ieri un SMS. Ce spunea?

— E prietena mea. Înţelegi asta, da?

— Nu-ţi cer să-i trădezi încrederea.

— Ba da, Adam, cam asta faci.

— Vreau numai să fiu sigur că-i bine.

— De ce n-ar fi?
— Pentru că nu se poartă de obicei aşa.
— Poate că-i chiar aşa cum ţi-a zis. Are nevoie de timp.
— Asta ţi-a scris?
— Da, cam aşa ceva.
— Când?
— Ieri după-amiază.
— Când, mai exact? După şcoală?
— Nu, şopti Kristin. În timpul.
— În timpul şcolii?
— Da.
— La ce oră?
— Nu ştiu. În jur de ora două.
— Nu era în şcoală?
— Nu.
— A lipsit şi ieri de la ore?
— Nu. Am văzut-o pe Corinne de dimineaţă. Era puţin tulburată. Presupun că din cauză că vă certaserăţi.

Adam nu spuse nimic.

— Trebuia să supravegheze sala de lectură în timpul pauzei de masă, dar m-a rugat s-o acopăr. Am făcut-o. Am văzut-o ieşind în fugă la maşină.
— Unde se ducea?
— Nu ştiu. N-a zis.

Tăcere.

— S-a întors la şcoală?

Kristin clătină din cap.

— Nu, nu s-a mai întors.

Capitolul 14

Străinul îi dăduse lui Heidi linkul FindYourSugarBaby.com, dar şi ID-ul fiicei ei şi parola. Cu inima grea, Heidi se conectă cu datele lui Kimberly şi găsi toate datele de care avea nevoie pentru a confirma dezvăluirile Străinului.

Bărbatul nu-i spusese toate lucrurile acelea numai din bunătatea (sau din răutatea) inimii sale. Ceruse şi bani, desigur. Zece mii de dolari. Dacă nu plătea în trei zile, ştirea despre „hobby-ul” lui Kimberly avea să devină virală.

Heidi se deconectă şi se aşeză pe canapea. Se gândi dacă să-şi toarne un pahar cu vin, dar decise să n-o facă. Apoi plânse îndelung. Când termină, se duse la baie, se spălă pe faţă şi se aşeză la loc pe canapea.

„Bun”, îşi zise, „ce ar trebui să fac în situaţia asta?”

Prima ei decizie fu şi cea mai simplă: nu-i va spune lui Marty. Nu-i plăcea să aibă secrete faţă de soţul ei, însă nici nu respingea complet ideea. Face parte din viaţă, nu? Marty şi-ar pierde cumpătul dacă ar afla ce făcea fetiţa lui în timp ce se presupunea că învaţă la NYU. Marty era predispus la reacţii exagerate, iar Heidi şi-l putea imagina sărind în maşină, conducând până în Manhattan şi târându-şi de păr fata acasă.

Marty nu trebuia să ştie adevărul. Nici Heidi nu era încântată că-l ştia.

Dracu să-i ia pe străinii ăia doi!

Când fusese la liceu, Kimberly se îmbătase la un party, acasă la o colegă. Beţia o împinsese, cum se întâmplă adesea, să meargă puţin prea departe cu un băiat. Nu până la capăt, totuşi prea departe. O altă mamă din oraş, o băgăcioasă cu intenţii bune, o auzise pe fiica ei vorbind despre incident. O sunase pe Heidi şi-i zisese:

— Nu-mi place să-ţi spun asta, dar dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, eu aş fi vrut să ştiu.

Aşa că-i povestise lui Heidi despre incident. La rândul ei, Heidi îl informase pe Marty, care reacţionase exagerat. Relaţia dintre tată şi fiică nu mai fusese niciodată aceeaşi. Cum ar fi fost relaţia lor, se întreba Heidi, dacă băgăcioasa aia n-ar fi sunat-o?

La ce ajutase, până la urmă? Îşi pusese fata într-o situaţie jenantă. Încordase relaţia dintre tată şi fiică. Heidi credea că cele petrecute atunci jucaseră un rol important în decizia lui Kimberly de a merge la un colegiu atât de departe. Poate chiar telefonul ăla stupid de la băgăcioasa aia stupidă o împinsese pe Kimberly, şi în final pe Heidi, către acest website oribil şi către relaţia oribilă a fiicei ei cu trei bărbaţi diferiţi.

Heidi nu voia să creadă, dar dovada era chiar acolo, în conversaţiile „secrete” dintre fata ei tânără şi bărbaţii aceia în vârstă. Oricum ar fi privit lucrurile, nu avea cum să nu vadă că fiica ei era implicată pur şi simplu în prostituţie.

Ar fi vrut să plângă din nou. Ar fi vrut să nu facă nimic şi să uite că acei doi străini calmi îi vorbiseră vreodată. Acum însă nu mai avea de ales, nu-i aşa? Secretul ieşise la iveală. Dacă era să amestece metaforele, nu putea duce calul înapoi în hambar. Probabil că era un paradox al părintelui vechi de când lumea: nu voia să afle, dar şi voia să afle.

Când îşi sună fiica pe mobil, Kimberly îi răspunse fără entuziasm.

— Bună, mamă.

— Bună, iubito.

— Totul e bine? Ai o voce ciudată.

Mai întâi, Kimberly negă. Era de aşteptat. Apoi încercă să pară ceva nevinovat. Şi asta era de aşteptat. Apoi Kimberly încercă să fie sfidătoare, acuzându-şi mama că intrase în contul ei şi că-i invadase intimitatea. Iarăşi, de aşteptat.

Heidi îşi păstră vocea egală, chiar dacă inima îi plesnea în piept şi-l umplea de durere. Îi povesti lui Kimberly despre străin, despre ce-i zisese şi despre ce văzuse cu ochii ei. Cu răbdare. Calm. Cel puţin, la exterior.

Dură ceva vreme, dar amândouă ştiau încotro se îndrepta conversaţia. Încolţită, după ce şocul se mai atenuă, Kimberly începu să se deschidă. Avea probleme cu banii.

— Nu-ţi poţi imagina ce scump e totul aici.

O colegă îi povestise despre site. „Nu trebuie să faci nimic cu bărbaţii”, fusese asigurată. Ei voiau fete tinere doar ca însoţitoare. Heidi aproape că izbucni în râs când auzi aşa ceva. Bărbaţii, aşa cum ea o ştia prea bine, iar Kimberly învăţase repede, nu vor niciodată numai însoţitoare. Era doar oferta tentantă care te atrage în magazin.

Heidi şi Kimberly discutară două ore. La finalul convorbirii, Kimberly o întrebă pe mama ei ce ar trebui să facă.

— Renunţă. Azi. Acum.

Kimberly promise că aşa va face. Următoarea întrebare era cum să procedeze. Heidi zise că-şi va lua liber pentru a-i face o vizită scurtă la New York. Fata se opuse.

— Semestrul se termină peste două săptămâni. Să aşteptăm până atunci.

Lui Heidi nu-i plăcu ideea. În cele din urmă, căzură de acord să mai vorbească despre asta dimineaţă. Înainte să închidă, Kimberly spuse:

— Mamă?

— Da?

— Te rog să nu-i zici tatii.

Heidi era deja hotărâtă să n-o facă, dar n-o anunţase şi pe Kimberly. Când Marty ajunse acasă, nu-i spuse nimic. Marty pregăti burgeri pe grătarul din grădină. Heidi turnă de băut pentru amândoi, iar el îi povesti cum îşi petrecuse ziua. Îi povesti şi ea ce făcuse, însă păstră, bineînţeles, secretul. Soţul ei stătea la masă pe scaunul lui Kimberly, tăcut şi fără să se clintească.

Dimineaţa, după ce Marty plecase la lucru, cineva bătu la uşă.

— Cine e?

— Doamna Dann? Sunt detectivul John Kuntz de la Departamentul de Poliţie din New York. Pot să vorbesc cu dumneavoastră pentru câteva...

Heidi deschise uşa larg, aproape prăbuşindu-se.

— O, Dumnezeule, fiica mea...?

— E bine, doamnă, zise iute Kuntz, repezindu-se s-o sprijine. O, Doamne, îmi pare rău! Ar fi trebuit să vă spun asta imediat. Îmi dau seama – fiica dumneavoastră e la şcoală în New York şi vă apare la uşă un poliţist de la NYPD. Kuntz clătină din cap. Şi eu am copii. Vă-nţeleg. Nu vă îngrijoraţi însă, Kimberly e bine, e sănătoasă. Există alţi factori...

— Factori?

Kuntz zâmbi. Între dinţi avea spaţii puţin cam mari. Purta părul dat peste cap într-o pieptănătură oribilă, genul care te face să vrei să pui mâna pe o foarfecă, să tragi de cele câteva fire de păr şi să le retezi. Îi dădu între patruzeci şi cincizeci de ani, aşa cum arăta, burtos, cu umerii lăsaţi şi ochii încercănaţi ai

unui om care nu mănâncă bine şi nu doarme suficient.

— Îmi permiteţi să intru?

Kuntz ridică insigna. Pentru ochiul neavizat al lui Heidi, părea autentică.

— Despre ce-i vorba?

— Cred că bănuiţi. Kuntz făcu semn din cap spre uşă. Se poate?

Heidi se retrase.

— Nu.

— Nu?

— Nu am nicio bănuială.

Kuntz intră şi privi în jur ca şi cum s-ar fi aflat acolo pentru că voia să cumpere casa. Îşi netezi câteva fire de păr care începuseră să se ridice din cauza electricităţii statice.

— Aţi sunat-o aseară pe fiica dumneavoastră, aşa e?

Heidi nu era sigură cum trebuia să răspundă. N-avea importanţă. Kuntz îi dădu înainte fără să aştepte un răspuns.

— Ştim că fiica dumneavoastră a fost implicată în activităţi care ar putea fi ilegale.

— La ce vă referiţi?

Bărbatul se aşeză pe canapea, iar Heidi, pe scaunul din faţa lui.

— Vă pot cere o favoare, doamnă Dann?

— Care anume?

— Una mică. Ar simplifica probabil discuţia noastră. Să încetăm cu prefăcătoria, da? Nu facem decât să pierdem timp. Fiica dumneavoastră, Kimberly, a fost implicată în prostituţie online.

Heidi rămase nemişcată.

— Doamnă Dann?

— Cred că ar fi bine să plecaţi.

— Încerc să fiu de ajutor.

— Mie mi se pare că faceţi o acuzaţie. Ar trebui să discut cu un avocat.

Kuntz îşi netezi iar firele rebele.

— Aţi înţeles greşit.

— Cum adică?

— Nu ne interesează ce a făcut sau n-a făcut fiica dumneavoastră. E ceva neînsemnat, dar vă asigur de un lucru: în mediul ăsta virtual, linia de demarcaţie între o relaţie de

afaceri şi prostituţie este foarte fină. Probabil aşa a fost dintotdeauna. Nu vrem să vă dăm bătăi de cap dumneavoastră sau fiicei dumneavoastră.

— Atunci ce doriţi? întrebă Heidi.

— Să cooperaţi cu noi. Atâta tot. Dacă dumneavoastră şi Kimberly cooperaţi, nu vedem niciun motiv ca să nu ignorăm rolul ei în toată povestea.

— Rolul ei în ce?

— S-o luăm pas cu pas, da?

Kuntz căută în buzunar, scoase un carneţel, apoi un creion subţire, din cele pe care le folosesc jucătorii de golf ca să ţină scorul. Linse vârful creionului şi-şi îndreptă din nou atenţia spre Heidi.

— Mai întâi, cum aţi aflat despre legătura fiicei dumneavoastră cu website-ul de întâlniri?

— Ce importanţă are?

Detectivul ridică din umeri.

— E doar o întrebare de rutină.

Heidi nu spuse nimic. Gâdilatul uşor pe care-l simţea în ceafă se intensifica.

— Doamnă Dann?

— Cred că mai bine apelez la un avocat.

— Ah! rosti Kuntz. Se strâmbă ca şi când ar fi fost un profesor brusc dezamăgit de elevul favorit. Înseamnă că fiica dumneavoastră ne-a minţit. Ca să fiu cinstit, asta nu prea dă bine.

Heidi ştia că poliţistul voia ca ea să muşte momeala. Liniştea dintre ei deveni atât de apăsătoare, încât femeia abia mai respira. Nu mai putu răbda, aşa că întrebă:

— De ce credeţi că fiica mea a minţit?

— Simplu. Kimberly ne-a declarat că aţi aflat despre website într-un mod perfect legal. A zis că doi oameni – un bărbat şi o femeie – v-au acostat la ieşirea dintr-un restaurant şi v-au adus la cunoştinţă ce se petrece. Dar vedeţi dumneavoastră, dacă ar fi adevărat, nu înţeleg de ce n-aţi vrea să ne spuneţi. Nu-i nimic ilegal în asta.

Capul lui Heidi începea să se învârtească.

— Nu-nţeleg nimic din toate astea. De fapt, ce căutaţi aici?

— Cred că este o întrebare legitimă. Kuntz oftă şi se aşeză mai bine pe canapea. Ştiţi ce este Divizia pentru Infracţiuni

Cibernetice?

— Îmi imaginez că-i ceva care are de-a face cu infracţiunile comise prin intermediul internetului.

— Exact. Eu sunt de la DIC – asta vine de la Divizia pentru Infracţiuni Cibernetice o divizie relativ nouă a departamentului de poliţie. Prindem infractori care folosesc internetul în scopuri necinstite – hackeri, escroci, genul ăsta de tipi – şi suspectăm că persoana sau persoanele care v-au abordat la restaurant fac parte dintr-un sindicat al crimelor cibernetice pe care-l urmărim de mult timp.

Heidi înghiţi un nod mare care i se pusese în gât.

— Înţeleg.

— Şi am avea nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a-i găsi şi identifica pe cei care ar putea fi implicaţi în asemenea infracţiuni. Are sens? Atunci haideţi să revenim, de acord? Aţi fost acostată de două persoane în parcarea unui restaurant – da sau nu?

Încă simţea gâdilatul în ceafă, dar zise:

— Da.

— Grozav.

Kuntz zâmbi din nou, arătându-şi dinţii rari. Scrise ceva şi ridică iar privirea.

— La ce restaurant?

Femeia ezită.

— Doamnă Dann?

— E ceva ce nu-nţeleg, spuse ea încet.

— Ce anume, doamnă?

— Am vorbit cu fiica mea abia ieri după-amiază.

— Da.

— Dumneavoastră când aţi luat legătura cu ea?

— Aseară.

— Şi cum de aţi ajuns aici atât de repede?

— E o problemă foarte importantă pentru noi. Am venit de dimineaţă cu avionul.

— Dar de unde ştiaţi?

— Poftim?

— Fiica mea n-a pomenit nimic despre poliţie. Aşa că de unde ştiaţi...?

Se opri. Mintea ei cercetă câteva căi posibile. Toate erau destul de întunecate.

— Doamnă Dann?

— Mai bine plecaţi.

Kuntz încuviinţă din cap, îşi aranjă iar firele de păr, întinzându-le de la o ureche la cealaltă, apoi zise:

— Îmi pare rău, nu pot să fac asta.

Heidi se ridică şi se îndreptă către uşă.

— N-am de gând să continui discuţia asta.

— Ar trebui s-o faceţi.

Încă aşezat, Kuntz scoase un sunet care semănă cu un oftat, apoi luă arma, ţinti cu precizie rotula lui Heidi şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul armei fu mai slab decât ar fi crezut ea, însă impactul fu imens. Se prăbuşi pe podea ca un scaun pliant defect. Bărbatul se mişcă repede, acoperindu-i gura ca să-i înăbuşe ţipătul. Îşi apropie buzele de urechea ei:

— Dacă ţipi, te termin încet şi după aia încep cu fiică-ta, şopti Kuntz. Pricepi?

Durerea venea în valuri, aproape făcând-o pe Heidi să leşine. Kuntz apăsă ţeava armei pe celălalt genunchi.

— Pricepi, doamnă Dann?

Femeia dădu afirmativ din cap.

— Perfect. Acum să încercăm din nou. Cum se numea restaurantul?

Capitolul 15

Adam stătea la birou, examinând pentru a mia oară tot ce se întâmplase, când îi veni în minte o întrebare simplă: Dacă într-adevăr Corinne s-ar fi hotărât să fugă de viaţa ei, unde s-ar fi dus?

Adevărul? Habar n-avea.

El şi Corinne erau genul de cuplu, de echipă pentru care ideea ca ea să plece undeva fără el sau fără familia lor era o blasfemie. Bănuia că existau prieteni la care Corinne ar fi putut apela. Vreo femeie pe care o cunoştea din colegiu. Erau şi câteva rude. Nu şi-o putea imagina totuşi destăinuindu-li-se sau stând la vreunul dintre ei în astfel de circumstanţe. Pur şi simplu nu era atât de deschisă cu nimeni în afară de... ei bine, în afară de Adam.

Aşadar, poate Corinne era singură.

Părea cel mai probabil. Ar fi stat la un hotel. Oricum – şi asta era cheia –, indiferent de ce ar fi făcut, ar fi avut nevoie de mijloace materiale, adică de un card de credit sau de bani gheaţă. Asta presupunea tranzacţii cu cardul sau retrageri de numerar de la bancomat.

„Deci caută-le, prostule”.

El şi Corinne aveau două conturi, deţinute în comun. Pentru unul aveau un card de debit, iar pentru celălalt, cardul de credit Visa. Corinne nu se pricepea la finanţe. Adam se ocupa de ambele conturi, ca parte a diviziunii muncii în familie. El ştia toate numele de utilizator şi parolele.

Pe scurt, putea vedea orice plată sau retragere.

În următoarele douăzeci de minute, Adam verifică tranzacţiile cu cardul şi extrasele bancare. Porni de la cele mai recente – de azi şi de ieri dar nu găsi nimic. Merse înapoi câteva zile, doar ca să vadă dacă exista vreun tipar. Corinnei nu-i plăcea să folosească numerar. Cardurile erau mai comode şi-i ofereau puncte pentru fiecare tranzacţie. Ea aprecia asta.

Totul – întreaga ei viaţă financiară sau, mă rog, viaţă de cheltuieli – era acolo şi nu exista nimic surprinzător. Fusese la supermarketul A&P, la Starbucks, la Lax Shop, magazinul pentru

echipament de lacrosse. Luase masa la Baumgart's şi comandase mâncare la pachet de la Ho-Ho-Kus Sushi. Existau plăţi automate la sala de sport şi ceva ce comandase online de la Banana Republic. Chestii obişnuite. Măcar o tranzacţie pe zi.

Dar nu şi azi. Şi nici ieri.

Niciun fel de tranzacţie.

Ce să înţeleagă el din asta?

În primul rând, chiar dacă Corinne o fi fost naivă în privinţa achitării facturilor, nu era proastă. Dacă voia să stea ascunsă, şi-ar fi dat seama că el putea verifica online extrasele şi să-i ia astfel urma.

Corect. Deci cum ar proceda? Ar folosi bani gheaţă.

Verifică retragerile de la bancomat. Ultima era de acum două săptămâni; scosese două sute de dolari.

Îi ajungeau ca să fugă?

Puţin probabil. Analiză problema.

Dacă mergea mult cu maşina, trebuia să cumpere benzină. Câţi bani avea la ea? Nu era ca şi cum ar fi plănuit să fugă. Nu putuse să ştie că el o va întreba despre sarcina falsă sau că-l va aborda Străinul...

Sau putuse?

Se opri. Ar fi putut Corinne să pună bani deoparte, ştiind că avea să se întâmple ceva de genul ăsta? Încercă să se gândească la cele întâmplate în ultimul timp. Fusese surprinsă când el îi spusese ce aflase? Sau mai degrabă… resemnată?

Suspectase în vreun fel că înşelătoria pe care o pusese la cale va ieşi într-o zi la lumină?

Nu ştia. Gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că de fapt nu ştia nimic cu certitudine. În SMS, Corinne îi ceruse – ba nu, textul transmitea mai degrabă o implorare, prin acel „DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG” – s-o lase în pace. Poate că aşa era cel mai bine. Poate ar trebui s-o lase să se descarce, sau ce-o fi făcând, să fie răbdător şi să aştepte. Asta-i ceruse în mod clar, nu?

Însă, din câte îşi dădea seama, după ce Corinne plecase de la şcoală, i se întâmplase ceva teribil. Poate îl cunoştea pe străin. Poate se dusese la el, îl înfruntase, iar el se înfuriase şi o răpise sau mai rău. Numai că Străinul nu păruse genul acela de ins. Şi SMS-urile primite, care-i aminteau că are nevoie de un răgaz de câteva zile. Totuşi – aşa funcţiona mintea lui acum, dus şi întors

–, oricine ar fi putut expedia SMS-urile.

Chiar şi un ucigaş.

Poate cineva o ucisese pe Corinne, îi luase telefonul şi…

Hei, stai o clipă! Să nu ne pripim.

Îşi simţea inima bubuindu-i în piept. Acum, că ideea aceasta i se strecurase în minte – de fapt, fusese mereu în mintea lui, însă acum reuşise s-o exprime –, teama se instală ferm, ca o rudă nedorită care nu se mai dă dusă. Se uită din nou la SMS-ul Corinnei:

> POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRŢIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Apoi:

> DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG.

•

Ceva nu era în regulă cu mesajele, dar nu-şi putea da seama ce. Să presupunem că soţia lui ar fi în pericol. Se întrebă iarăşi dacă n-ar trebui să meargă la poliţie. Kristin Hoy îl întrebase imediat despre asta, nu? Îl întrebase dacă sunase la poliţie fiindcă soţia lui dispăruse. Numai că ea nu dispăruse. Îi trimisese acel SMS. Doar dacă nu ea fusese aceea care îi trimisese SMS-ul.

Capul începea să i se învârtească.

Bun, să ne închipuim că s-ar duce la poliţie. Şi? Ar trebui să meargă la poliţia locală. Ce ar declara? Poliţiştii ar citi SMS-ul şi l-ar sfătui să aştepte, nu? Şi, oricât de mult i-ar displăcea s-o recunoască, ei ar împrăştia vestea. Îi cunoştea pe majoritatea. Len Gilman era şeful poliţiei din Cedarfield. Probabil că el i-ar înregistra plângerea. Avea un fiu de vârsta lui Ryan. Erau în aceeaşi clasă. Bârfele şi zvonurile despre Corinne s-ar răspândi aşa cum… în fine, aşa cum se răspândesc bârfele şi zvonurile. Oare îi păsa? Uşor de zis că nu, dar Adam ştia că soţiei lui i-ar păsa. Era oraşul ei. Se luptase să-l facă din nou al ei şi să-şi construiască o viaţă.

— Salut, frate.

Andy Gribbel intră în birou afişând un zâmbet larg pe faţa bărboasă. Astăzi purta ochelari de soare în interior, nu neapărat

pentru că ar fi vrut să arate bine, ci mai degrabă ca să-şi ascundă ochii injectaţi fie de noaptea nedormită, fie de ceva mai botanic.

— Salut. Cum a fost concertul de azi-noapte?

— Trupa a fost belea, spuse Gribbel. A fost belea şi i-a bătut pe toţi la cur.

Adam se lăsă pe spate, bucurându-se de întrerupere.

— Ce aţi cântat în deschidere?

— „Dust in the Wind”, a celor de la Kansas.

— Hm, făcu Adam.

— Ce-i?

— O baladă în deschidere?

— Aşa-i, însă a mers. Bar întunecos, lumini slabe, atmosferă, iar după aia am trecut direct, fără pauză, la „Paradise by the Dashboard Light”. A aruncat sala în aer.

— Meat Loaf, zise Adam aprobând din cap. Frumos.

— Nu-i aşa?

— Dar de când aveţi vocalistă?

— N-avem.

— Păi, „Paradise” e un duet între un bărbat şi o femeie.

— Ştiu.

— Unul destul de agresiv, continuă Adam, cu „o să mă iubeşti mereu” şi cu el care o roagă să-l lase să se mai gândească.

— Ştiu.

— Şi voi cântaţi asta fără voce feminină?

— Eu cânt ambele roluri.

Adam se ridică, încercând să-şi imagineze.

— Cânţi singur duetul?

— Întotdeauna.

— Trebuie să fie o interpretare dată naibii.

— Ar trebui să m-auzi cântând „Don’t Go Breaking My Heart”. O secundă sunt Elton, în următoarea, Kiki Dee. Îţi dau lacrimile, serios. Că tot veni vorba...

— Ce-i?

— Tu şi Corinne aveţi nevoie de o ieşire în oraş. Mă rog, *tu* ai nevoie. Dacă pungile alea de sub ochi se mai umflă puţin, o să te taxeze suplimentar în avion.

Adam se încruntă.

— Mă străduiesc să pricep.

— Hai, n-a fost chiar aşa rău.

— E totul pregătit pentru întâlnirea de mâine cu Mike şi cu Eunice Rinsky?

— Despre asta voiam să vorbim.

— Probleme?

— Nu, dar primarul Gush-cumva-ski vrea să discute cu tine despre evacuarea lui Rinsky. Are o întâlnire la ora şapte şi a întrebat dacă poţi trece pe la el mai târziu. Ţi-am trimis adresa.

Adam verifică în telefon.

— Mda, bine, presupun că ar trebui să-l ascultăm.

— O să-i anunţ pe oamenii lui. Seară bună, omule.

Adam se uită la ceas. Fu surprins să constate că era deja ora 18.

— Seară bună.

— Să-mi spui dacă-i ceva de făcut pentru mâine.

— Desigur.

Apoi Gribbel plecă, lăsându-l singur pe Adam, care rămase complet nemişcat şi ascultă o secundă. Sunetele erau îndepărtate, activităţile din birou îşi încetineau ritmul spre seară. Bun, fă un pas în spate. Revezi. Întoarce-te la ceea ce ştii cu siguranţă.

Unu: Ştia că ieri Corinne fusese la şcoală. Doi: Pe la prânz, Kristin o văzuse pe Corinne ieşind din parcarea şcolii. Trei… bine, nu trei, dar…

Punctele de taxare pe autostradă.

Dacă Corinne mersese departe, trebuia să existe o înregistrare a trecerii ei prin punctele de taxare. Şcoala se afla lângă intrarea pe Garden State Parkway, aşa că ar fi trebuit să apară pe lista din E-ZPass-ul ei. Îşi amintise Corinne să-şi ia E-ZPass-ul pentru taxele de drum? Probabil că nu. E-ZPass-ul este genul de lucru pe care-l pui pe parbriz şi de care apoi uiţi. Se întâmplase şi invers, când Adam închiriase o maşină şi condusese pe benzile pentru E-ZPass, uitând că nu are permis.

Oricum, merita o încercare.

Căută pe Google şi găsi website-ul E-ZPass, însă i se cereau un număr de înregistrare şi o parolă. Nu le avea – de fapt, nu intrase niciodată pe site-ul ăsta dar trebuiau să fie pe facturi, acasă. Bun. Oricum era timpul să plece.

Îşi luă haina şi se grăbi către maşină. Când intră pe interstatala 80, îi sună mobilul. Era Thomas.

— Unde-i mama?

Se gândi cum să gestioneze situaţia, dar acum nu era momentul pentru sinceritate deplină.

— E plecată.

— Unde?

— O să-ţi povestesc mai târziu.

— Vii acasă la cină?

— Sunt pe drum. Fă-mi un serviciu. Scoate din frigider burgeri pentru tine şi fratele tău. Îi pun eu pe grătar când ajung acasă.

— Mie nu prea-mi plac burgerii ăia.

— Păcat. Ne vedem într-o jumătate de oră.

În timp ce conducea, trecu de pe un post de muzică pe altul, în căutarea inexistentului cântec perfect care să fie, după cum ar fi cântat Stevie Nicks, „obsesiv de familiar”, dar nu difuzat într-atât de des încât să nu mai spună nimic. Dacă, în cele din urmă, găsea un asemenea cântec – o raritate era întotdeauna la ultimul vers şi căutarea trebuia să înceapă din nou.

Când intră pe strada sa, fu surprins să vadă pe alee Dodge-ul Durango al familiei Evans. Tripp Evans cobora exact în momentul în care Adam opri lângă el. Cei doi se salutară cu strângeri de mână şi bătăi pe spate. Ambii purtau costume de afaceri cu cravatele lărgite şi, brusc, selecţia echipelor de lacrosse din American Legion Hall, care avusese loc cu numai trei zile în urmă, păru foarte îndepărtată.

— Salut, Adam.

— Salut, Tripp.

— Îmi pare rău c-am apărut aşa.

— Nu-ţi face griji. Cu ce te pot ajuta?

Tripp era un bărbat masiv, cu mâini mari, genul de individ care niciodată nu pare a se simţi bine într-un costum de afaceri. Fie umerii erau prea strâmţi, fie o mânecă era prea lungă, aşa că mereu îşi aranja hainele şi se vedea clar că abia aşteaptă să scape de nenorocitul de costum. În ochii lui Adam, mulţi bărbaţi arătau aşa. Cândva în viaţă, îmbrăcaseră costumul ca pe proverbiala cămaşă de forţă şi acum pur şi simplu nu mai puteau scăpa de el.

— Speram să pot vorbi puţin cu Corinne, zise Tripp.

Adam rămase tăcut, sperând că nu i se citeşte nimic pe faţă.

— I-am trimis câteva SMS-uri, continuă Tripp, dar... ăăă... nu mi-a răspuns. Aşa că m-am gândit să trec pe la voi.

— Pot să te întreb despre ce-i vorba?

— Nu-i mare lucru, răspunse Tripp cu un glas care, pentru un tip atât de deschis ca el, părea îngrozitor de forţat. E doar o problemă legată de clubul de lacrosse.

Poate era doar imaginaţia lui Adam sau nebunia din ultimele zile, dar simţea că între ei se acumulează un fel de tensiune.

— Ce fel de problemă legată de clubul de lacrosse? întrebă el.

— Aseară s-a întrunit consiliul şi Corinne n-a apărut. Ceea ce-i ciudat. Voiam s-o informez despre ce s-a hotărât, asta-i tot. Se uită spre casă ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să apară în uşă. Nu-i urgent.

— Nu e acasă, spuse Adam.

— Bine. Zi-i că am trecut pe-aici.

Tripp se întoarse şi întâlni privirea lui Adam. Tensiunea din aer păru să sporească.

— E totul în regulă?

— Da, spuse Adam. Sunt bine.

— Hai să bem o bere cât de curând.

— Mi-ar plăcea.

Tripp deschise portiera.

— Adam?

— Da?

— O să fiu cinstit. Pari cam tulburat.

— Ştii ceva, Tripp?

— Ce-i?

— O să fiu cinstit. Şi tu.

Celălalt încercă să zâmbească.

— Nu-i mare lucru.

— Mda, ai mai zis. Fără supărare, dar nu te cred.

— E o problemă a clubului de lacrosse. Ăsta-i adevărul. Încă sper că nu-i mare lucru, dar nu pot să-ţi spun mai multe în momentul ăsta.

— De ce nu?

— Confidenţialitatea consiliului.

— Pe bune?

Vorbea serios. Adam îşi dădu seama că Tripp n-ar fi suflat un cuvânt despre subiectul acela, dar dacă spunea adevărul, ce naiba putea să aibă de-a face consiliul cu ceva relevant în problema respectivă?

Tripp Evans se strecură înapoi în maşină.

— Zi-i Corinnei să mă sune când poate. Noapte bună, Adam.

Capitolul 16

Adam se aştepta ca primarul Gusherowski să arate ca un politician plin de bani abia coborât din trenul cu mită – carne moale, ten rumen, zâmbet exersat, poate un inel pe degetul mic – şi insul chiar nu-l dezamăgi. Se întrebă dacă Gusherowski arătase întotdeauna ca un model de politician corupt sau dacă, de-a lungul anilor în care se aflase în „serviciu”, îi devenise parte din ADN.

Trei dintre ultimii patru primari ai Kasseltonului fuseseră puşi sub acuzare de Procuratura SUA. Rick Gusherowski îndeplinise diferite activităţi în două dintre mandatele acelea şi fusese consilier în al treilea. Adam nu judeca un om doar după cum arată şi nici după trecutul lui, dar, când era vorba despre corupţia din orăşelele din statul New Jersey, acolo unde ieşea fum se afla de obicei un foc strălucitor ca o supernovă.

Puţinii participanţi la şedinţa Primăriei se împrăştiau când sosi Adam. Vârsta medie părea să fie de vreo optzeci şi cinci de ani, dar putea fi din cauză că întâlnirea aceasta avusese loc în sclipitor de noul PineCliff Luxury Village, neîndoielnic un eufemism pentru cămine şi/sau aziluri de bătrâni.

Primarul Gusherowski se apropie de Adam cu un zâmbet ca al lui Guy Smiley din *Sesame Street* – combinaţia perfectă dintre gazda unei emisiuni TV şi o păpuşă Muppet.

— Încântat să te cunosc, Adam!

Îi oferi superficiala strângere de mână exagerat de entuziastă, adăugând acea tragere spre sine prin care politicienii îşi închipuie că-l fac pe interlocutor să se simtă cumva inferior sau obligat.

— Pot să-ţi spun Adam?

— Sigur, domnule primar.

— O, nu-i nevoie. Zi-mi Gush.

Gush? Adam nu prea credea. Primarul îşi desfăcu braţele.

— Cum ţi se pare locul ăsta? Frumos, nu-i aşa?

Lui Adam i se părea ca o sală de conferinţe din Courtyard Marriott, tipică, simplă, impersonală, aşa că înclină neutru din cap.

— Hai cu mine, Adam. O să-ţi ofer un mic tur. Primarul porni pe un coridor cu pereţi de culoare verde-pădure. Grozav, nu-i aşa? Aici totul e ultimul răcnet.
— Cum adică? întrebă Adam.
— Hă?
— Ultimul răcnet. Cum e ultimul răcnet?
Primarul îşi frecă bărbia, semn că se gândeşte profund.
— Păi, în primul rând, au televizoare cu ecran extraplat.
— Ca în orice locuinţă din America.
— Există internet.
— La fel, ca în aproape orice locuinţă, ca să nu mai spun cafenea, bibliotecă şi McDonald's din America.
Gush – Adam încerca să se obişnuiască cu numele – expedie problema, regăsindu-şi zâmbetul.
— Să-ţi arăt un apartament de lux.
Folosi o cheie ca să descuie uşa şi o deschise cu un gest larg, poftindu-l să intre, precum – probabil că lui Adam îi stătea mintea acum la concursuri – un fotomodel din show-ul *Preţul corect.*
— Ei bine, ce zici?
Adam păşi înăuntru.
— Cum ţi se pare? întrebă Gush.
— Arată ca la Courtyard Marriott.
Zâmbetul lui Gush tremură.
— Sunt cu totul noi şi ultimul... Se opri. Moderne.
— Nu contează. Sincer, n-ar conta nici dac-ar arăta ca la Ritz-Carlton. Clientul meu nu vrea să se mute.
Gush încuviinţă din cap cu empatie.
— Înţeleg asta. Chiar înţeleg. Toţi vrem să ne păstrăm amintirile, nu-i aşa? Uneori însă amintirile ne trag înapoi. Ne silesc să trăim în trecut mai degrabă decât în prezent.
Adam îl privi în tăcere.
— Iar câteodată, ca membri ai comunităţii, trebuie să ne gândim şi la ceilalţi, nu numai la noi înşine. Ai fost acasă la Rinsky?
— Sigur.
— E o groapă de gunoi. Oh, n-am vrut să sune aşa. Am crescut în cartierul ăla. Spun asta ca om care şi-a croit drum în viaţă pornind chiar de pe străzile acelea.
Adam se aştepta să apeleze şi la clişeul „prin forţele proprii”

şi fu oarecum dezamăgit când asta nu se întâmplă.

— Avem şansa unui progres real, Adam. Avem şansa să stârpim ciuma urbană a criminalităţii şi să aducem lumina soarelui într-o parte a oraşului unde ar prinde bine. Vorbesc de locuinţe noi. De un adevărat centru comunitar. Restaurante. Magazine de calitate. Slujbe bune.

— Am văzut planurile.

— Revoluţionare, nu-i aşa?

— Nu-mi pasă de aspectul ăsta.

— Pardon?

— Eu reprezint familia Rinsky. Ea mă interesează. Nu-mi pasă de profiturile unor firme ca Old Navy sau Home Depot.

— Nu-i cinstit, Adam. Ştim amândoi că ar fi un avantaj pentru comunitate dacă acest proiect ar fi pus în practică.

— Nu ştim amândoi, replică Adam. Oricum, eu nu reprezint comunitatea, ci pe Rinsky.

— Hai să fim cinstiţi. Uită-te în jur. Ar trăi mai fericiţi aici.

— Puţin probabil, totuşi posibil, admise Adam. Însă, vezi tu, în Statele Unite nu guvernul decide ce anume îl face fericit pe un om. Guvernul nu poate să decidă că un cuplu care a muncit din greu, şi-a cumpărat o casă şi a crescut copii va fi acum mai fericit trăind în altă parte.

Lui Gush îi reveni încet zâmbetul.

— Pot să fiu direct, Adam?

— De ce, până acum n-ai fost?

— Cât?

Adam îşi uni vârfurile degetelor şi adoptă cea mai bună voce de erou negativ din filme:

— Un miliard de dolari.

— Vorbesc serios. Am putea să ne jucăm şi să fac aşa cum mi-a cerut dezvoltatorul – să negociez cu tine şi să urc din zece în zece mii de dolari. Dar hai să nu pierdem vremea, de acord? Am fost autorizat să ridic oferta cu încă cincizeci de mii de dolari.

— Iar eu am fost autorizat să refuz.

— Nu eşti rezonabil.

Adam nu se osteni să răspundă.

— Ştii că un judecător ne-a dat deja undă verde în acest caz, da?

— Ştiu.

— Şi că fostul avocat al domnului Rinsky a pierdut deja apelul.

De asta nu mai e prezent acum.

— Ştiu şi asta.

Gush zâmbi.

— Păi, nu-mi laşi de ales.

— Ba da. Tu nu lucrezi doar pentru dezvoltator, nu-i aşa, Gush? Te afli în slujba cetăţenilor. Construieşte şirul ăla de magazine în jurul casei lui. Schimbă planurile. Se poate face.

— Nu. Zâmbetul lui Gush dispăruse. Nu se poate.

— Deci îi vei evacua?

— Legea e de partea mea. Şi, ţinând cont de cum v-aţi purtat voi – Gush se aplecă atât de aproape, încât Adam îi simţi izul de Tic-Tac –, o s-o fac cu plăcere.

Adam făcu un pas în spate, înclinând din cap.

— Mda, mi-am imaginat.

— Aşadar, o să asculţi glasul raţiunii?

— Dacă o să-l aud vreodată. Dădu scurt din mână şi se întoarse să plece. Noapte bună, Gush. O să vorbim din nou curând.

Capitolul 17

De data asta, Străinul îşi ura misiunea.

Însă Michaela Siegel, care intra acum în raza lui vizuală, merita să ştie adevărul înainte de a face o greşeală teribilă. Străinul se gândi la Adam Price. Apoi la Heidi Dann. Poate că ei fuseseră devastaţi de întâlnirea cu el, dar acum, în cazul Michaelei Siegel, va fi mult, mult mai rău.

Sau poate nu.

Poate că Michaela se va simţi uşurată. Poate că, după ce adevărul o va devasta mai întâi, o va face apoi să se elibereze. Poate că adevărul îi va readuce echilibrul în viaţă şi o va aduce pe calea pe care ar fi trebuit şi ar fi dorit să apuce.

Nu ştii niciodată cum va reacţiona cineva până când nu tragi cuiul grenadei, nu?

Era târziu, aproape ora două dimineaţa. Michaela Siegel îşi îmbrăţişă la despărţire prietenele gălăgioase. Erau toate oarecum ameţite ca urmare a petrecerii. Străinul încercase deja de două ori s-o prindă pe Michaela singură. Nu reuşise. Spera ca acum să se îndrepte spre lift neînsoţită, iar el să intervină.

Michaela Siegel. Douăzeci şi şase de ani. Rezidentă în anul trei la Spitalul Mount Sinai, după ce absolvise Facultatea de Medicină şi Chirurgie a Universităţii Columbia, începuse ca intern la Spitalul Johns Hopkins, dar, după cele întâmplate, ea şi administraţia instituţiei medicale ajunseseră la concluzia că era mai bine pentru toată lumea dacă îşi schimba locul de muncă.

În timp ce tânăra se îndrepta uşor împleticit spre lift, Străinul îşi făcu apariţia.

— Felicitări, Michaela!

Ea se întoarse cu un zâmbet strâmb. Era, după cum bărbatul ştia deja, o femeie sexy, ceea ce îngreuna într-un fel această intruziune. Străinul simţi că i se aprind obrajii, amintindu-şi cele văzute, însă continuă.

— Mm, făcu ea.

— Mm?

— Îmi dai o citaţie sau ceva de genul?

— Nu.

— Nu te dai la mine, nu? Sunt logodită.

— Nu.

— Nici nu credeam. Din cauză că băuse, se bâlbâia puţin. Nu obişnuiesc să vorbesc cu necunoscuţi.

— Înţeleg, zise Străinul şi, pentru că se temea să n-o piardă, aruncă bomba: Cunoşti un bărbat pe nume David Thornton?

Faţa tinerei se închise ca o portieră trântită. Străinul anticipase reacţia.

— El te-a trimis?

Bâlbâiala îi dispăruse din glas.

— Nu.

— Eşti vreun ciudat pervers sau ceva de genul?

— Nu.

— Dar ai văzut...

— Da. Doar două secunde. Nu am văzut tot, nu m-am uitat fix, nimic de genul ăsta. Doar... trebuia să fiu sigur.

Îşi dădea seama că Michaela se confrunta cu aceeaşi dilemă ca mulţi dintre cei pe care îi aborda el – să fugă de nebunul ăsta, sau să-l asculte? De cele mai multe ori, curiozitatea triumfa, însă Străinul nu ştia niciodată cum va decurge întâlnirea.

Michaela Siegel clătină din cap şi dădu glas dilemei:

— De ce mai discut cu tine?

— Se spune că am o figură onestă.

Era adevărat. Din acest motiv, el primea aproape întotdeauna sarcina asta. Eduardo şi Merton erau puternici, dar dacă te abordau aşa, primul gând ar fi fost să fugi cât mai repede.

— Aşa crezusem şi eu despre David. Că are o faţă de om cinstit. Îşi înclină capul spre un umăr. Cine eşti?

— Nu contează.

— De ce eşti aici? Toate astea se află în trecut.

— Ba nu.

— Nu?

— Nu sunt în trecut. Mi-aş dori să fie aşa.

Glasul ei era o şoaptă speriată:

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Tu şi David v-aţi despărţit.

— Păi, da! se răsti ea. În weekendul ăsta mă mărit cu Marcus.

Îi arătă inelul de logodnă de pe deget.

— Nu. Adică... Nu mă exprim corect. Te deranjează dacă o

luăm pas cu pas?
— Nu-mi pasă cât de onest arăţi, zise Michaela. Nu vreau să discut despre trecut.
— Ştiu.
— L-am lăsat în urmă.
— Nu-i aşa. Oricum, nu încă. De asta sunt aici.
Michaela se uită la el în tăcere.
— Tu şi David v-aţi despărţit când...?
Nu ştia cum să se exprime, aşa că doar mişcă mâinile înainte şi înapoi.
— Poţi s-o spui. Michaela îşi îndreptă spatele. Se numeşte pornografie din răzbunare. Am înţeles că-i nebunia la modă.
— Nu asta întreb, insistă Străinul. Întreb despre stadiul relaţiei voastre înainte ca el să pună videoclipul pe internet.
— L-a văzut toată lumea, să ştii.
— Ştiu.
— Prietenii. Pacienţii. Profesorii. Toată lumea de la spital. Părinţii mei...
— Ştiu, zise blând Străinul. Tu şi David Thornton eraţi deja despărţiţi?
— Ne certaserăm rău.
— Nu asta am întrebat.
— Nu-nţeleg...
— Eraţi despărţiţi înainte ca videoclipul să devină public?
— Ce importanţă mai are?
— Te rog, stărui Străinul.
Michaela înălţă din umeri.
— Nu ştiu.
— Încă îl iubeai. De asta ai suferit atât de mult.
— Ba nu. Am suferit pentru că a fost o trădare îngrozitoare. Am suferit atât fiindcă bărbatul cu care mă întâlneam a intrat pe un site porno şi a încărcat un film cu noi făcând... Se opri, apoi urmă: Îţi poţi imagina? Ne-am certat, şi el a reacţionat în felul ăsta.
— El a negat că a pus filmul pe net, nu-i aşa?
— Bineînţeles. N-a avut curajul...
— Ţi-a spus adevărul.
În jurul lor era lume. Un bărbat intră într-un lift. Două femei se grăbiră să iasă. Un recepţioner stătea în spatele biroului. Erau toţi acolo, însă acum nu mai era niciunul.

Vocea ei sună îndepărtată, spartă.

— Ce vrei să zici?

— Nu David Thornton a încărcat videoclipul.

— Eşti prieten cu el sau...?

— Nu l-am întâlnit niciodată şi nici n-am vorbit cu el.

Michaela înghiţi un nod.

— Tu ai încărcat videoclipul?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci, de unde...?

— Adresa IP.

— Poftim?

Străinul se apropie de ea cu un pas.

— Site-ul pretinde că păstrează secretul asupra adreselor IP ale utilizatorilor. În felul ăsta, nimeni nu poate cunoaşte sau da în judecată persoana care a încărcat un videoclip.

— Dar tu le ştii?

— Da.

— De unde?

— Oamenii cred că un site este neidentificabil pentru că aşa spune site-ul. Este o minciună prin definiţie. În spatele oricărui site secret de pe internet există un om care monitorizează fiecare apăsare de tastă. Nimic nu-i cu adevărat secret sau anonim.

Tăcere.

Ajunseseră acum în punctul final. Străinul aşteptă. Nu va mai dura mult. Vedea că ei îi tremură buzele.

— A cui era adresa?

— Cred că ştii deja.

Fata ei se schimonosi de durere. Închise ochii.

— Marcus?

Străinul nu spuse nici da, nici nu. Nu era necesar.

— Erau prieteni apropiaţi, nu-i aşa? întrebă el.

— Ticălosul.

— Chiar colegi de cameră. Nu cunosc detaliile exacte, dar tu şi David v-aţi certat. Marcus a văzut ocazia şi a profitat de ea. Străinul băgă mâna în buzunar şi scoase un plic. Am aici dovada.

Michaela ridică mâna în semn de refuz.

— Nu-i nevoie să văd.

Străinul încuviinţă din cap şi puse plicul la loc.

— De ce mi-ai zis toate astea? întrebă tânăra.
— Cu asta ne ocupăm.
— Nunta e peste patru zile. Ridică ochii spre el. Acum ce fac?
— Nu depinde de mine.
— Da, desigur. În glasul ei se simţea amărăciunea. Tu doar distrugi vieţi. Să le repari nu ţine de tine.
Străinul tăcu.
— Presupun că-ţi închipui c-o să mă-ntorc la David? Să-i spun că ştiu adevărul şi să-i cer iertare? Şi după aia? O să mă ia în braţe şi o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi? Aşa crezi că se va-ntâmpla? Tu fiind eroul salvator al iubirii noastre?
În realitate, gândul ăsta îi trecuse prin cap Străinului, deşi nu şi partea cu eroul. Dar ideea de a îndrepta un rău, ideea reechilibrării balanţei, ideea de a o readuce pe drumul pe care-l alesese, da, sperase la o astfel de rezolvare.
— Există însă o problemă, domnule Dezvăluitor de Secrete. Michaela se apropie de el. Chiar şi când mă întâlneam cu David, aveam o pasiune pentru Marcus. Ironia sorţii, nu? Marcus n-ar fi avut nevoie să procedeze aşa. Oricum am fi ajuns împreună. Poate, nu ştiu, dar probabil lui îi pare rău pentru ce a făcut. Poate se simte vinovat. Poate că-ncearcă să se revanşeze şi de asta-i aşa de bun cu mine.
— Ăsta nu-i un motiv să fii bun cu cineva.
— O, acum dăm sfaturi de viaţă? i-o trânti ea. Ştii ce variante mi-ai lăsat? Pot să-mi ratez viaţa sau pot să trăiesc în minciună.
— Eşti încă tânără şi atrăgătoare…
— Şi îndrăgostită. De Marcus.
— Chiar şi acum? Chiar dacă ştii că-i capabil să facă astfel de lucruri?
— În numele iubirii, oamenii sunt în stare de tot felul de lucruri.
Vocea îi era blândă acum. Spiritul de luptă dispăruse. Se întoarse şi apăsă butonul liftului.
— Ai de gând să mai vorbeşti cu altcineva despre asta? îl întrebă.
— Nu.
— Noapte bună.
— Deci tot o să te căsătoreşti cu el?
Uşile liftului se deschiseră. Michaela păşi înăuntru şi se întoarse cu faţa spre el.

— N-ai dezvăluit un secret. Doar ai creat încă unul.

Capitolul 18

Adam trase pe dreapta când ajunse la breteaua spre Cedarfield. Luă telefonul şi-i scrise din nou Corinnei:

SUNT ÎNGRIJORAT. BĂIEŢII SUNT ÎNGRIJORAŢI. TE ROG, VINO ACASĂ.

Trimise mesajul şi reveni pe drum. Începu să se întrebe, nu pentru prima oară, cum ajunsese să-şi petreacă viaţa în Cedarfield. Era doar un gând, totuşi implicaţiile lui evidente începuseră să-l copleşească. Ceva atât de important fusese oare o alegere conştientă? Nu prea credea. Ştia că el şi Corinne ar fi putut alege să locuiască oriunde, însă ce avea Cedarfield? Era, din multe puncte de vedere, prada învingătorului în războiul pe care-l numim „Visul american”. Cedarfield avea case pitoreşti, cu grădini întinse. Centrul, cu o mulţime de restaurante şi magazine, ba chiar şi un cinematograf, era încântător. Existau săli de sport moderne, o bibliotecă nouă şi un iaz cu raţe. În urmă cu un an, o autoritate publicistică precum revista *Money* clasase oraşul Cedarfield pe locul douăzeci şi şapte pe lista „Celor mai bune locuri unde să trăieşti în America”. Conform Departamentului Educaţiei din New Jersey, Cedarfield era clasificat, din punct de vedere socioeconomic, ca având coeficientul districtual J, cel mai înalt din opt categorii. Da, guvernul chiar clasifică astfel oraşele, deşi nimeni nu ştie de ce realizează un asemenea clasament.

Cinstit, Cedarfield era un loc grozav în care să-ţi creşti copiii, chiar dacă-i educai astfel încât să devină ca tine. Unii ar zice că acesta este ciclul vieţii, dar pentru Adam era mai degrabă o existenţă repetitivă, cu atâţia vecini şi prieteni de-ai lor – oameni buni, serioşi, pe care el îi aprecia – care crescuseră în Cedarfield, apoi plecaseră patru ani la colegiu, se întorseseră, se căsătoriseră şi-şi crescuseră propriii copii în Cedarfield. Aceştia aveau să crească la rândul lor acolo, să plece pentru patru ani la colegiu, sperând să se întoarcă, să se căsătorească şi să-şi crească copiii tot acolo.

Nu-i nimic rău în asta, nu-i aşa?

La urma urmelor, Corinne, care petrecuse primii zece ani din viaţă în Cedarfield, nu păruse suficient de norocoasă ca să urmeze această cale bine bătută. Când era în clasa a patra, iar oraşul şi valorile lui i se înrădăcinaseră adânc în ADN, tatăl ei murise într-un accident de maşină. Avea numai treizeci şi şapte de ani, probabil prea tânăr ca să-şi fi făcut griji cu privire la propria-i natură muritoare sau planuri referitoare la proprietate. Asigurarea lui era modestă şi, curând după aceea, mama Corinnei fusese nevoită să vândă casa şi să se mulţumească, împreună cu Corinne şi cu sora ei mai mare Rose, cu o căsuţă de cărămidă cu grădină, în Hackensack, un orăşel cu mai puţine pretenţii.

Timp de câteva luni, mama Corinnei făcuse drumul de cincisprezece kilometri dintre Hackensack şi Cedarfield pentru ca mezina ei să-şi vadă vechii prieteni. Apoi începuse şcoala şi, previzibil, prietenii deveniseră ocupaţi cu sporturile pe care le puteau practica în oraş şi cu orele de dans pe care Corinne nu şi le mai permitea; în vreme ce distanţa fizică rămânea aceeaşi, prăpastia socială se mărea prea mult ca să mai fie depăşită. Relaţiile din copilărie deveniseră fragile, pentru ca apoi să se sfărâme complet.

Sora Corinnei, Rose, se comportase convenţional: devenise o elevă slabă, se revoltase împotriva mamei şi avusese diverse experienţe cu droguri recreaţionale şi băieţi fără viitor. Corinne, pe de altă parte, îşi canalizase durerea profundă şi resentimentele spre ceea ce s-ar putea considera comportament pozitiv. Se concentrase mult asupra şcolii şi a ţelurilor ei în viaţă, hotărâtă să obţină cât mai mult din fiecare încercare. Se dovedise ascultătoare, studiase din greu, ignorase tentaţiile normale ale adolescenţei şi-şi jurase în tăcere să se întoarcă victorioasă în locul unde fusese o fetiţă fericită care avea un tată. Corinne îşi petrecuse următorii douăzeci de ani ca un copil cu faţa apăsată pe geamul suburban al clasei superioare până când, într-un târziu, fereastra avea să se deschidă sau, la fel de posibil, să se spargă.

Corinne şi Adam cumpăraseră o casă care semăna suspect de mult cu cea în care crescuse femeia. Adam nu-şi amintea ca asta să-l fi deranjat, poate chiar i se alăturase în căutări. Când te căsătoreşti, te căsătoreşti şi cu speranţele şi cu visurile

celuilalt. Ale ei erau să se întoarcă triumfătoare într-un loc pe care-l părăsise fără voie. Fusese captivant, presupunea el acum, s-o ajute să-şi împlinească odiseea aceea de douăzeci de ani.

Luminile erau încă aprinse la sala de sport potrivit denumită Hard-core[6] Gym, care avea drept motto „Nu eşti hard-core dacă nu tragi de fiare hard-core”. Adam aruncă rapid o privire în parcare şi zări maşina Kristinei Hoy. Apelă mobilul lui Thomas – nu avea rost să sune pe telefonul fix de acasă; băieţii n-ar fi ridicat receptorul – şi aşteptă. Thomas răspunse la al treilea ţârâit şi oferi obişnuitul său răspuns distras şi abia audibil:

— Alo?

— E totul bine acasă?

— Da.

— Ce faci?

— Nimic.

— Şi ce înţelegi prin nimic?

— Joc *Call of Duty.* Abia am început.

Bineînţeles.

— Ţi-ai făcut temele? întrebă Adam din obişnuinţă.

Era des repetata roată a discuţiei părinte-copil, care nu ajungea niciodată nicăieri, deşi era totuşi cumva obligatorie.

— Aproape.

Nu se mai osteni să-i spună să le „aproape” termine mai întâi. N-avea rost. Lasă copilul să facă lucrurile în stilul lui. Dă-i puţină libertate.

— Unde-i fratele tău?

— Nu ştiu.

— Dar e acasă, nu?

— Presupun că da.

Fraţii.

— Asigură-te că-i bine. Ajung curând.

— Bine. Tată?

— Da?

— Unde-i mama?

— E plecată.

— Unde?

— Treburi de-ale profesorilor. Vorbim când ajung acasă, bine?

---

[6] Joc de cuvinte. În limba engleză, „dedicat”, dar şi „material rezistent” (piatră etc.), folosit la fundaţia clădirilor sau a şoselelor. (n.r.).

Pauza fu lungă.

— Mda, bine.

Parcă lângă automobilul Audi decapotabil al Kristinei şi intră. Musculosul de la recepţie îl măsură pe Adam de sus până jos şi, evident, îi găsi lipsuri. Avea o frunte de om de Cro-Magnon. Buzele îi erau îngheţate într-un rânjet dispreţuitor. Purta un fel de costum de sport dintr-o bucată, fără mâneci. Adam se temu că omul s-ar putea să-l ia cu „frăţică”.

— Te-ajut?

— O caut pe Kristin Hoy.

— Membru?

— Poftim?

— Eşti membru?

— Nu, sunt un prieten. Soţia mea e membru. Corinne Price.

Bărbatul încuviinţă din cap ca şi cum asta explica totul, apoi întrebă:

— Doamna e bine?

Întrebarea îl surprinse pe Adam.

— De ce n-ar fi?

Poate că ridicase din umeri, dar mingile de bowling care îi flancau ţeasta abia se clintiră.

— E o săptămână prea importantă ca să lipsească. Vineri e concurs.

Din câte ştia el, Corinne nu participa. Era bine făcută şi toate cele, totuşi n-ar fi îmbrăcat în niciun caz unul dintre costumele acelea minuscule şi să înceapă să pozeze. Însă anul trecut asistase la competiţia naţională alături de Kristin.

Musculosul arătă – chiar se încordă în timp ce făcea mişcarea – spre un colţ din spatele sălii.

— Camera B.

Adam împinse uşa de sticlă. Unele săli de sport erau tăcute. În unele răsuna puternic muzică. Iar în altele, ca asta, reverberau gemete primordiale şi zdrăngănitul halterelor. Pe toţi pereţii se aflau oglinzi şi aici, numai aici, era nu doar acceptabil, ci şi de aşteptat să-ţi verifici postura şi să pozezi pentru propria-ţi plăcere. Interiorul duhnea a transpiraţie, dezinfectant şi a apă de colonie Axe, presupuse Adam, judecând după reclamele TV pe care le văzuse.

Găsi camera B, bătu uşor şi împinse uşa. Semăna cu o sală de yoga cu podea de lemn deschis la culoare, o bârnă şi,

bineînţeles, o mulţime de oglinzi. O femeie bine tonifiată, în costum de baie şi pantofi cu tocuri ridicol de înalte, păşea nesigură pe podea.

— Stop! strigă Kristin.

Femeia se opri. Kristin veni către ea; purta un costum de baie minuscul, de culoare roz, şi aceiaşi pantofi ridicoli cu tocuri înalte. Nici urmă de nesiguranţă, jenă sau ezitare. Străbătu podeaua de parcă aceasta i-ar fi datorat ceva.

— Zâmbeşti anemic. Arăţi ca şi cum n-ai mai fi purtat niciodată tocuri.

— De obicei nu port, zise femeia.

— Păi, va trebui să te antrenezi. Juriul va analiza totul – cum intri, cum ieşi, cum mergi, echilibrul, zâmbetul, încrederea, atitudinea, expresia feţei. Ai o singură şansă să faci acea primă impresie. Poţi pierde concursul de la primul pas. OK, staţi jos.

Alte cinci femei tonifiate se aşezară pe podea. Kristin stătea în picioare în faţa lor, păşind înainte şi înapoi. Muşchii i se umflau şi i se dezumflau la fiecare pas.

— Mai trebuie să slăbiţi, continuă ea. Cu treizeci şi şase de ore înainte de competiţie, cele mai multe dintre voi o să consumaţi carbohidraţi. Asta o să împiedice muşchii să se aplatizeze şi o să le dea aspectul natural umflat pe care ni-l dorim. În momentul de faţă, trebuie să aveţi o dietă cu nouăzeci la sută proteine. Aveţi toate un plan special de dietă, nu?

Toate aprobară din capete.

— Urmaţi-l ca pe o scriptură. Trebuie să beţi şase litri de apă pe zi. Ăsta-i minimumul. O să scădem volumul pe măsură ce ne apropiem de ziua competiţiei. Înainte de Naţionale, doar câteva sorbituri de apă şi deloc în ziua competiţiei. Dacă vreuna dintre voi mai reţine apă, am pastile. Întrebări?

Cineva ridică o mână.

— Da?

— O să repetăm pentru competiţia de rochii de seară?

— Da. Ţineţi minte, doamnelor. Mai toată lumea crede că ăsta-i un concurs de culturism. Nu-i adevărat. În WBFF e vorba despre fitness. O să aveţi prezentări în poză şi fără poză, aşa cum am exersat. Însă arbitrii caută acum o Miss America, Miss Victoria’s Secret, Fashion Week şi, da, *MuscleMag,* totul împachetat într-un singur ambalaj elegant. Harriet o să v-ajute să vă puneţi de acord în privinţa rochiilor de seară. A, şi acum să

vedem de ce avem nevoie pentru călătorie. Vă rog să vă aduceţi următoarele: adeziv pentru costumul de baie, bandă pentru partea de sus a costumului, adeziv E6000, perniţe pentru sfârcuri, plasturi pentru băşici, adeziv pentru pantofi – întotdeauna în ultima clipă se întâmplă câte un dezastru cu baretele –, cremă bronzantă şi mănuşi, protecţie la crema bronzantă pentru palme şi tălpi, benzi pentru albirea dinţilor, picături pentru ochii roşii...

Atunci îl observă pe Adam în oglindă. Faţa i se schimbă dintr-odată. Instructorul pentru faza naţională a WBFF dispăru şi intră în scenă prietena şi colega profesoară. „Uluitor cât de repede ne intrăm şi ne ieşim din roluri”, gândi bărbatul.

— Lucraţi la poza de începere, spuse Kristin, cu ochii acum la el. Când ieşiţi prima dată, faceţi una din faţă, apoi una din spate şi plecaţi. Asta-i tot. OK, vă conduce Harriet. Mă-ntorc imediat.

Se îndreptă spre Adam fără să se oprească, traversând din nou încăperea pe tocurile care o făceau aproape la fel de înaltă ca el.

— Ceva nou? îl întrebă.

— Nu chiar.

Kristin îl trase într-un colţ.

— Ce s-a-ntâmplat?

N-ar fi trebuit să fie stingheritor să stai de vorbă cu o femeie pe tocuri ridicol de înalte şi care poartă doar un costum de baie minuscul, însă era. La optsprezece ani, Adam petrecuse două săptămâni în Spania, pe Costa del Sol. Multe femei nu purtau sutien, iar el se considerase prea matur ca să se holbeze. Nu le privise cu subînţeles, dar se simţise puţin jenat. Sentimentul acela îi revenea acum.

— Presupun că vă pregătiţi pentru un spectacol, zise Adam.

— Nu orice spectacol, ci Naţionalele. Pot să fiu egoistă o clipă? Corinne a plecat într-un moment nepotrivit. Ea e partenera mea de călătorie. Ştiu că la scara universului nu pare prea mult, dar e primul meu show de când am trecut la profesionism şi... OK, e o prostie. Asta-i însă o parte mică din ceea ce simt. În cea mai mare parte, sunt îngrijorată. Nu-i stilul ei.

— Ştiu. De asta vreau să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

Nu ştia cum să se exprime, aşa că o spuse pur şi simplu.

— E vorba despre sarcina ei de acum doi ani.

Bingo!

Cuvintele lui o izbiră pe Kristin Hoy ca un val neaşteptat pe o plajă. Acum fu rândul femeii să se clatine pe tocurile ridicol de înalte.

— Ce-i cu ea?

— Pari surprinsă.

— Poftim?

— Când am pomenit de sarcină. Ai reacţionat de parcă ai fi văzut o fantomă.

Kristin se uită în jur, evitându-i ochii.

— Probabil m-a surprins. Corinne a dispărut şi din nu ştiu ce motiv tu-ncepi să pui întrebări despre ceva ce s-a întâmplat acum doi ani. Nu văd legătura.

— Dar îţi aminteşti de sarcină?

— Bineînţeles. De ce?

— Cum ţi-a zis Corinne?

— Despre faptul că era gravidă?

— Da.

— Ah, nu-mi amintesc.

Însă îşi amintea, era sigur. Kristin îl minţea.

— Ce importanţă are felul cum mi-a zis?

— Vreau să te gândeşti. Îţi aminteşti să fi fost ceva ciudat în legătură cu asta?

— Nu.

— Absolut nimic neobişnuit în legătură cu sarcina?

Kristin îşi puse palmele pe şolduri. Pielea îi sclipea de la stratul subţire de transpiraţie sau poate erau urme de cremă bronzantă.

— Unde vrei s-ajungi?

— Dar despre avort? încercă Adam. Cum s-a purtat atunci?

Destul de ciudat, cele două întrebări părură s-o echilibreze puţin. Kristin nu se mai grăbi; respiră încet, ca şi cum ar fi meditat, cu claviculele proeminente ridicându-se şi coborând.

— Ciudat.

— Da?

— Am considerat reacţia ei prea slabă.

— Adică?

— Păi, m-am gândit la asta. Corinne se pricepe foarte bine să treacă peste probleme. Aşa că, după ce ai plecat azi de la şcoală, am început să mă gândesc – mă rog, mai întâi – că poate

Corinne a trecut prea bine peste pierderea sarcinii.

— Nu te-nţeleg.

— Oamenii se întristează, Adam. Trebuie să simtă ceva şi să se manifeste. Dacă nu simt şi nu se exteriorizează, în corp se dezvoltă toxine.

Adam încercă să nu se încrunte când auzi aiureala aceea New Age.

— Mi s-a părut că-şi reţinea suferinţa, continuă Kristin. Când faci aşa ceva, produci nu numai toxine, ci şi presiune internă. În cele din urmă, ceva cedează. Aşa că, după ce-ai plecat, am început să-mi pun întrebări. Poate Corinne şi-a ascuns durerea pentru pierderea copilului. Poate a înăbuşit-o şi a-ncercat s-o păstreze ascunsă, dar acum, doi ani mai târziu, zidurile pe care le ridicase s-au prăbuşit.

Adam se uită la ea.

— Mai întâi.

— Poftim?

— Ai spus că ai început să gândeşti asta „mai întâi”. Deci după un timp dat te-ai răzgândit.

Kristin nu răspunse.

— De ce?

— E prietena mea, Adam.

— Ştiu asta.

— Tu eşti soţul de care ea încearcă să fugă, nu? Asta dacă zici adevărul şi nu i s-a întâmplat ceva rău.

— Vorbeşti serios?

— Da. Kristin înghiţi un nod. Toţi mergem pe străzile pe care locuim. Vedem cartiere drăguţe, peluze îngrijite şi mobilier frumos în curtea din spate, însă nimeni nu ştie ce se petrece cu adevărat în spatele acelor faţade, nu-i aşa?

Adam rămase tăcut.

— Din câte ştiu, este posibil ca tu s-o fi maltratat-o.

— Ei, haide...

Femeia ridică mâna.

— Nu spun că ai făcut-o. Îţi dau doar un exemplu. Pur şi simplu, nu ştiu.

Avea lacrimi în ochi şi Adam îşi puse întrebări despre soţul ei, Hank, şi de ce, cu un asemenea fizic, purta uneori mâneci şi haine lungi. Crezuse că poate dorea să arate decent. Dar poate că nu despre asta era vorba.

Într-un fel, Kristin avea dreptate. Poate că trăiau într-o comunitate aparent prietenoasă sau unită, însă fiecare cămin este o insulă şi are propriile-i secrete.

— Tu ştii câte ceva despre asta, zise Adam.

— Nu. Şi acum chiar trebuie să mă duc la fetele mele.

Kristin îi întoarse spatele. Adam aproape că întinse mâna s-o prindă de braţ. În schimb, rosti:

— Nu cred c-a fost cu adevărat însărcinată.

Ea se opri.

— Ştiai, nu?

În continuare cu spatele la el, Kristin clătină din cap.

— Corinne nu mi-a spus niciodată nimic.

— Dar ai ştiut.

— N-am ştiut nimic, zise femeia cu glas scăzut. Acum trebuie să pleci.

Capitolul 19

Ryan îl aştepta la uşa din spate.

— Unde-i mama?

— E plecată, răspunse Adam.

— Cum aşa?

— Călătoreşte.

— Unde?

— O treabă de-a profesorilor. O să se întoarcă în curând.

Vocea lui Ryan era un scâncet panicat.

— Am nevoie de echipament, îţi aminteşti?

— Ai verificat în dulap?

— Da! Scâncetul panicat urcă până la ţipăt. M-ai întrebat asta şi ieri! Am verificat şi-n dulap, şi-n coşul de rufe!

— Şi în maşina de spălat şi în uscător?

— Am căutat şi acolo! Am căutat peste tot!

— OK, calmează-te!

— Dar îmi trebuie echipamentul! Dacă n-avem echipament, antrenorul Jauss ne pune să alergăm tururi suplimentare şi ne sare un meci.

— Nicio grijă. Hai să căutăm.

— Tu nu găseşti niciodată nimic! Avem nevoie de mama! De ce nu-mi răspunde la mesaje?

— Nu-i în zona de acoperire.

— Nu-nţelegi! Nu...

— Nu, Ryan, tu nu-nţelegi!

Adam îşi auzi glasul răsunând în casă. Ryan se opri. Bărbatul nu.

— Tu crezi că eu şi mama ta existăm numai ca să te servim? Asta crezi tu? Ei bine, uite ceva ce ar trebui să-nveţi chiar în clipa asta, amice. Şi eu, şi mama suntem oameni. Ce surpriză, nu? Avem şi noi vieţile noastre. Suntem trişti uneori, la fel ca tine. Ne facem griji, la fel ca tine. Nu suntem aici doar ca să te servim pe tine şi să-ţi îndeplinim poruncile. Acum ai înţeles?

Ochii fiului său se umplură de lacrimi. Adam auzi paşi. Se întoarse. Thomas stătea în capătul scării, privindu-şi tatăl fără să-i vină să creadă.

— Îmi pare rău, Ryan. N-am vrut...

Băiatul fugi pe trepte în sus.

— Ryan!

Ryan trecu în viteză pe lângă fratele lui. Adam auzi uşa camerei trântindu-se. Thomas rămase în capul scării, privindu-l.

— Mi-am pierdut cumpătul, spuse Adam. Se întâmplă.

O vreme, Thomas nu zise nimic, apoi rosti:

— Tată?

— Ce-i?

— Unde-i mama?

Adam închise ochii.

— Ţi-am spus. A plecat la o conferinţă de-a profesorilor.

— Tocmai a fost la o conferinţă de-a profesorilor.

— Acum e la alta.

— Unde?

— În Atlantic City.

Thomas clătină din cap.

— Nu.

— Cum adică?

— Eu ştiu unde e. Şi nu e deloc în apropiere de Atlantic City.

Capitolul 20

— Vino aici, te rog, zise Adam.

Thomas ezită înainte de a coborî scara pentru a ajunge în bucătărie. Ryan era tot în camera lui, cu uşa închisă. Aşa era probabil cel mai bine, să poată fiecare să se calmeze. Însă acum Adam îşi dorea cu disperare să continue discuţia cu Thomas.

— Ştii unde-i mama ta? îl întrebă.

— Oarecum.

— Cum aşa? Te-a sunat?

— Nu.

— Ţi-a trimis vreun SMS sau vreun e-mail?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— Ştii totuşi că nu-i în apropiere de Atlantic City?

Băiatul aprobă din cap.

— De unde ştii?

Thomas lăsă capul în jos. Erau momente în care Adam îşi vedea fiul mişcându-se într-un anume fel sau făcând un anume gest şi-şi dădea seama că era o copie a lui. Nu avea nicio îndoială că Thomas era copilul lui. Asemănările erau prea mari. Avea îndoieli în privinţa lui Ryan? Nu avusese niciodată înainte, dar într-un colţ secret şi întunecat al inimii, toţi bărbaţii au teama asta. N-o exprimă niciodată şi rareori devine conştientă, dar este acolo, dormind în ungherul acela întunecat. Acum, Străinul îmboldise teama aceea şi o adusese la lumină.

Explica asta oare izbucnirea lui stupidă?

Îşi pierduse cumpătul cu Ryan şi da, în aceste circumstanţe, felul cum băiatul o ţinea una şi bună cu echipamentul lui era mai mult decât de înţeles.

Însă era oare mai mult decât atât?

— Thomas?

— Mama o să se-nfurie.

— Ba nu.

— I-am promis că n-o să fac asta niciodată, dar, ştii, îmi răspunde întotdeauna la SMS-uri. Nu-nţeleg ce se petrece. Aşa că am făcut ceva ce n-ar fi trebuit să fac.

— E-n regulă, spuse Adam, încercând să-şi ţină în frâu

disperarea din glas. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Băiatul expiră prelung şi se adună.

— Îţi aminteşti că înainte să pleci te-am întrebat unde-i mama?

— Da.

— Şi, nu ştiu, păreai... era ciudat. Mai întâi, nu ne zici unde-i mama, apoi mama nu ne răspunde la mesaje... Ridică privirea. Tată?

— Ce e?

— Povestea asta despre mama, că-i plecată la o conferinţă a profesorilor, e reală?

Adam se gândi, dar nu prea mult.

— Nu.

— Ştii unde-i mama?

— Nu. Ne-am certat.

Fiul lui încuviinţă cu înţelepciune.

— Aşa că mama te-a părăsit?

— Nu ştiu, Thomas. Asta încerc să-nţeleg.

Thomas mai încuviinţă o dată din cap.

— Deci poate că n-ar vrea să-ţi spun unde e.

Adam se lăsă pe spate şi-şi frecă bărbia.

— E o posibilitate.

Thomas puse mâinile pe masă. Purta o brăţară din silicon, din cele folosite pentru promovarea diferitelor cauze, doar că pe a lui scria CEDARFIELD LACROSSE. Cu mâna liberă trăgea de banda de cauciuc, plesnind-o de încheietură.

— Uite însă care-i problema, zise Adam. Nu ştiu ce se întâmplă. Dacă mama te-a contactat şi ţi-a cerut să nu-mi spui unde se află, bun, o să mă supun dorinţei ei. Dar nu cred că ea a făcut asta. Nu cred că te-ar pune pe tine sau pe Ryan într-o asemenea postură.

— N-a făcut asta, zise Thomas, continuând să-şi privească banda de la încheietura mâinii.

— OK.

— Dar m-a pus să promit că nu intru niciodată acolo.

— Unde anume?

— În aplicaţie.

— Thomas?

Băiatul ridică privirea.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Ştii, eu şi mama am făcut un târg.
— Ce fel de târg?
— Să nu folosească aplicaţia decât în caz de urgenţă, nu ca să mă spioneze, iar eu să n-o utilizez niciodată.
— Cum adică „urgenţă”?
— Ca de exemplu dacă dispar sau ea chiar nu reuşeşte să dea de mine.
Adam simţi că ameţeşte şi încercă să se concentreze.
— Poate ar trebui să-mi spui ce-i aplicaţia asta.
— Este un localizator de telefon şi se presupune că te ajută să-ţi găseşti telefonul… ştii tu, în caz că l-ai pierdut sau ţi-l fură cineva.
— OK.
— Deci îţi arată pe hartă unde se află telefonul tău. Cred că toate aparatele au o astfel de aplicaţie, dar asta-i un upgrade. Dacă ni se întâmplă ceva sau dacă mama nu ne poate găsi pe mine şi pe Ryan, ne poate căuta cu aplicaţia şi află exact unde suntem.
— După telefon?
— Exact.
Adam întinse mâna.
— Dă-mi să văd.
Thomas ezită.
— Numai că eu nu trebuia s-o folosesc.
— Dar ai făcut-o, nu-i aşa?
Băiatul îşi coborî privirea şi aprobă din cap.
— Te-ai conectat şi ai văzut unde-i mama ta?
Thomas aprobă din nou. Adam puse mâna pe umărul fiului său.
— Nu-s supărat. Îmi dai voie să văd aplicaţia?
Thomas scoase telefonul. Degetele lui dansară pe ecran. Când termină, îi dădu telefonul. Adam se uită şi văzu o hartă a Cedarfieldului. Trei puncte clipeau în acelaşi loc. Un punct era albastru, unul verde, unul roşu.
— Deci punctele astea…, începu Adam.
— Suntem noi.
— Noi?
— Exact. Tu, eu şi Ryan.
Pulsul începu să-i bubuie în cap. Când vorbi, glasul lui era stins.

— Eu?

— Da.

— Un punct mă reprezintă pe mine?

— Da. Tu eşti cel verde.

Lui Adam i se uscă gura.

— Cu alte cuvinte, dacă mama ta voia, putea să... Se opri; nu trebuia să-şi încheie gândul. De când avem aplicaţia asta pe telefoane?

— Nu ştiu. De trei sau poate de patru ani.

Adam rămase nemişcat, copleşit de ceea ce auzea. Trei sau patru ani. De trei-patru ani, Corinne putuse să acceseze o aplicaţie şi să vadă exact, în orice moment, unde sunt copiii ei şi, mai important, unde se află soţul ei.

— Tată?

Se mândrise cu naivitatea lui când venea vorba despre tehnologia care înrobise masele, care-i silea pe oameni să se ignore unii pe alţii şi să se supună insaţiabilei nevoi de atenţie. Din câte ştia Adam, telefonul lui nu avea aplicaţii inutile. Nici jocuri, nici Twitter, nici Facebook, nici magazine, nici statistici, nici prognoze meteo, nimic. Avea aplicaţiile implicite – e-mail, SMS, telefon, chestii de genul ăsta. Îl pusese pe Ryan să-i instaleze un GPS care căuta cele mai bune rute în funcţie de trafic. Asta era însă tot.

— De ce nu pot s-o văd şi pe mama aici? întrebă Adam.

— Trebuie să măreşti aria.

— Cum?

Thomas luă telefonul, puse două degete pe ecran şi le apropie, apoi îi înapoie mobilul tatălui său. Acum, Adam vedea întregul stat New Jersey şi, spre vest, statul Pennsylvania. În stânga ecranului se afla un punct portocaliu. Adam mări din nou zona.

Pittsburgh?

Adam fusese odată la Pittsburgh, ca să scoată un client pe cauţiune. Drumul durase mai mult de şase ore.

— De ce nu clipeşte punctul? întrebă el.

— Pentru că nu-i activ.

— Cum adică?

Thomas îşi înăbuşi oftatul obişnuit atunci când trebuia să-i explice tatălui său cum funcţionează tehnologia.

— Acum câteva ore, când am verificat aplicaţia, mama se afla

în mişcare. Însă, cam acum o oră, a fost aici.

— Aşadar, s-a oprit?

— Nu cred. Vezi, dacă dai clic aici…

Se întinse şi atinse ecranul. Apăru imaginea unui telefon mobil şi cuvântul CORINNE.

— Aici, în dreapta, îţi arată capacitatea bateriei. Vezi? Când am verificat, telefonul ei mai avea vreo patru la sută. Acumulatorul e descărcat, aşa că punctul nu mai clipeşte.

— Mama e încă acolo unde-i punctul?

— Nu ştiu. Arată doar unde se afla înainte de consumarea bateriei.

— Deci nu mai poţi vedea unde e?

Thomas clătină din cap.

— Nu până nu-şi încarcă telefonul. Acum n-are sens nici s-o mai sunăm, nici să-i trimitem mesaje.

— Pentru că telefonul ei e mort.

— Exact.

Adam aprobă din cap.

— Dar dacă urmărim aplicaţia, putem vedea când l-a încărcat?

— Sigur.

Pittsburgh. De ce să se fi dus Corinne tocmai acolo? Din câte ştia Adam, ea nu cunoştea pe nimeni şi nici nu fusese vreodată în locul acela. Nu-şi amintea s-o fi auzit-o vorbind despre oraş sau despre prieteni ori rude care să se fi mutat la Pittsburgh.

Mări punctul portocaliu. Adresa unde se afla era pe bulevardul South Braddock. Apăsă butonul pentru imagine din satelit. Fusese într-un fel de centru comercial. Acolo erau un supermarket, un magazin general cu produse ieftine, unul cu îmbrăcăminte şi încălţăminte pentru sport, Foot Locker, şi unul de electronice, GameStop. Poate că se oprise să cumpere de mâncare, să-şi facă provizii sau ceva asemănător.

Sau poate se întâlnea cu Străinul.

— Thomas?

— Da?

— Am şi eu aplicaţia asta pe telefon?

— Ar trebui. Dacă cineva te poate vedea pe tine, atunci şi tu îl poţi vedea pe el.

— Poţi să-mi arăţi unde e?

Îi întinse telefonul. Fiul lui miji ochii şi începu să tasteze. În

cele din urmă, zise:

— Am găsit-o.

— Cum de n-am văzut-o până acum?

— Era pe ultima pagină, grupată cu alte aplicaţii pe care nu le foloseşti probabil niciodată.

— Deci, dacă intru acum, pot vedea unde-i telefonul mamei?

— Cum am mai spus, acum bateria e moartă.

— Dar dacă o încarcă?

— Da, o să-ţi dai seama. Mai ai nevoie doar de parolă.

— Care e?

Thomas ezită.

— Thomas?

— LoveMyFamily. Într-un singur cuvânt. L, M şi F cu litere mari.

Capitolul 21

„O, da, genial de-a dreptul!”

Bob Baime – sau, cum prefera Adam să-i zică, Gaston – mai înscrise o dată din întoarcere. Da, Marele Bob era în formă în seara asta. Era în mare formă. *En fuego.*

Se juca baschet la Biserica Luterană Beth. Un grup de bărbaţi care se tot schimbau, majoritatea taţi din oraş, jucau două seri pe săptămână. Abilităţile jucătorilor variau. Unii erau grozavi – un tip chiar fusese în echipa de amatori Duke şi selecţionat în prima echipă a lui Boston Celtics înainte să se accidenteze la un genunchi –, iar alţii erau atât de proşti, încât abia se ţineau pe picioare.

Însă astăzi Bob Baime, Marele Bob Baime, era starul, cel aclamat, maşina de baschet. Sub panouri era omul care răzbună echipajul decimat. Îşi folosea cele o sută douăzeci de kilograme şi împingea adversarii din calea sa. Îl lovi pe selecţionat, pe Domnul Superstar. Selecţionatul îi aruncă o privire urâtă, iar Marele Bob Baime îi răspunse la fel.

Selecţionatul clătină din cap şi începu să alerge pe teren.

„Aşa, prostălăule, aleargă, altfel o să-ţi tăbăcesc fundul”.

Doamnelor şi domnilor, Marele Bob Baime s-a întors. Fraierul ăla de selecţionat, cu genunchiera lui stupidă, dădea de obicei tot ce poate, dar nu şi azi. Nu, nu, în niciun caz. Bob îşi menţinea poziţia. Doamne, cât de mândru ar fi fost babacul lui, care, în mai toată copilăria lui Bob, îl strigase Betty în loc de Bobby şi-l făcuse nevrednic şi slab sau, mai rău, nevolnic, poponar, chiar fetiţă. Tatăl lui, un nemernic dat naibii, fusese, timp de treizeci de ani, director sportiv la Liceul Cedarfield. Dacă ai căuta în dicţionar expresia *de modă veche,* ai găsi poza lui Robert Baime-senior. Bob crescuse chinuit lângă un astfel de om, dar, în cele din urmă, fără îndoială, asprimea nu fusese în zadar.

Păcat. Păcat că bătrânul nu putea vedea cum unicul său fiu ajunsese un om atât de important în comunitate. Bob nu mai locuia în partea săracă a oraşului, acolo unde profesorii şi muncitorii încercau să supravieţuiască. Nu, el cumpărase o vilă

cu acoperiş mansardat în zona elegantă a oraşului, rezervată unui club restrâns. El şi Melanie conduceau fiecare Mercedesul său. Oamenii îl respectau. Bob fusese invitat să se alăture exclusivistului Club de Golf Cedarfield, un loc unde tatăl lui intrase o singură dată, ca oaspete. Bob avea trei copii, toţi sportivi excelenţi, chiar dacă Pete avea momentan greutăţi cu lacrosse şi putea pierde şansa unei burse, acum, că Thomas Price îi luase locul. Totuşi le mersese bine.

Iar acum va merge din nou.

Păcat că taică-său nu apucase să ştie toate astea. Păcat că nu-şi văzuse fiul pierzându-şi slujba, pentru că atunci şi-ar fi dat seama exact ce fel de om era Bob – un supravieţuitor, un învingător, un om care, când se confruntă cu o dificultate, perseverează. Era pe punctul să închidă acest capitol oribil din viaţa lui şi să devină iarăşi Marele Bob, capul de familie. Chiar şi Melanie avea să observe. Melanie, soţia lui, fosta şefă a majoretelor. Obişnuia să-l privească cu ceva asemănător veneraţiei, dar când lucrurile începuseră să meargă prost, devenise cicălitoare, ocărându-l că fusese prea generos în trecut, prea ostentativ cu banii, lăsându-i fără economii atunci când îşi pierduse slujba. Mda, vulturii dădeau târcoale. Banca era pe punctul să-i execute ipoteca pe casă. Recuperatorul făcuse aluzie şi la cele două Mercedes S coupé.

Ei bine, cine va fi cel care va râde la urmă?

Tatăl lui Jimmy Hoch, recrutor de top în New York, îi aranjase un interviu şi, pe scurt, Bob Baime făcuse impresie bună. Îi turtise ca pe o doză goală de suc. Tipul care se ocupase de interviu îi mâncase din palmă Marelui Bob. Sigur, încă nu fusese sunat – Bob stătea cu ochii pe telefonul lăsat pe margine –, dar nu putea să mai dureze mult. Urma să pună mâna pe postul ăla, poate chiar să insiste asupra unor avantaje sporite, apoi, ei bine, îşi va face oficială revenirea. Stai să-i spună şi Melaniei despre interviu. Se va deschide până la urmă, poate chiar îşi va pune pe ea lucruşorul ăla roz care îi plăcea lui atât de mult.

Pe teren, Bob primi mingea, aruncă cu putere şi înscrise coşul câştigător.

Da, da, Bob revenise şi era mai bun ca oricând. Cât şi-ar fi dorit să se fi simţit aşa şi seara trecută, când îngâmfatul de Adam Price îl frecase pentru alegerea lui Jimmy Hoch în echipa de lacrosse. La naiba, cei trei puşti nu erau buni de nimic! Aveau

să ajungă nişte glorioşi cărători de prosoape. Cui îi păsa că-i separa numai o zecime de punct, atribuită de nişte evaluatori plictisiţi care nu acordau atenţie decât jucătorilor buni? Nu putea să rişte şansa unui interviu pentru o slujbă bine remunerată. Nu c-ar fi contat. Nu că el şi tatăl lui Jimmy Hoch făceau schimb de favoruri, dar, hei, în viaţă e bine ca oamenii să se ajute reciproc. Sportul era o lecţie de viaţă, nu? Copiii ar trebui să-nveţe şi asta.

Echipa lui Bob se pregătea să intre pe teren pentru un nou joc când îi sună telefonul.

Îl apucă repede şi chiar îi tremură mâna când se uită la numărul apelantului.

Goldman.

Aşadar, asta era.

— Bob, eşti gata?

— Începeţi fără mine, băieţi. Trebuie să răspund.

Bob ieşi pe coridor ca să aibă intimitate. Îşi drese glasul şi zâmbi, pentru că, dacă zâmbeşti cu adevărat, tonul încrezător se va simţi la telefon.

— Alo?

— Domnul Baime?

— La telefon.

— Sunt Jerry Katz de la Goldman.

— Da, salut, Jerry. Mă bucur să te aud.

— Mă tem că nu am veşti bune, domnule Baime.

Bob simţi că i se opreşte inima. Jerry Katz mai pălăvrăgi despre cât de competitivă era piaţa şi cât de mult îi plăcuse să stea de vorbă cu el, dar cuvintele începuseră să se topească într-o pâclă abia audibilă. Jerry, idiotul ăla slăbănog, îi dădea înainte. Întunericul se infiltra în mintea lui Bob şi, în acest timp, îşi aminti ceva. Se gândi din nou la noaptea trecută, la cum îl contrase Adam pe faţă pentru că-l selectase pe Jimmy Hoch. Acum Bob îşi dădea seama că fusese surprins de mai multe chestii. Mai întâi, ce treabă avea el, un tip care nici măcar nu antrena echipa, cu jucătorii pe care-i selecta Bob? Puştiul lui Adam şi al Corinnei era deja în echipă. Aşa că de ce conta pentru el Jimmy Hoch?

Acum însă, că se gândea, existase ceva şi mai important: cum de îşi revenise Adam atât de repede după veştile devastatoare pe care le primise cu câteva minute mai devreme la barul

American Legion?

Jerry încă vorbea. Bob încă zâmbea. Continua să zâmbească. Zâmbea ca un idiot, iar când, în cele din urmă, zise „Apreciez că m-ai sunat să m-anunţi”, Bob era convins că suna ca un idiot încrezător.

Închise.

— Bob, eşti gata?

— Haide, omule, avem nevoie de tine.

Şi chiar aveau. Probabil, se gândi Bob, la fel se întâmplase şi cu Adam seara trecută. Aşa cum Bob avea să se întoarcă pe teren şi să găsească o supapă pentru furia lui, poate că Adam îl atacase pe el pentru că-l alesese pe Jimmy fiindcă şi lui îi trebuia o supapă.

„Care ar fi reacţia lui Adam”, se întrebă Bob, „dacă ar şti întregul adevăr despre soţia lui?” Nu numai despre trădarea despre care aflase acum, ci întregul adevăr.

„Păi”, gândi el în vreme ce alerga înapoi pe teren, „o să afle destul de curând, nu-i aşa?”

Capitolul 22

Era ora două dimineaţa când Adam îşi aminti de ceva sau, mai precis, de cineva.

Suzanne Hope din Nyack, New York.

Ea fusese cea care o călăuzise pe Corinne către website-ul Fake-A-Pregnancy.com. Aşa începuse totul, nu? Corinne o întâlneşte pe Suzanne. Suzanne înscenează o sarcină. Corinne, dintr-un motiv necunoscut, decide să facă la fel. Poate. Apoi apare Străinul.

Accesă motorul de căutare pe smartphone şi scrise *Suzanne Hope Nyack New York.* Îşi închipuia că e posibil să nu funcţioneze, ca femeia să-şi fi dat un nume fals sau o adresă falsă, în concordanţă cu sarcina ei falsă, dar găsi aproape imediat informaţii.

În Pagini Albe exista o Suzanne Hope din Nyack, New York, cu vârsta între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. Existau şi un număr de telefon şi o adresă. Adam era pe punctul de a şi le nota când îşi aminti ceva ce-l învăţase Ryan cu câteva săptămâni în urmă – să apese simultan două butoane pe telefon, ca să facă o captură de ecran. Încercă, verifică imaginea în aplicaţia foto şi văzu că era lizibilă.

Închise telefonul şi încercă din nou să adoarmă.

•

Livingul înghesuit din casa lui Moş Rinsky mirosea a Pine-Sol şi a urină de pisică. Încăperea era aglomerată, însă asta însemna doar că acolo se aflau vreo zece oameni. Lui Adam nu-i trebuia însă mai mult. Îl zări pe chelul care se ocupa de obicei de sport pentru ziarul *The Star-Ledger.* Se afla acolo şi reporteriţa care-i plăcea, aceea de la *The Record* din Bergen. Conform excelentului asistent al lui Adam, Andy Gribbel, *Asbury Park Press* şi *New Jersey Herald* erau şi ele reprezentate. Reţelele majore încă nu erau interesate de subiect, dar News 12 din New Jersey trimisese o echipă de filmare.

Ar fi trebuit să fie de ajuns. Adam se aplecă spre Rinsky.

— Sigur eşti de acord cu asta?

— Glumeşti? Bătrânul ridică o sprânceană. O să mă străduiesc

să nu mă delectez.

Trei reporteri se înghesuiseră pe canapeaua acoperită cu folie. Altul se sprijinea de pianul de lângă perete. Un ceas cu cuc în formă de căsuţă pentru păsări era agăţat pe peretele opus. Pe măsuţă se aflau alte bibelouri Hummel. Covorul cândva aspru fusese de-atâtea ori călcat în picioare, încât ajunsese să semene cu gazonul artificial.

Adam se mai uită o dată la telefon. Pe aplicaţia de urmărire nu apăruse încă nimic despre Corinne. Fie nu-şi încărcase telefonul, fie... nu avea rost să se gândească acum la asta. Reporterii se uitau la el cu un amestec de curiozitate şi scepticism, pe de-o parte „Hai să vedem ce ai” şi, pe de alta, „E pierdere de vreme”. Adam făcu un pas în faţă. Domnul Rinsky rămase pe loc.

— În 1970, începu Adam fără preambul, Michael J. Rinsky s-a întors acasă după ce-şi servise ţara pe cele mai ostile câmpuri de bătălie din Vietnam. S-a întors aici, în îndrăgitul său oraş natal, şi s-a căsătorit cu iubita din liceu, Eunice Schaeffer. Apoi, cu banii primiţi ca veteran, Mike Rinsky a cumpărat o casă.

Adam făcu o pauză, apoi adăugă:

— Această casă.

Reporterii notară.

— Mike şi Eunice au avut trei băieţi, pe care i-au crescut chiar în această locuinţă. Mike a primit un post în poliţia locală, începând ca agent, după care a avansat în grad până a ajuns şef. El şi Eunice au fost timp de mulţi ani membri importanţi ai acestei comunităţi. Au făcut voluntariat la azilul local, la biblioteca oraşului, la programul de baschet Biddy, la parada de 4 Iulie. În ultimii aproape cincizeci de ani, Mike şi Eunice au influenţat multe vieţi din oraş. Au muncit din greu. Când Mike termina programul, se întorcea în această casă să se relaxeze. A refăcut de unul singur boilerul de la subsol. Copiii au crescut, au absolvit şcoala şi s-au mutat. Mike a continuat să muncească şi în cele din urmă, după treizeci de ani, şi-a plătit ipoteca. Acum deţine această casă – casa în care ne aflăm chiar în acest moment – în întregime.

Adam privi în spate. Ca la un semn – de fapt, era un semn –, bătrânul încovoie umerii, se întristă la faţă şi luă în mână o veche fotografie înrămată a lui Eunice.

— Mai târziu, continuă Adam, Eunice Rinsky s-a îmbolnăvit.

Nu o să-i invadăm intimitatea intrând în detalii. Însă Eunice iubeşte această casă. O linişteşte. Acum, locurile noi o sperie şi găseşte alinare în locul în care ea şi iubitul ei soţ i-au crescut pe Mike-junior, Danny şi Bill. Iar în prezent, după o viaţă de muncă şi de sacrificii, guvernul vrea să-i ia această casă, casa ei.

Zgomotul scrisului încetă. Adam voia ca momentul să fie apăsător, aşa că întinse mâna, luă o sticlă cu apă şi-şi umezi gâtul. Când începu din nou să vorbească, glasul îi clocotea şi începu să trosnească de furia abia reţinută.

— Guvernul vrea să-i scoată pe Mike şi pe Eunice din singura casă pe care au avut-o pentru ca o companie bogată s-o dărâme şi să construiască un magazin Banana Republic.

Nu chiar adevărat, gândi el, dar destul de aproape.

— Omul acesta – Adam arătă gesticulând spre Moş Rinsky, care-şi juca rolul cu entuziasm, reuşind cumva să pară chiar mai fragil –, acest patriot şi erou american vrea doar să-şi păstreze casa pentru care a muncit atât de mult ca s-o obţină. Atâta tot. Iar guvernul vrea să i-o ia. Vă întreb: vi se pare că aşa sunt Statele Unite ale Americii? Guvernul nostru înşfacă proprietăţile oamenilor care muncesc din greu şi le dă celor bogaţi? Aruncăm în stradă eroi de război şi femei bătrâne? Pur şi simplu, le luăm casa după ce ei au muncit o viaţă ca s-o achite? Trecem cu buldozerul peste visurile lor ca să ridicăm încă un mall?

Acum se uitau toţi la Moş Rinsky. Chiar şi Adam începuse să se încălzească de-a binelea. Sigur, trecuse cu vederea unele părţi – de exemplu, faptul că se oferiseră să-i plătească lui Rinsky mai mult decât valora în realitate casa dar aici nu era vorba despre echilibru. Avocaţii ţin cu una dintre părţi. Cealaltă parte, când şi dacă reacţionează, va oferi punctul ei de vedere. E de aşteptat să fii părtinitor. Aşa funcţionează sistemul.

Cineva îi făcu bătrânului Rinsky o fotografie. Apoi altcineva. Se ridicară mâini pentru a cere să pună întrebări. Un reporter strigă, întrebându-l pe Moş Rinsky ce simţea el. Bătrânul jucă inteligent, părând pierdut şi fragil, nu atât furios, cât năucit. Strânse din umeri, ridică poza soţiei sale şi spuse simplu:

— Eunice vrea să-şi petreacă aici ultimele zile.

„Ghem, set şi meci”, gândi Adam.

Cealaltă parte n-are decât să-ntoarcă faptele cum o vrea. Sloganul le aparţinea lor. Povestea mai bună – şi asta-i ceea dorea întotdeauna mass-media, nu povestea cea mai adevărată,

ci pe cea mai bună – era a lor. Care istorie putea fi mai atrăgătoare – o companie imensă, care-i dă afară din casă pe un erou de război şi pe soţia lui bolnavă, sau un bătrân încăpăţânat, care împiedică întinerirea oraşului refuzând să ia banii şi să se mute într-o locuinţă mai bună?

Cealaltă poveste nu era nici pe-aproape la fel de bună ca a lor.

O jumătate de oră mai târziu, când reporterii plecaseră, Gribbel zâmbi şi-l bătu pe Adam pe umăr.

— Te caută primarul Gush.

Adam luă telefonul.

— Bună ziua, domnule primar.

— Crezi c-o să meargă?

— Tocmai au sunat cei de la emisiunea *Today.* Ne-au invitat mâine-dimineaţă pentru un interviu în exclusivitate. Am zis că încă nu-i nevoie.

Era un bluf, dar unul destul de bun.

— Ştii cât de rapid se uită o ştire în ziua de azi? contră Gush. O putem face să fie uitată.

— O, cred că nu.

— De ce nu?

— Pentru că deocamdată am decis să lăsăm cazul impersonal, la nivel juridic. Însă următoarea noastră mişcare va fi să ducem povestea cu un pas mai departe.

— Adică?

— Adică vom dezvălui că primarul, care se străduieşte atât de mult să dea afară din casă un cuplu în vârstă, ar putea avea o râcă personală împotriva unui poliţist cinstit care l-a arestat cândva, chiar dacă apoi l-a eliberat.

Se făcu linişte, apoi primarul spuse:

— Eram adolescent.

— Da, sunt convins că asta va da bine în presă.

— Nu ştii cu cine te pui, amice.

— Cred că ştiu destul de bine. Gush?

— Ce-i?

— Construieşte-ţi noul cartier în jurul casei. Se poate face asta. Ah, şi să ai o zi frumoasă.

•

Din casa lui Rinsky plecase toată lumea.

Adam auzi clămpănitul unei tastaturi într-un colţ al bucătăriei.

Când intră, fu luat prin surprindere de cantitatea de tehnologie care-l înconjura. Pe biroul din melamină se aflau două computere cu monitoare mari şi o imprimantă laser. Un perete întreg era acoperit cu un panou de plută. Pe el erau prinse cu piuneze fotografii, tăieturi din ziare şi articole printate de pe internet.

Rinsky avea ochelarii de citit pe vârful nasului. Reflexia ecranului îi accentua albastrul ochilor.

— Ce-s astea? întrebă Adam.

— Îmi fac de lucru. Se lăsă pe spate şi-şi scoase ochelarii. E un hobby.

— Navigatul pe net?

— Nu chiar. Arătă cu degetul în spate. Vezi fotografia aia?

Era poza unei fete cu ochii închişi, despre care Adam presupuse că avea între optsprezece şi douăzeci de ani.

— E moartă?

— Din 1984. Trupul i-a fost găsit în Madison, statul Wisconsin.

— Studentă?

— Mă-ndoiesc. Ai crede că un student e uşor de identificat. Ea n-a fost.

— O necunoscută?

— Exact. Aşa că eu şi cu alţi tipi de pe net ne ocupăm de rezolvarea problemei. Împărţim informaţii.

— Rezolvaţi cazuri vechi?

— Mă rog, încercăm. Îi oferi lui Adam zâmbetul lui modest. Cum ziceam, un hobby. Ţine ocupat un fost poliţist.

— Am o întrebare scurtă pentru tine.

Rinsky încuviinţă din cap.

— Trebuie să ajung la o martoră şi cred cu fermitate în abordarea personală.

— Întotdeauna e cea mai bună, aprobă Rinsky.

— Mda, numai că nu sunt sigur dacă e sau nu acasă şi nu aş vrea s-o pun în gardă sau s-o rog să se întâlnească cu mine.

— Vrei s-o surprinzi?

— Exact.

— Cum o cheamă?

— Suzanne Hope.

— Ai numărul ei de telefon?

— Da, mi l-a găsit Andy.

— OK. Cât de departe locuieşte?

— La vreo douăzeci de minute de mers cu maşina.

— Dă-mi numărul. Rinsky întinse mâna şi flutură din degete. O să-ţi arăt o mică tehnică poliţienească pe care s-o foloseşti, dar m-aş bucura s-o ţii pentru tine.

Adam îi dădu telefonul. Rinsky îşi coborî pe nas ochelarii de citit, luă un telefon negru, din cele pe care Adam nu le mai văzuse din copilărie, şi formă numărul.

— Nu-ţi face griji, spuse. Am numărul ascuns.

După ce sună de două ori, îi răspunse o voce de femeie.

— Alo?

— Suzanne Hope?

— Cine întreabă?

— Sunt de la firma de coşărit Acme...

— Nu mă interesează, scoateţi-mă din listă.

Clic.

Rinsky ridică din umeri şi zâmbi.

— E acasă.

Capitolul 23

Drumul dură exact douăzeci de minute.

Adam opri în faţa unuia dintre ansamblurile de locuinţe triste ce adăposteau cupluri tinere care făceau economii ca să-şi cumpere o casă şi taţi divorţaţi care erau făliţi şi/sau doreau să rămână aproape de copii. Găsi apartamentul 9B şi bătu la uşă.

— Cine-i? întrebă o voce de femeie.

Nu deschise uşa.

— Suzanne Hope?

— Ce vrei?

Nu-şi făcuse de fapt un plan. În mod straniu, îşi închipuise că femeia va deschide şi-l va invita înăuntru, iar el îi va putea explica motivul pentru care venise acolo, deşi nu era sigur în privinţa acestuia. Suzanne Hope era un potenţial fir subţire, o legătură slabă cu ceea ce o împinsese pe Corinne să fugă. Poate reuşea să tragă uşor de fir şi să afle ceva.

— Mă numesc Adam Price, zise el către uşa închisă. Soţia mea e Corinne.

Tăcere.

— Ţi-o aminteşti? Corinne Price?

— Nu-i aici, spuse vocea care presupunea Adam că-i aparţine lui Suzanne Hope.

— Nici nu credeam că este, replică el, deşi, dacă se gândea bine, probabil că nutrise o speranţă infimă să dea de Corinne atât de uşor.

— Ce vrei?

— Putem vorbi puţin?

— Despre ce?

— Despre Corinne.

— Nu-i treaba mea.

Era incomod să strige prin uşă, evident, dar era clar că Suzanne Hope nu se simţea în siguranţă ca să deschidă. Nu voia s-o preseze şi s-o piardă complet.

— Ce anume nu e treaba ta? o întrebă.

— Tu şi Corinne. Problemele pe care le-aveţi.

— Ce te face să crezi că avem probleme?

— Altfel de ce-ai fi aici?

Într-adevăr, de ce? Punct marcat pentru Suzanne Hope.

— Ştii unde e Corinne?

Pe aleea betonată, undeva în dreapta, un poştaş se uita la Adam cu suspiciune. Nimic surprinzător. El se gândise la taţii divorţaţi care locuiau acolo, însă desigur că existau şi mame divorţate. Adam încercă să încuviinţeze din cap către bărbat, ca să-i transmită că nu avea intenţii rele, dar nu păru să fie de folos.

— De ce aş şti? întrebă vocea.

— A dispărut. Încerc s-o găsesc.

Trecură câteva secunde. Adam făcu un pas în spate şi păstră mâinile pe lângă corp, încercând să pară cât mai puţin ameninţător cu putinţă. Până la urmă, uşa se întredeschise. Lanţul era încă pus, totuşi acum putea vedea o fâşie din faţa lui Suzanne Hope. Continua să-şi dorească să intre şi să stea jos, să vorbească cu ea faţă în faţă, s-o implice, s-o dezarmeze, s-o distragă, orice ar fi fost necesar. Dacă un lanţ o făcea pe Suzanne să se simtă în siguranţă, atunci aşa să fie.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Corinne? o întrebă el.

— Cu mult timp în urmă.

— Cât de mult?

Adam îi văzu ochii ridicându-se spre dreapta. Nu credea cu adevărat în ideea că poţi să-ţi dai seama dacă un om minte după mişcările ochilor, dar ştia că, atunci când cineva priveşte în sus şi spre dreapta, acesta este de obicei un indiciu că persoana respectivă îşi aminteşte vizual nişte lucruri, pe când dacă priveşte către stânga, înseamnă că le *construieşte.* Desigur, ca în cazul celor mai multe generalizări, nu te puteai baza pe ea, iar construirea vizuală nu însemna minciună. Dacă pui pe cineva să se gândească la o vacă mov, asta înseamnă construcţie vizuală, ceea ce nu-i acelaşi lucru cu minciuna sau înşelătoria.

Oricum ar fi fost, nu credea că ea minte.

— Acum doi-trei ani.

— Unde?

— Într-un Starbucks.

— Aşadar, n-ai mai văzut-o de când...

— De când şi-a dat seama că minţeam că aş fi însărcinată, completă ea în locul lui. Aşa e.

Adam nu se aşteptase la răspunsul acela.

— N-aţi mai vorbit la telefon?

— Nici telefon, nici e-mail, nici scrisori, nimic. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

Poştaşul continua să se deplaseze, să livreze corespondenţa, să stea cu ochii pe Adam. El duse mâna streaşină la ochi împotriva soarelui.

— Ştii, Corinne ţi-a urmat exemplul.

— Ce vrei să zici?

— Ştii bine.

Prin crăpătura uşii o putu vedea pe Suzanne Hope încuviinţând.

— Mi-a pus o mulţime de întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— De unde mi-am cumpărat abdomenul protetic, cum am făcut rost de ecograme, chestii de genul ăsta.

— Şi ai direcţionat-o către Fake-A-Pregnancy.com.

Suzanne Hope se sprijini cu mâna stângă de cadrul uşii.

— N-am „direcţionat-o” nicăieri.

Glasul ei suna puţin răstit.

— Nu asta am insinuat.

— Corinne a întrebat şi eu i-am spus. Asta-i tot. Dar, da, era cam prea curioasă. Ca şi cum am fi fost spirite înrudite.

— Nu înţeleg.

— Am crezut c-o să mă judece. Aşa ar face majoritatea, nu? Cine i-ar putea învinovăţi? Doamna aia ciudată care se preface că-i gravidă. Însă a fost ca şi cum eram spirite înrudite. Ea m-a înţeles imediat.

„Minunat!”, gândi Adam, dar păstră sarcasmul pentru sine.

— Dacă pot să îndrăznesc, zise el încet, cât de mult ai minţit-o pe soţia mea?

— Cum adică?

— În primul rând, arătă spre mâna de pe cadrul uşii, nu ai verighetă.

— Oh, eşti un adevărat Sherlock.

— Măcar ai fost căsătorită?

— Da.

Simţi regretul din glasul tinerei şi pentru o clipă se gândi că ea îşi va retrage mâna şi va trânti uşa.

— Îmi pare rău, spuse Adam. N-am vrut...

— A fost din vina lui, să ştii.

— Ce anume?

— Că n-am putut avea copii. Ai crede că Harold ar fi trebuit să fie mai înţelegător, nu? El era cel infertil. Trăgea cu gloanţe oarbe. Înotători proşti. Eu nu l-am acuzat niciodată. Era vina lui şi-n acelaşi timp nu era vina lui. Ştii ce vreau să zic.

— Da. Deci n-ai fost niciodată gravidă cu adevărat?

— Niciodată, spuse Suzanne şi Adam îi simţi disperarea în voce.

— I-ai zis Corinnei că ai născut un copil mort.

— M-am gândit că ar înţelege mai bine. Sau, mă rog, nu că va-nţelege. De fapt, opusul. Oricum, că ar empatiza. Îmi doream însă enorm să fiu gravidă şi poate asta a fost greşeala mea. Harold şi-a dat seama şi a bătut în retragere. Poate. Sau poate nu m-a iubit niciodată. Nu mai ştiu. Dar eu întotdeauna mi-am dorit copii. Chiar de când eram fetiţă îmi doream o familie mare. Sora mea Sarah, care a jurat că n-o să aibă copii, ei bine, are trei. Îmi amintesc ce fericită a fost când a rămas însărcinată. Cum strălucea. Presupun c-am vrut să văd cum e. Sarah mi-a spus că sarcina a făcut-o să se simtă importantă, pentru că toată lumea o întreba când se naşte copilul, îi ura noroc şi toate alea. Aşa că într-o zi am făcut-o.

— Te-ai prefăcut că eşti însărcinată?

Suzanne aprobă din cap.

— În glumă, de fapt. Doar ca să văd cum e. Sarah avea dreptate. Oamenii îmi deschideau uşile. Voiau să-mi ducă sacoşele sau să-mi cedeze locul de parcare. Mă întrebau cum mă simt şi păreau într-adevăr interesaţi de răspuns. Oamenii devin dependenţi de droguri, nu-i aşa? Devin dependenţi de senzaţie şi am citit că-i din cauza unei eliberări de dopamină. Ei bine, ăsta a fost efectul. Pentru mine a fost ca o eliberare de dopamină.

— O mai faci? întrebă Adam, deşi nu ştia de ce-i pasă.

Suzanne Hope o îndreptase pe soţia lui către site-ul acela. Îşi dăduse deja seama de asta. Nu mai avea ce să afle de la ea.

— Nu, veni răspunsul. Ca toţi dependenţii, m-am oprit când am ajuns la fundul prăpastiei.

— Te deranjează dacă-mi zici când a fost asta?

— Acum patru luni. Când Harold a aflat şi s-a descotorosit de mine ca de o cârpă veche.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Tot răul spre bine. Acum fac terapie, iar cât timp am avut boala asta – e vina mea, nu a altcuiva –, Harold nu m-a iubit. Îmi dau seama acum. Poate nu m-a iubit niciodată, nu ştiu. Sau poate e din cauză că-ncepuse să fie supărat pe mine. Un bărbat nu poate avea copii şi asta-i atacă masculinitatea. Aşa că poate despre asta-i vorba. Oricum ar fi, eu am căutat sprijin în alte părţi. Relaţia noastră devenise toxică.

— Îmi pare rău, repetă Adam.

— N-are importanţă. N-ai venit să asculţi astfel de poveşti. E suficient să spun că mă bucur că n-am dat banii. Poate faptul că tipul ăla i-a spus lui Harold secretul meu a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Un fior rece porni din pieptul lui Adam şi i se răspândi până în vârful degetelor. Vocea lui păru să vină de altundeva, de undeva de foarte departe.

— Care tip?

— Poftim?

— Ai zis că un tip i-a povestit soţului tău secretul. Care tip?

— O, Doamne. Suzanne Hope deschise în sfârşit uşa şi se uită neliniştită la el. Ţi-a spus şi ţie.

Capitolul 24

Adam stătea pe canapea în faţa lui Suzanne Hope. Apartamentul ei avea pereţi albi şi mobilă albă, totuşi părea întunecat şi deprimant. Avea ferestre, dar înăuntru ajungea puţină lumină naturală. Nu se vedeau pete sau praf, însă părea murdar. Tablourile, dacă puteau fi numite aşa, ar fi fost considerate prea generice chiar şi pentru un motel.

— Aşa ai aflat despre sarcina falsă? întrebă Suzanne. Te-a vizitat şi pe tine tipul ăla?

Adam se aşezase, simţind în continuare fiorul rece. Tânăra îşi strânsese părul în vârful capului în ceva ce iniţial fusese un coc. O clamă din baga ţinea pe loc resturile cocului. O tonă de brăţări îi împodobea încheietura mâinii drepte, în stil gypsy, şi zăngăneau de câte ori se mişca. Avea ochii mari şi rotunzi, şi clipea des, genul de ochi care în tinereţe o făcuseră probabil să pară pasională şi animată, dar care acum arătau de parcă se aştepta la o lovitură.

Adam se aplecă în faţă.

— Ai zis că n-ai plătit.

— Exact.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Suzanne Hope se ridică în picioare.

— Bei un pahar de vin?

— Nu.

— Probabil că n-ar trebui nici eu să beau.

— Ce s-a întâmplat, Suzanne?

Tânăra aruncă o privire pofticioasă către bucătărie. Adam îşi aminti o altă regulă a interogării, dacă nu chiar a vieţii: alcoolul scade inhibiţiile. Îi face pe oameni să vorbească şi, deşi oamenii de ştiinţă încă dezbăteau problema, bărbatul era convins că funcţiona ca un ser al adevărului. Oricum ar fi fost, dacă îi accepta oferta, probabil că ea va fi mai dispusă să vorbească.

— Poate doar un pahar mic, spuse.

— Alb sau roşu?

— Nu contează.

Suzanne se îndreptă spre bucătărie cu un mers vioi care

părea deplasat în apartamentul deprimant. Când ajunse la frigider, zise:

— Lucrez part-time pe post de casieriţă la Kohl. Îmi place. Am discount pentru angajaţi, iar oamenii de acolo sunt drăguţi.

Luă două pahare şi începu să toarne.

— Într-o zi am ieşit în pauza de prânz. Au nişte mese de picnic în spate. M-am dus acolo şi l-am găsit pe tipul ăsta cu şapcă aşteptându-mă.

Şapcă. Adam înghiţi un nod.

— Cum arăta?

— Tânăr, alb, slab. Arăta ca un fel de tocilar. Ştiu că sună ciudat, mai ales după ce s-a întâmplat mai târziu, dar era simpatic. Ca şi cum mi-ar fi fost prieten. Avea un zâmbet care m-a făcut să mă relaxez puţin.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Adam.

— Mi-a spus din senin: „Soţul tău ştie?” Eu m-am oprit şi am zis „Pardon” sau ceva de genul ăsta. Iar el a continuat: „Soţul tău ştie că simulezi sarcina?”

Suzanne ridică unul dintre pahare şi sorbi. Adam se ridică şi veni către ea. Fata îi întinse paharul, apoi ciocniră.

— Continuă, spuse Adam.

— M-a întrebat dacă soţul meu ştie despre minciuna mea. L-am întrebat cine e. Nu mi-a răspuns. A zis doar ceva despre străinul care dezvăluie adevăruri, ceva de genul ăsta. Şi că are dovada că minţeam în legătură cu sarcina. La început m-am gândit că mă văzuse la Bookends sau la Starbucks, la fel cum se întâmplase şi cu Corinne. Eu însă nu-l mai văzusem niciodată, iar în felul în care vorbea era ceva… ceva care nu se potrivea.

Suzanne mai luă o înghiţitură. Bău şi Adam. Vinul avea gust de peşte.

— După aia mi-a spus că vrea cinci mii de dolari. Că dacă-i plătesc o să dispară şi n-o să-l mai văd niciodată, deşi – şi asta a fost într-adevăr bizar – mi-a zis că n-o să mai pot minţi din nou.

— Cum adică?

— Exact aşa a spus. Că ăsta-i târgul. „Îmi plăteşti cinci mii de dolari şi nu te mai prefaci gravidă, iar eu o să dispar definitiv”. Dacă totuşi îmi continuam înşelătoria – ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit, înşelătorie –, o să-i zică soţului meu adevărul. Mi-a mai promis că o să plătesc o singură dată.

— Tu ce ai răspuns?

— Mai întâi l-am întrebat cum pot şti că-i de încredere. Dacă-i dau banii, de unde ştiu că n-o să-mi ceară şi mai mulţi?

— Ce a spus?

— Mi-a zâmbit iar şi mi-a zis: „Noi nu facem aşa, nu operăm aşa”. Ciudat, dar l-am crezut. Poate din cauza zâmbetului, poate nu, nu ştiu. Cred însă că era cinstit cu mine.

— Dar n-ai plătit, nu-i aşa?

— De unde ştii? A, stai, ţi-am spus eu. Nostim. Iniţial am început să mă gândesc de unde o să fac rost de atâţia bani. După aia, m-am oprit şi m-am gândit: „Stai aşa, ce rău am făcut? Am minţit nişte străini. Nu-i ca şi cum l-aş fi minţit pe Harold, nu?”

Adam mai luă o înghiţitură de vin şi-i blestemă gustul în gând.

— Corect.

— Poate... nu ştiu, poate credeam că tipul joacă la cacealma. Poate că nu-mi păsa. Sau, la naiba, poate voiam ca el să-i zică lui Harold. Adevărul te eliberează, nu? Poate că, la urma urmelor, asta-mi doream. Harold ar vedea asta ca pe un strigăt după ajutor. Mi-ar acorda mai multă atenţie.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nici pe departe. Nu ştiu cum sau când a vorbit tipul cu Harold, totuşi i-a spus. I-a dat lui Harold un link pe net unde putea să vadă tot ce-mi comandasem de pe site-ul cu sarcini false. Harold a înnebunit. Crezusem că asta-i va deschide ochii şi va vedea cât sufăr, însă în realitate a fost exact invers. I-a atins toate punctele sensibile. Toată povestea aia despre cum nu-i un mascul adevărat s-a agravat. E complicat, să ştii. Se presupune că un bărbat trebuie să-şi împrăştie sămânţa, iar dacă sămânţa nu-i bună de nimic, asta-l loveşte chiar în inimă. Stupid!

Mai luă o înghiţitură de vin şi-l privi drept în ochi.

— Sunt surprinsă, zise Suzanne.

— De ce?

— Corinne a făcut aceeaşi alegere. Mi-aş fi imaginat c-o să plătească.

— Ce te face să spui asta?

Suzanne ridică din umeri.

— Pentru că te iubea. Pentru că avea foarte multe de pierdut.

Capitolul 25

Putea fi atât de simplu?

Putea fi doar un şantaj care scăpase de sub control? Străinul se dusese la Suzanne Hope şi-i ceruse bani în schimbul tăcerii. Tânăra refuzase să plătească. Apoi Străinul îi zisese soţului ei despre cum simula ea că este însărcinată.

Asta se întâmplase cu Corinne şi cu Adam?

Pe de o parte, era perfect logic. Soţii Hope fuseseră şantajaţi. De ce să nu se fi întâmplat la fel cu el şi Corinne? Ceri bani, nu-i primeşti, vorbeşti. Aşa funcţionează şantajul, însă în vreme ce Adam mergea spre casă, lăsând să i se învârtească prin cap lucrurile pe care tocmai le aflase, ceva i se părea că nu se potriveşte. Nu-şi putea da seama ce anume. Dintr-un motiv neclar, ceva din teoria evidentă a şantajului nu-i suna bine.

Corinne era hotărâtă şi deşteaptă. Era o persoană care se îngrijorează şi-şi face planuri. Dacă Străinul o ameninţase cu şantajul şi ea decisese să nu plătească, Corinne, mereu eleva perfectă, ar fi trebuit să fie pregătită. Totuşi, când Adam vorbise cu ea după vizita străinului, soţia lui nu ştiuse ce să spună. Nu avusese un răspuns pregătit. Încercase să tragă de timp. Corinne fusese surprinsă, n-avea nicio îndoială.

De ce? Dacă ar fi fost şantajată, n-ar fi suspectat măcar faptul că Străinul îi va zice lui Adam?

De asemenea, reacţionase fugind de acasă. Ce logică exista în gestul acela? Fugise atât de repede, fără niciun plan, cu doar câteva cuvinte transmise lui şi şcolii şi, cel mai surprinzător, lăsându-i pur şi simplu baltă pe băieţi.

Nu era stilul Corinnei.

Aici se petrecea altceva.

Adam revăzu în minte seara din American Legion Hall. Se gândi la străin. Se gândi şi la tânăra blondă care era cu el. Se gândi cât de calm şi de îngrijorat păruse Străinul. Nu-i făcuse nicio plăcere să-i spună lui Adam ce făcuse Corinne, nimic nu-l indica drept psihopat sau măcar sociopat, însă nici nu păruse că încheia o afacere.

Pentru a mia oară în ziua aceea, Adam verifică aplicaţia de pe

telefon, sperând că soţia lui îşi încărcase telefonul după vizita la Pittsburgh. Se întrebă din nou dacă ea hotărâse să stea acolo sau doar trecuse prin oraş. Ar fi pariat că se aflase în trecere. De asemenea, ar fi pariat că undeva, pe parcursul drumului, ea îşi dăduse seama că unul dintre băieţi s-ar fi prins că poate fi localizată prin intermediul telefonului, aşa că-l închisese pur şi simplu sau găsise un mod de a închide aplicaţia.

Bun, deci dacă Corinne călătorea din Cedarfield prin Pittsburgh, încotro se îndrepta?

Habar n-avea. Ceva nu era însă *deloc* în regulă. Mda, mersi, clarvăzătorule. Totuşi, Corinne îl avertizase să stea deoparte. N-ar fi trebuit s-o asculte? N-ar fi trebuit să aştepte să vadă ce avea să se întâmple? Sau ameninţarea era prea reală ca s-o ignore?

Oare ar trebui să ceară ajutor? Ar trebui să contacteze poliţia, sau să lase lucrurile cum erau?

Adam nu ştia ce cale să aleagă – ambele opţiuni presupuneau dificultăţi –, dar când intră pe strada lui, alegerea nu mai păru să fie o problemă. Ajungând în faţa casei, văzu trei bărbaţi pe trotuar, în faţa peluzei sale. Unul era vecinul lui, Cal Gottesman, care îşi împingea ochelarii pe nas. Ceilalţi doi erau Tripp Evans şi Bob „Gaston” Baime.

„Ce dra...?”

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, Adam se aşteptă la ce era mai rău: ceva îngrozitor i se întâmplase Corinnei. Totuşi nu aceştia ar fi fost cei care l-ar fi anunţat, ci Len Gilman, poliţistul local care avea şi el doi băieţi care jucau lacrosse.

Ca şi cum cineva i-ar fi auzit gândurile, o maşină de poliţie, ce avea inscripţionat pe laterale DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE CEDARFIELD, intră pe stradă şi opri lângă cei trei bărbaţi. La volan se afla Len Gilman.

Adam simţi că i se opreşte inima.

Parcă rapid maşina şi deschise portiera. Gilman făcea la fel. Când Adam se ridică în picioare, aproape că-i cedară genunchii. Simţind că tremură din toate încheieturile, alergă spre cei patru bărbaţi adunaţi pe trotuarul din faţa casei lui.

Toţi patru îl priviră solemn.

— Trebuie să vorbim, i se adresă Len Gilman.

Capitolul 26

Johanna Griffin, şefa poliţiei din Beachwood, Ohio, nu văzuse niciodată scena unei crime.

Bineînţeles, avusese parte de destule cadavre. O mulţime de oameni sunau la poliţie când descopereau că o persoană apropiată murise din cauze naturale. La fel, în cazul supradozelor de droguri şi al sinuciderilor, aşa că, da, Johanna se aflase destul de des în apropierea morţii. De asemenea, în decursul anilor avusese parte şi de suficiente accidente auto cu trupuri mutilate. Cu două luni în urmă, o semiremorcă intrase pe contrasens şi se izbise într-un Ford Fiesta; şoferul autoturismului murise decapitat, iar capul soţiei bărbatului fusese strivit ca un pahar de plastic.

Sângele, rămăşiţele care îi întorceau stomacul pe dos, chiar moartea n-o deranjau pe Johanna, dar, băiete, aşa ceva da.

De ce? În primul rând, era o crimă. Cuvântul era greu de evitat. *Crimă.* E de-ajuns să-l rosteşti cu voce tare ca să te înfiorezi. Chiar nu există ceva comparabil. Una e să-ţi pierzi viaţa din cauza unei boli sau într-un accident, dar când viaţa îţi e luată intenţionat, când un semen decide să te anihileze, aşa ceva este o insultă din multe puncte de vedere. Este o obscenitate. Mai mult decât o infracţiune, însemna să te joci de-a Dumnezeu în cel mai puţin divin mod posibil.

Chiar şi aşa, Johanna trebuia să se fi obişnuit.

Încercă să-şi păstreze respiraţia egală, însă trăgea aerul sacadat. Se uita fix în jos, la cadavru. Heidi Dann o privea la fel, cu ochi care nu clipeau. În frunte avea o gaură de glonţ. Un al doilea glonţ – sau poate primul, dacă se gândea mai bine – îi spărsese rotula genunchiului. Heidi sângerase pe covorul cu motive orientale cumpărat pe mai nimic de la un tip pe nume Ravi, care le vindea dintr-un camion parcat în faţa magazinului de produse alimentare organice Whole Foods. Johanna îl alungase pe Ravi, fără convingere, nu numai o dată, dar comerciantul, care avea pentru clienţi multă consideraţie şi un zâmbet mereu la îndemână, se întorcea întruna.

Începătorul care lucra cu ea, un puşti pe nume Norbert

Pendergast, încerca să nu pară prea entuziasmat. Veni lângă Johanna şi-i zise:

— Cei de la districtuală sunt pe drum. O să ne ia cazul, nu-i aşa?

Johanna ştia că aşa avea să se întâmple. Poliţia locală din zona ei îşi petrecea majoritatea timpului ocupându-se de încălcarea regulilor de circulaţie, permise pentru biciclişti şi eventual de vreo ceartă domestică. Infracţiunile majore, precum omuciderea, erau preluate de poliţia districtuală. Aşa că în câteva minute aveau să-şi facă apariţia băieţii cei mari, legănându-şi sculele mici, astfel încât toată lumea să ştie clar că din momentul acela preluau cazul. O vor da la o parte şi, da, suna extrem de melodramatic, dar ăsta era oraşul ei. Johanna crescuse aici. Cunoştea terenul şi pe oameni. Ştia, de exemplu, că lui Heidi îi plăcea să danseze, că juca foarte bine bridge şi că avea un râs poznaş, contagios. Ştia că lui Heidi îi place să încerce ojă de culori neobişnuite, că îi plăcea să se uite la sitcomul *The Mary Tyler Moore* şi la serialul *Breaking Bad* (da, asta era Heidi) şi că achiziţionase de la Ravi, în faţă la Whole Foods, cu patru sute de dolari, covorul pe care i se scursese sângele.

— Norbert?

— Da?

— Unde-i Marty?

— Cine?

— Soţul.

Norbert arătă în spate.

— În bucătărie.

Johanna îşi ridică pantalonii – oricât se străduia, pantalonii de la uniforma de poliţist nu-i veneau niciodată bine în talie – şi se îndreptă către bucătărie. Când intră, faţa palidă a lui Marty se înălţă spre ea de parcă ar fi fost trasă de o sfoară. Ochii îi erau ca nişte bile de marmură sparte.

— Bună, Johanna.

Glasul îi era sec, fantomatic.

— Condoleanţele mele, Marty.

— Nu-nţeleg...

— Hai s-o luăm pas cu pas.

Femeia trase scaunul din faţa lui – da, fusese scaunul lui Heidi – şi se aşeză.

— Marty, trebuie să-ţi pun câteva întrebări. E-n regulă?

Sculele de la districtuală vor pierde multă vreme suspectându-l pe Marty. N-o făcuse el. Johanna ştia asta, dar n-avea rost să încerce să explice. Adevărul era că ştia pentru că, mă rog, pur şi simplu ştia. Sculele de la districtuală ar fi râs de ea şi ar fi vorbit despre procentul de crime de genul ăsta care erau comise de soţ. N-aveau decât. Cine ştie? Puteau să aibă dreptate (nu aveau), însă oricum sculele districtuale ar merge în acea direcţie. Ea va încerca altceva.

Marty aprobă din cap fără putere.

— Da, bine.

— Deci tocmai ai ajuns acasă?

— Da. Am fost la un congres în Columbus.

Nu era cazul să verifice. Treaba asta o puteau face sculele districtuale.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Am parcat pe alee. Vocea îi era plată, cumva la mare distanţă, dincolo de detaşare. Am deschis uşa cu cheia. Am strigat-o pe Heidi – ştiam că-i acasă pentru că maşina ei era parcată. Am intrat în cameră şi...

Faţa lui Marty se schimonosi, devenind aproape inumană, apoi se prăbuşi într-o expresie mult prea umană.

În mod normal, Johanna i-ar fi lăsat soţului îndurerat timp să-şi revină, dar sculele districtuale se aflau pe drum.

— Marty?

Bărbatul încercă să-şi găsească echilibrul.

— Lipseşte ceva?

— Poftim?

— Ca după un jaf.

— Nu cred. Nu văd să lipsească ceva, dar nu m-am uitat cu atenţie.

Johanna ştia că jaful era puţin probabil, în primul rând pentru că lucrurile din casă nu aveau cine ştie ce valoare, în al doilea rând, inelul de logodnă al lui Heidi, despre care Johanna ştia că aparţinuse bunicii ei şi că era cel mai valoros obiect pe care-l poseda, se afla în continuare pe deget. Un hoţ l-ar fi luat cu siguranţă.

— Marty?

— Da?

— Cine-i prima persoană care-ţi vine în minte?

— Cum adică?

— Cine ar fi putut să facă aşa ceva?

Marty stătu şi se gândi, apoi faţa i se schimonosi din nou.

— Johanna, tu o cunoşti pe Heidi a mea.

O cunoşti. Încă folosea prezentul.

— N-are niciun duşman pe lume.

Johanna îşi scoase carneţelul. Îl deschise la o pagină goală şi se uită fix la ea, sperând că nu vede nimeni cum i se umezesc ochii.

— Gândeşte-te, Marty.

— Mă gândesc. Bărbatul gemu. Of, Doamne, va trebui să le spun lui Kimberly şi băieţilor. Cum s-o fac?

— Dacă vrei, te pot ajuta.

Marty prinse ideea ca pe un colac de salvare.

— Ai face asta pentru mine?

Era un tip de treabă, se gândi Johanna, dar nici vorbă să fie vreodată destul de bun pentru o femeie ca Heidi. Heidi era deosebită, genul de persoană care-i făcea întotdeauna pe cei din jurul ei să se simtă deosebiţi. Pe scurt, Heidi era magică.

— Copiii te adoră, ştii? La fel simţea şi Heidi. S-ar bucura să le zici tu.

Johanna rămase cu ochii pe pagina albă.

— S-a întâmplat ceva în ultima vreme?

— Ce? Adică ceva de genul ăsta?

— Ceva, orice. Aţi primit telefoane de ameninţare? S-a certat Heidi cu cineva în Macy’s. I-a tăiat cineva calea în trafic, pe interstatala 271? I-a arătat cuiva degetul când s-a băgat în faţă la Jack să orice de genul ăsta.

Bărbatul clătină lent din cap.

— Haide, Marty. Gândeşte-te.

— Nimic, insistă el. Ridică ochii spre poliţistă, cu chipul brăzdat de nelinişte: Nu-mi vine nimic în minte.

— Ce se petrece aici?

Vocea autoritară venea din spatele ei şi Johanna ştiu că i se terminase timpul. Se ridică şi dădu cu ochii de două scule districtuale. Se prezentă. O evaluară din priviri, de parcă ar fi putut fura argintăria, apoi îi spuseră că din momentul acela preluau ei ancheta.

Aşa se întâmplă, iar Johanna nu avea cum să se opună. Districtualii aveau experienţă în astfel de cazuri, iar Heidi merita

ce era mai bun. Johanna ieşi, mulţumită să-i lase pe detectivii de la omucideri să-şi facă treaba.

Să fie a naibii însă dacă asta însemna că n-o să facă şi ea la fel!

Capitolul 27

— Copiii sunt acasă? întrebă Len Gilman.

Adam clătină din cap. Ei cinci stăteau în continuare pe trotuar. Len Gilman nu arăta a poliţist, deşi dusese simularea severităţii la rang de artă. Îi amintea lui Adam de un membru îmbătrânit al unei bande de motociclişti, genul care încă poartă haine din piele şi pierde vremea prin baruri dubioase. Mustaţa pe oală îi era încărunţită, cu pete galbene de nicotină. Prefera cămăşile cu mâneci scurte, chiar şi când purta uniforma, iar braţele păroase puteau fi uşor confundate cu labele unui urs.

O clipă, nimeni nu se mişcă. Nimic altceva decât cinci taţi din oraş care stăteau pe trotuar într-o seară de joi.

„N-are niciun sens”, gândi Adam şi poate că asta era bine.

Dacă Len Gilman venise în calitate de poliţist ca să-i dea vestea cea mai rea, de ce i-ar fi adus cu el pe Tripp, Gaston şi Cal?

— Ar fi bine să intrăm, propuse Len, şi să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— Mai bine s-o facem departe de ochii lumii.

Adam fu ispitit să spună că erau departe de ochii lumii şi acolo, pe trotuarul din faţa casei lui, unde nu-i putea auzi nimeni, dar Len pornise deja pe alee, iar Adam nu voia să amâne şi mai mult discuţia. Ceilalţi trei îl aşteptară pe Adam. Gaston stătea cu capul plecat, studiind iarba. Cal era iritat, dar cam asta era starea lui obişnuită. Tripp era neutru.

Adam porni pe urmele lui Len şi ceilalţi trei îl urmară. Când ajunseră la uşă, Len făcu un pas în lateral şi-l lăsă pe Adam să descuie uşa. Jersey alergă spre ei cu ghearele răsunând pe podeaua de lemn tare, însă, simţind probabil că ceva nu era tocmai în regulă, oferi un bun venit tăcut şi superficial. Căţeaua evaluă rapid situaţia şi se retrase în bucătărie.

Casa era tăcută, genul de tăcere care pare intenţionată, ca şi cum chiar pereţii şi mobila conspirau să păstreze liniştea. Adam nu pierdu vremea cu amabilităţi. Nu-i întrebă dacă doresc să ia loc sau să bea ceva. Len Gilman se îndreptă către living, de parcă ar fi fost la el acasă sau ca un poliţist care se simţea bine

în propria-i piele.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Adam.

Len vorbi în numele grupului.

— Unde este Corinne?

Două sentimente îl izbiră pe Adam aproape simultan. Primul: uşurare. Dacă soţia lui ar fi fost rănită sau mai rău de-atât, Len ar fi ştiut unde se află. Aşa că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, chiar dacă era ceva rău, nu era lucrul cel mai rău. Al doilea: teamă. Pentru că, da, Corinne putea fi în siguranţă pentru moment, însă orice avea să implice vizita asta, dacă judecai după etalarea de forţă şi după tonul lui Len, avea într-adevăr să fie ceva rău.

— Nu-i acasă, răspunse el.

— Da, vedem asta. Ne poţi zice unde este?

— Îmi puteţi spune de ce vreţi să ştiţi?

Len Gilman rămase cu privirea la Adam. Ceilalţi bărbaţi stăteau în picioare şi se foiau.

— Hai să luăm loc.

Adam fu pe punctul de a protesta, de a le aminti că erau la el acasă şi că era treaba lui să le spună când şi unde să ia loc, dar părea inutil şi o risipă de energie. Len se prăbuşi cu un oftat pe fotoliul mare ocupat de obicei de Adam. Adam se gândi că era probabil o demonstraţie de forţă, însă din nou i se păru inutil să se agite, pentru că n-avea să ducă nicăieri. Ceilalţi trei bărbaţi se aşezară pe canapea, precum cele trei maimuţe care nu vorbesc, nu aud, nu văd. Adam rămase în picioare.

— Ce naiba se petrece? repetă el.

Len Gilman îşi mângâie mustaţa pe oală, ca pe un mic animal de companie.

— Vreau ca un lucru să fie clar de la început. Sunt aici în calitate de prieten şi de vecin, nu de şef al poliţiei.

— O, asta-mi dă curaj.

Len ignoră sarcasmul şi continuă:

— Aşadar, ca prieten şi ca vecin, îţi spun că o căutăm pe Corinne.

— Iar ca prieten şi ca vecin, ca să nu mai zic soţ îngrijorat, te întreb de ce o căutaţi.

Len Gilman aprobă din cap, trăgând de timp, încercând să-şi dea seama cum să pună problema.

— Ştiu că Tripp a trecut ieri pe aici.

— Aşa e.

— Ţi-a spus că am avut o şedinţă a consiliului de conducere al clubului de lacrosse.

Apoi Len Gilman se opri, apelând la tehnica poliţiştilor care aşteaptă şi speră ca subiectul să vorbească. Adam cunoştea foarte bine tehnica din perioada când lucrase la procuratură. Mai ştia şi că aceia care o copiau, încercând să aştepte mai mult decât poliţistul, aveau de obicei ceva de ascuns. El nu ascundea nimic. De asemenea, voia ca lucrurile să se mişte, aşa că zise din nou:

— Aşa e.

— Corinne n-a venit la şedinţă. N-a apărut.

— Şi ce dacă? Are nevoie de scutire de la părinţi?

— Adam, n-o fă pe deşteptul.

Avea dreptate. Trebuia să-şi înăbuşe sarcasmul.

— Len, tu eşti membru al consiliului? întrebă Adam.

— Sunt membru al consiliului lărgit.

— Ce-nseamnă asta?

Len zâmbi şi desfăcu braţele.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Tripp e preşedinte, Bob e vicepreşedinte, iar Cal, secretar.

— Ştiu şi, hei, chiar sunt impresionat.

Îşi reproşă iarăşi tonul. Nu era momentul.

— Dar tot nu-nţeleg de ce o căutaţi pe Corinne.

— Iar noi nu ştim de ce n-o putem găsi, îl contră Len, răsfirându-şi degetele cărnoase. E un mister, nu-i aşa? I-am trimis SMS-uri. I-am trimis e-mailuri. Am sunat-o pe mobil şi acasă. La naiba, am trecut chiar şi pe la şcoală. Ştiai asta?

Adam îşi înăbuşi replica.

— Corinne nu era acolo. Era absentă şi nu exista niciun bilet de scutire de la părinţi. Aşa că am vorbit cu Tom.

Tom Gorman era directorul. Şi el locuia în oraş şi avea trei copii. Oraşe ca acesta au devenit ridicol de incestuoase.

— A spus că, în mod normal, Corinne deţine recordul de prezenţă printre profesorii din district, dar dintr-odată n-a mai apărut. Era îngrijorat.

— Len?

— Da?

— Poţi să treci peste rahaturi şi să-mi zici de ce sunteţi toţi aşa de dornici să-mi găsiţi soţia?

Len se uită la cele trei maimuţe de pe canapea. Faţa lui Bob era ca de piatră. Cal era ocupat să-şi cureţe ochelarii. Nu mai rămăsese decât Tripp Evans. Tripp îşi drese glasul şi spuse:

— Se pare că există discrepanţe în finanţele clubului de lacrosse.

Bum!

Sau poate opusul unui „bum”. Casa deveni şi mai tăcută. Adam era sigur că-şi aude inima bătându-i în piept. Găsi un scaun în spatele lui şi se aşeză încetişor.

— Despre ce vorbeşti?

Dar, desigur, el ştia deja, nu-i aşa? Bob îşi regăsi glasul.

— Despre ce crezi că vorbim? aproape că se răsti. Lipsesc bani din cont.

Cal aprobă din cap, doar ca să facă ceva.

— Şi credeţi...?

Adam nu-şi termină ideea. În primul rând, era evident ce credeau ei. În al doilea rând, nu putea nici măcar să exprime o acuzaţie atât de ridicolă.

Însă chiar era ridicolă?

— Hai să nu ne pripim, zise Len, făcând pe rezonabilul. Pentru moment nu vrem decât să vorbim cu Corinne. După cum ţi-am spus deja, sunt aici în calitate de vecin şi de prieten şi probabil ca membru al consiliului. De asta suntem aici. Suntem prietenii Corinnei. Şi ai tăi. Vrem ca asta să rămână între noi.

Toţi încuviinţară din capete.

— Şi asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă, zise Len aplecându-se conspirativ, că, în momentul în care conturile devin în regulă, va fi ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Va rămâne în camera asta. Nu se vor pune întrebări. Dacă discrepanţele dispar şi contabilitatea e din nou corectă, ei bine, n-o să ne mai pese „cum” şi „de ce”. Vom lăsa totul în urmă.

Adam rămase tăcut. Toate organizaţiile erau la fel. Acoperiri şi minciuni. Binele mai mare şi toate cele. Dincolo de confuzie şi de teamă, nu putea să nu simtă dezgust, dar asta era irelevant. În faza asta trebuia să fie foarte atent. Cu tot discursul repetat de Len Gilman, „prieten/vecin/membru al consiliului”, el era totuşi poliţist. Nu se afla aici din amabilitate, ci pentru a strânge informaţii. Adam trebuia să fie atent cât de multe îi spune.

— Discrepanţa asta, întrebă el. Cât e de mare?

— Foarte mare, zise Len Gilman.

— De ordinul...

— Scuze, e confidenţial.

— Doar nu credeţi cu adevărat că Corinne ar fi făcut ceva...

— Deocamdată, spuse Len Gilman, trebuie doar să vorbim cu ea.

Adam rămase tăcut.

— Adam, unde-i Corinne?

Nu le putea zice, bineînţeles. Nici măcar nu putea încerca să le explice. Avocatul din el preluă conducerea. De câte ori nu-şi sfătuise clienţii să nu vorbească? Câte condamnări nu obţinuse pentru că un idiot încercase să scape vorbind?

— Adam?

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi.

Capitolul 28

Dan Molino încercă să-şi stăpânească lacrimile atunci când îşi privi fiul aliniindu-se pentru sprintul de 35 de metri.

Kenny era în ultimul an la liceu şi una dintre speranţele fotbalului american din statul lor. Avusese un an excelent, atrăsese atenţia şi respectul selecţionerilor importanţi, şi iată-l acum încălzindu-se pentru testul final. Dan se afla în tribună şi simţea acea tensiune familiară, acel extaz părintesc când îşi privea fiul masiv – Kenny avea acum o sută treizeci de kilograme – pregătindu-se să-şi pună picioarele în blocstarturi. Şi Dan era masiv – înalt de 1,88 metri şi greu de o sută zece kilograme. Jucase şi el în campionatul interstatal, în apărare, dar fusese puţin prea lent şi cam scund ca să intre în prima divizie. În urmă cu douăzeci şi cinci de ani îşi pusese pe picioare propria afacere de transport de mobilă, iar acum deţinea două camioane şi avea nouă angajaţi. Deseori marile magazine aveau flota lor de livrări. Dan se specializase în deservirea micilor afaceri de familie, cu toate că pe zi ce trecea acestea păreau a fi tot mai puţine. Lanţurile mari le sufocau, la fel cum băieţii mari de la UPS sau FedEx îl sufocau pe el.

Totuşi, Dan îşi câştiga traiul. Câteva dintre marile lanţuri de comercianţi de saltele deciseseră recent să-şi reducă flotele. Descoperiseră că e mai ieftin să recurgă la serviciile unui localnic ca Dan, ceea ce-l ajutase. De acord, nu dăduse lovitura, dar se descurca. El şi Carly aveau un locşor drăguţ în Sparta, lângă lac. Aveau trei copii. Ronald era cel mai mic, avea doisprezece ani. Karen era în primul an la liceu, intra în stadiul acela în care se instalează impertinenţa şi pubertatea, iar băieţii încep să observe. Dan spera că el va supravieţui etapei. Şi apoi era Kenny, primul născut, în ultimul an la liceu şi pe cale să prindă un loc la un colegiu important printr-o bursă de fotbalist. Alabama şi Ohio State îşi manifestaseră deja interesul.

Dacă Kenny va putea câştiga cursa asta de 35 de metri.

Dan îşi privea fiul şi simţea cum i se umezesc ochii. Întotdeauna i se întâmpla. Era oarecum jenant că reacţiona astfel, însă nu se putea abţine. La meciurile lui Kenny începuse

să poarte ochelari de soare, ca să nu observe nimeni, dar nu-i putea folosi şi în interior, când Kenny primea vreun premiu, ca de exemplu atunci când la dineul echipei fusese desemnat cel mai valoros jucător, iar Dan fusese de faţă şi bum, iată-le, lacrimile îi inundau ochii, iar uneori câteva îi alunecau pe obraz. Dacă cineva remarca, Dan spunea că are o alergie sau că răcise, ori ceva similar. Cine ştie, poate chiar îl credeau. Carly îi iubea această latură, îl numea ursuleţul ei sensibil şi-l îmbrăţişa. Orice altceva făcuse Dan, orice greşeli comisese la viaţa lui, reuşise să obţină trofeul cel mai important, atunci când Carly Applegate îl alesese drept partener de viaţă.

La drept vorbind, Dan nu credea că şi ea fusese la fel de norocoasă. În tinereţe, o plăcuse Eddie Thompson. Familia lui Eddie se băgase de la început pe fir cu McDonald’s şi făcuse avere. Acum Eddie şi soţia sa Melinda apăreau mereu în ziarele locale, făcând vreun act de caritate sau altceva demn de interes. Carly nu zicea niciodată nimic, însă Dan ştia că o roade. Sau poate că erau doar problemele lui. Nu mai ştia ce să creadă. Era sigur doar de un lucru: atunci când îşi vedea copiii realizând ceva ieşit din comun, ca atunci când jucau fotbal sau câştigau premii, ochii i se umpleau de lacrimi. Plângea uşor şi încerca să ascundă asta, dar Carly ştia adevărul şi era unul dintre motivele pentru care îl iubea.

Astăzi, Dan purta ochelarii de soare. Pentru orice eventualitate.

Sub ochii atenţi ai selecţionerilor, Kenny se descurcase foarte bine la celelalte teste – săritura pe verticală, jocul fără contact, chestia aia cu aria dintre linia ofensivă şi cea defensivă. Totuşi sprintul de la 35 de metri avea să fie hotărâtor. Drum deschis către o universitate mare, precum cele din Ohio, Pennsylvania, Alabama, sau poate chiar – ah, era prea mult chiar şi să-şi dea voie să se gândească la asta – Notre Dame. Selecţionerul de la Notre Dame era prezent, iar Dan n-avea cum să nu observe că era cu ochii pe Kenny.

Încă un ultim sprint. Dacă scotea sub 5,2 secunde, Kenny dădea lovitura. Aşa spuseseră. Dacă un candidat scoate un timp mai lung, selecţionerii îşi pierd interesul, chiar dacă la orice altceva e grozav. Voiau 5,2 sau mai puţin. Dacă Kenny reuşea, dacă putea să acopere distanţa în cel mai bun timp al lui…

— Ştii, nu-i aşa?

Vocea necunoscută îl surprinse o clipă, dar Dan îşi închipui că tipul nu i se adresa lui. Totuşi, când îi aruncă o privire cu coada ochiului, văzu un străin care se uita fix în ochelarii lui de soare.

Un tip mărunt, îşi zise Dan, însă lui toţi i se păreau mici. Nu era scund. Doar mic. Mâini mici, braţe subţiri, aproape fragile. Insul care-l fixa acum cu privirea ieşea în evidenţă pentru că era foarte clar că n-avea ce căuta acolo. Nimic din el n-avea vreo legătură cu fotbalul. Prea mic. Prea intelectual. Şapca largă îi cobora prea jos pe frunte. Şi apoi zâmbetul acela blând, prietenos.

— Cu mine vorbeşti? întrebă Dan.

— Da.

— Sunt cam ocupat.

Individul continuă să zâmbească, în vreme ce Dan se întoarse încet spre pistă. Pe teren, Kenny îşi punea picioarele în blocstarturi. Dan îl privi şi aşteptă să înceapă propria sa luptă cu lacrimile.

Însă, pentru prima dată, ochii îi rămaseră uscaţi.

Dan riscă să arunce o privire în spate. Tipul încă îl fixa, zâmbind.

— Care-i problema ta?

— Poate aştepta până după cursă, Dan.

— Ce s-aştepte? De unde ştii cum...?

— Şşşt, hai să vedem cum se descurcă.

Pe teren, cineva strigă „Pe locuri, fiţi gata”, apoi răsună pistolul. Capul lui Dan se întoarse şi se uită la fiul său. Kenny porni bine din blocstart şi începu să alerge către finiş ca un camion scăpat de sub control. Dan zâmbi. „Încearcă să i te pui în cale”, îşi spuse. „Kenny te-ar secera ca pe un fir de iarbă”.

Cursa în sine dură doar câteva secunde, dar păru mult mai lungă. Unul dintre noii şoferi ai lui Dan, un puşti care lucra să strângă bani pentru facultate, îi trimisese un articol în care scria că timpul încetineşte atunci când trăieşti o nouă experienţă. Ei bine, asta era o nouă experienţă. Poate de aceea secundele se scurgeau atât de lent. Dan îşi privea fiul îndreptându-se către un record personal pe distanţa aceea şi asigurându-şi astfel calea spre un loc special, un loc în care Dan nu ajunsese niciodată, iar când Kenny trecu linia de finiş cu un timp record de 5,07 secunde, bărbatul ştiu că aveau să i se ivească lacrimile.

Numai că nu se întâmplă aşa.

— Grozav timp, zise individul cel mărunt. Cred că eşti mândru.

— Fii sigur că sunt.

Acum Dan îl privi pe străin drept în faţă. Să-l ia dracu! Era unul dintre cele mai frumoase momente – poate chiar cel mai frumos – din viaţa lui şi, la naiba, n-avea să lase un tocilar să-i strice acea clipă.

— Te cunosc?

— Nu.

— Eşti selecţioner?

Străinul zâmbi.

— Arăt a selecţioner, Dan?

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Ştiu multe lucruri. Uite.

Străinul îi întinse un plic colorat.

— Ce-i asta?

— Ştii, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce naiba crezi că...

— Greu de crezut că n-a mai ridicat nimeni problema până acum.

— Ce problemă?

— Uită-te la fiul tău.

Dan se întoarse spre teren. Kenny avea pe faţă un surâs larg şi se uita în tribune, căutând aprecierea tatălui său. Acum, lacrimile lui Dan izbucniră. Îi făcu semn din mână, iar băiatul lui, care nu se ducea noaptea la petreceri, care nu bea, nu fuma iarbă şi nu pierdea vremea în anturaj prost, care – da, nimeni nu credea asta! – încă prefera să stea cu tatăl lui uitându-se la meciuri sau la filme pe Netflix, îi făcu şi el cu mâna.

— Anul trecut, greutatea lui era de o sută patru kilograme, continuă Străinul. A pus douăzeci şi şase de kilograme şi n-a observat nimeni?

Dan se încruntă, chiar dacă simţi cum i se opreşte inima.

— Se numeşte pubertate, dobitocule. Se numeşte antrenament la greu.

— Ba nu, Dan. Se numeşte Winstrol. Se numeşte dopaj.

— Cum?

— Medicamente pentru sporirea performanţei sportive. Cunoscute de profani sub numele de steroizi.

Dan se întoarse şi se postă chiar în faţa micuţului. Străinul

continuă să zâmbească.

— Ce-ai spus?

— Nu mă pune să repet. Găseşti totul în plicul ăsta. Fiul tău s-a dus la Silk Road. Ştii ce-i asta? Deep Web? Economia online subterană? Bitcoin? Nu ştiu dacă i-ai dat lui Kenny binecuvântarea ta sau dacă el a plătit din fonduri proprii, însă ştii care-i adevărul, nu?

Dan nu zise nimic.

— Ce părere crezi că vor avea selecţionerii când dosarul ăsta va deveni public?

— Vorbeşti tâmpenii. Inventezi. Toate astea sunt...

— Zece mii de dolari, Dan.

— Poftim?

— Nu vreau să intru acum în detalii. O să găseşti în plic toate dovezile. Kenny a început cu Winstrol. A fost principala substanţă, dar a mai luat şi Anadrol şi Deca Durabolin. O să vezi cât de des a cumpărat, metodele de plată, chiar şi adresa IP a computerului vostru de acasă. Kenny a început să le ia în primul an de liceu, aşa că toate trofeele, victoriile, clasamentele... mă rog, dacă adevărul iese la iveală, toate se evaporă. Toate felicitările şi bătăile pe spate pe care le primeşti când intri la O'Malley's Pub, toate urările... Oamenii din oraş care au o părere atât de bună despre băiatul frumos pe care l-ai crescut – ce-o să creadă ei când vor afla că fiul tău a trişat? Ce-o să creadă despre Carly?

Dan îşi înfipse degetul în pieptul micuţului.

— M-ameninţi?

— Nu, Dan. Îţi cer zece mii de dolari. O singură plată. La cât costă colegiile în ziua de azi, ştii că aş putea cere mult mai mult. Aşa că te poţi considera norocos.

Apoi vocea care îi aducea întotdeauna lacrimi în ochi se auzi din dreapta lui:

— Tată?

Kenny alerga spre el având pe chip o expresie de bucurie şi de speranţă. Dan încremeni şi îşi privi fiul, pe moment incapabil să se mişte.

— Acum te las, Dan. Toate informaţiile sunt în plicul pe care tocmai ţi l-am dat. Uită-te în el când ajungi acasă. Ce se va întâmpla mâine depinde de tine, dar acum – Străinul făcu semn către Kenny, care se apropia de ei – bucură-te de acest moment

special alături de fiul tău.

Capitolul 29

American Legion Hall se afla în apropiere de relativa animaţie din centrul Cedarfieldului, ceea ce îl făcea un spaţiu tentant pentru parcare, când locurile limitate de pe străzi se ocupau. Ca să împiedice asta, conducerea American Legion angajase un tip din zonă, pe John Bonner, ca să „păzească” parcarea. Bonner crescuse în oraş, fusese chiar căpitan al echipei de baschet în ultimul an de liceu, dar undeva pe parcurs începuse să se confrunte cu probleme mintale, care se instalaseră pe termen lung. Acum Bonner era foarte aproape de ceea ce în Cedarfield s-ar fi putut numi homeless. Îşi petrecea nopţile în Pines Mental Health şi zilele colindând prin oraş, mormăind în barbă despre diverse conspiraţii politice în care erau implicaţi primarul în funcţie şi Stonewall Jackson[7]. Unii dintre foştii lui colegi de liceu fuseseră impresionaţi de necazurile sale şi doriseră să-l ajute. Rex Davies, preşedinte al American Legion, venise cu ideea de a-i da lui Bonner slujba de parcagiu numai ca să-l împiedice să mai umble fără rost.

Adam ştia că Bonner îşi lua noua slujbă în serios. Prea în serios. Cu înclinaţia lui naturală către tulburarea obsesiv-compulsivă, ţinea un registru extins care conţinea un amestec bogat de vagi bolboroseli paranoice şi detalii specifice despre mărcile, culorile şi numerele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor care intrau în parcarea lui. Dacă voiai să parchezi acolo pentru altceva decât treburi în American Legion Hall, Bonner fie te alunga, uneori cu prea mult entuziasm, fie te lăsa intenţionat să parchezi ilegal, se asigura că într-adevăr intrai la Stop & Shop sau la Backyard Living şi nu la Hall, apoi îl chema pe fostul lui coleg Rex Davies, care întâmplător deţinea un service şi o firmă de tractări auto.

Peste tot numai şmecherii de câştigare a banilor.

Când Adam intră în parcarea de la American Legion, Bonner îl privi cu suspiciune. Ca întotdeauna, purta un sacou albastru cu prea mulţi nasturi, aşa că arăta ca un fel de actor care juca într-

[7] Thomas Jonathan „Stonewall” Jackson (1824-1863), general confederat în timpul Războiului Civil american. (n. tr.).

o reconstituire a Războiului Civil, şi o cămaşă în carouri alb cu roşu, ca o faţă de masă. Pantalonii aveau manşetele zdrenţuite, iar în picioare purta o pereche de pantofi Chucks fără şireturi.

Adam îşi dăduse seama că nu-şi mai permitea să stea şi să aştepte întoarcerea Corinnei. Erau implicate destule minciuni şi înşelătorii, se gândea el, însă ceva mersese teribil de prost în ultimele zile, iar totul debutase aici, în American Legion Hall, când Străinul îi vorbise despre site-ul acela blestemat.

— Salut, Bonner.

Poate că Bonner îl recunoscuse, sau poate nu.

— Salut, îi răspunse prudent.

Adam parcă şi coborî din maşină.

— Am o problemă.

Bonner îşi încruntă sprâncenele stufoase, care lui Adam îi aduceau aminte de gerbilii lui Ryan.

— Da?

— Sper că mă poţi ajuta.

— Îţi plac aripioarele Buffalo?

Adam aprobă din cap.

— Sigur.

Se presupunea că Bonner fusese un geniu înainte să se îmbolnăvească, dar nu aşa se spune întotdeauna despre cineva cu grave probleme mintale?

— Vrei să-ţi aduc câteva de la Bub’s?

Bonner păru îngrozit.

— Bub’s e de rahat!

— Aşa e, scuze.

— Hai, pleacă. Flutură din mână spre Adam. Habar n-ai de nimic, omule.

— Scuze. Vorbesc serios. Uite, am nevoie de ajutorul tău.

— Multă lume are nevoie de ajutorul meu, însă nu pot să fiu peste tot, nu-i aşa?

— Nu. Dar poţi să fii aici, aşa-i?

— Hă?

— În parcarea asta. Mă poţi ajuta cu o problemă legată de parcarea asta. Poţi să fii aici.

Bonner îşi coborî sprâncenele stufoase până când Adam nu-i mai putu vedea ochii.

— O problemă? În parcarea mea?

— Da. Am fost aici acum câteva seri.

— Pentru selecţia de lacrosse. Ştiu.

Amintirea bruscă ar fi trebuit să-l surprindă pe Adam, dar cumva n-o făcu.

— Bun, oricum, maşina mea a fost lovită din lateral de cineva care nu era din oraş.

— Poftim?

— Mi-au făcut ceva pagube.

— În parcarea mea?

— Da. Cred că nişte tineri din afara oraşului. Conduceau o Honda Acord gri.

Faţa lui Bonner se înroşi auzind o asemenea nedreptate.

— Le-ai luat numărul de înmatriculare?

— Nu, speram să mi-l poţi da tu. Ca să pot depune plângere. Au plecat cam pe la zece şi un sfert.

— Ah, da, mi-i amintesc. Bonner îşi scoase carnetul uriaş şi-l frunzări rapid. Asta a fost luni.

— Da.

Mai dădu nişte pagini, într-un ritm din ce în ce mai frenetic. Adam privi peste umărul lui. Fiecare pagină din carnetul voluminos era umplută de sus până jos şi din marginea stângă până în marginea dreaptă cu litere mărunte. Bonner continua să întoarcă furios filele.

Apoi, dintr-odată, se opri.

— Ai găsit?

Un surâs se întinse lent pe faţa lui Bonner.

— Hei, Adam?

— Ce-i?

Bonner întoarse surâsul spre el, apoi se mişcă precum un gerbil şi întrebă:

— Ai la tine două sute de dolari?

— Două sute?

— Pentru că mă minţi.

Adam încercă să pară perplex.

— Despre ce vorbeşti?

Bonner închise cu zgomot carnetul.

— Pentru că, vezi tu, eu eram aici. Aş fi auzit dacă ţi-ar fi fost lovită maşina.

Adam se pregătea să replice, dar Bonner ridică o mână.

— Înainte să-mi zici că era târziu sau că era zgomot sau că a fost doar o zgârietură, nu uita că maşina ta e parcată la doi paşi.

N-are nicio lovitură. Iar înainte să-mi spui că erai cu maşina soţiei sau vreo altă minciună – Bonner ridică zâmbind carnetul –, adu-ţi aminte că am aici detaliile din seara aia.

Fusese prins. Prins cu o minciună prostească de către Bonner.

— Deci după cum văd eu lucrurile, vrei numărul maşinii tipului din alte motive. Al lui şi al blondei drăguţe care era cu el. Da, da, mi-i amintesc, pentru că pe voi, ceilalţi caraghioşi, v-am văzut de un milion de ori. Ei erau străini. Nu era locul lor aici. M-am întrebat ce căutau. Zâmbi din nou. Acum ştiu.

Lui Adam îi veniră în cap o mulţime de lucruri de zis, dar se limită la cel mai simplu:

— Două sute de dolari?

— E un preţ cinstit. A, şi nu accept cecuri. Nici monede.

Capitolul 30

Moş Rinsky declară:

— Maşina e închiriată.

Se aflau în colţul hi-tech din bucătărie. Astăzi Rinsky era îmbrăcat complet în bej: pantaloni bej din catifea, cămaşă de lână bej, vestă bej. Eunice stătea la masă, îmbrăcată ca pentru o petrecere în aer liber, şi bea ceai. Machiajul ei părea aplicat cu un pistol de paintball. Când intrase, îi spusese:

— Bună dimineaţa, Norman!

Adam se întrebă dacă era cazul s-o corecteze, însă Rinsky îl opri.

— N-o face. Se numeşte terapie de validare. Las-o aşa.

— Ai idee cine a închiriat maşina luni? întrebă Adam.

— Imediat. Rinsky privi ecranul, mijind ochii. A folosit numele Lauren Barna, dar e un pseudonim. Am făcut nişte săpături şi am descoperit că Barna este de fapt o femeie pe nume Ingrid Prisby. Locuieşte în Austin, Texas.

Îşi ţinea ochelarii de citit prinşi cu un lănţişor. Îi lăsă să-i cadă pe piept şi se întoarse.

— Numele ăsta înseamnă ceva pentru tine?

— Nu.

— Ar putea dura puţin, însă pot verifica.

— Mi-ar fi de ajutor.

— Nicio problemă.

Şi acum? Nu putea zbura pur şi simplu la Austin. Ar putea să obţină numărul de telefon al femeii şi s-o sune, dar ce să-i zică? *Salut, mă numesc Adam Price, iar tu şi un tip cu şapcă mi-aţi dezvăluit un secret despre soţia mea*...

— Adam?

Ridică ochii. Rinsky îşi împleti degetele şi le sprijini pe burtă.

— Nu trebuie să-mi spui despre ce-i vorba. Ştii asta, da?

— Ştiu.

— Dar, ca să fie clar, nimic din ce discutăm nu iese din casa asta. Ştii şi asta, da?

— Îmi pare rău, însă în cazul ăsta tu eşti cel care trebuie protejat, zise Adam, nu eu.

— Mda, dar sunt un om bătrân. Am o memorie proastă.

— O, mă îndoiesc.

Rinsky zâmbi.

— Cum doreşti.

— Nu, nu. De fapt, dacă nu-i o povară prea mare, chiar m-aş bucura să-ţi împărtăşesc unele lucruri.

— Sunt numai urechi.

Adam nu era sigur cât de mult din poveste trebuia să-i spună lui Rinsky, însă bătrânul poliţist era un bun ascultător. Pe vremuri trebuie să fi jucat rolul „poliţistului bun” ca un actor demn de Oscar, pentru că Adam nu se putu opri din vorbit. Sfârşi prin a-i povesti prin ce trecuse, din momentul în care Străinul intrase în American Legion Hall şi până azi.

Când termină, amândoi rămaseră tăcuţi. Eunice îşi bea ceaiul.

— Crezi că ar trebui să anunţ poliţia? întrebă Adam.

Rinsky se încruntă.

— Ai fost procuror, nu-i aşa?

— Exact.

— Deci ar trebui să ştii mai bine.

Adam încuviinţă din cap.

— Eşti soţul, îi zise ca şi cum asta ar fi explicat totul. Tocmai ai aflat că soţia te-a trădat într-un mod destul de urât. Acum ea a fugit. Spune-mi, domnule procuror, ce părere ai?

— Că eu i-am făcut ceva.

— Asta în primul rând. În al doilea rând, că soţia ta… cum o cheamă?

— Corinne.

— Exact, Corinne. În al doilea rând, te-ai gândi că Corinne a delapidat banii ăia de la liga sportivă sau ce-o fi ca să poată fugi de tine. De asemenea, va trebui să-i zici poliţistului local despre sarcina ei falsă. E căsătorit?

— Da.

— Deci o să se bârfească prin tot oraşul înainte să te prinzi tu. Nu că ar avea importanţă, gândindu-te la celelalte lucruri. Dar hai să fim sinceri. Poliţia va crede una din două: fie că ţi-ai ucis soţia, fie că ea este hoaţă.

Bătrânul îi confirmase gândurile.

— Şi atunci ce să fac?

Rinsky îşi ridică din nou ochelarii de citit.

— Arată-mi SMS-ul pe care ţi l-a trimis înainte să dispară.

Adam îl găsi. Îi dădu lui Rinsky telefonul şi citi iarăşi mesajul, privind peste umărul său.

> POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRŢIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Apoi:

> DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG.

Rinsky îl citi, ridică din umeri, îşi scoase ochelarii.

— Ce poţi să faci? Din câte ştii, soţia ta are nevoie să stea o vreme departe de tine. Te-a rugat să n-o contactezi. Aşa că asta faci.

— Nu pot să stau şi să nu fac nimic.

— Nu, nu poţi. Dar dacă întreabă poliţiştii, da, ăsta-i răspunsul tău.

— De ce m-ar întreba poliţiştii aşa ceva?

— Mă depăşeşte. Între timp, tu faci tot ce poţi. Ai făcut rost de numărul ăla de înmatriculare şi ai venit la mine. Două lucruri foarte bune. Există şanse ca soţia ta să se întoarcă acasă din proprie iniţiativă. Însă, oricum ar fi, ai dreptate, trebuie să încercăm s-o găsim noi mai întâi. Încerc să aflu ceva despre această Ingrid Prisby. Poate că există vreun indiciu.

— Bine, mulţumesc. Apreciez.

— Adam?

— Da?

— Corinne a ta e foarte posibil să fi delapidat banii. Ştii asta.

— Dacă a făcut-o, a avut un motiv.

— De exemplu, că a trebuit să fugă. Sau să-l plătească pe şantajist.

— Sau ceva la care noi încă nu ne-am gândit.

— Orice ar fi, n-ai vrea să le spui poliţiştilor nimic care s-o incrimineze.

— Ştiu asta.

— Zici că ea era în Pittsburgh?

— Aşa indica aplicaţia, da.

— Cunoaşteţi pe cineva acolo?

— Nu.

Privi la Eunice, care îi zâmbi şi ridică ceaşca de ceai. O scenă casnică perfect normală pentru un observator din afară, dar dacă îi cunoşteai starea…

Adam fu lovit de o amintire.

— Ce e?

— În dimineaţa dinainte să dispară, am coborât scara. Băieţii erau la masă, însă Corinne era în curtea din spate, vorbea la telefon. Când m-a văzut, a închis.

— Ai idee pe cine a sunat?

— Nu, dar pot căuta pe net.

Moş Rinsky se ridică şi-i făcu semn lui Adam să ia loc. Adam se aşeză în faţa computerului şi căută pe net compania de telecomunicaţii Verizon. Introduse numărul de telefon şi parola. O ştia pe dinafară nu pentru că avea memorie bună, ci pentru că la astfel de chestii el şi Corinne foloseau întotdeauna aproximativ aceeaşi parolă. Cuvântul folosit era BARISTA, cu litere mari, întotdeauna. De ce? Pentru că se hotărâseră să aleagă parola în timp ce stăteau într-o cafenea şi începuseră să caute un cuvânt întâmplător şi, *voilà,* acolo era un *barista*[8]. Cuvântul era perfect pentru că nu avea absolut nicio legătură cu ei. Dacă parola trebuia să fie mai lungă de şapte caractere, era BARISTABARISTA. Dacă parola cerea şi cifre, nu numai litere, era BARISTA77.

Pur şi simplu.

Adam nimeri parola din a doua încercare: BARISTA77.

Intră pe diverse linkuri şi verifică mai întâi apelurile ei recente. Spera să aibă noroc, să reuşească să vadă că sunase pe cineva cu câteva ore în urmă sau seara trecută, târziu, dar nimic. De fapt, ultimul apel făcut de Corinne fusese cel pe care îl căuta – la ora 7:53, în dimineaţa în care fugise.

Apelul durase numai trei minute.

Ieşise în curte, vorbind încet, şi închisese când Adam se apropiase. El insistase, însă Corinne refuzase să-i spună cu cine vorbise. Dar acum…

Ochii lui Adam căzură pe numărul de telefon de pe ecran. Încremeni, fixându-l cu privirea.

— Recunoşti numărul? întrebă Moş Rinsky.

---

[8] *Barista* („barman” în limbile italiană şi spaniolă) este un „artist al cafelei” care are cunoştinţe vaste despre cafea, prepară şi decorează băuturile. (n.r.).

— Da, îl recunosc.

Capitolul 31

Kuntz aruncă ambele arme în fluviul Hudson. Mai avea destule, aşa că nu era mare lucru.

Luă metroul până pe Strada 168. Ieşi pe Broadway şi merse pe jos trei cvartale până la intrarea spitalului care se numea pe vremuri Columbia Presbyterian. Acum era cunoscut drept Spitalul pentru Copii Morgan Stanley al New York-Presbyterian.

Morgan Stanley. Mda, când te gândeşti la îngrijirea copiilor bolnavi, primul nume care îţi vine în minte este gigantul financiar multinaţional Morgan Stanley.

Dar banii vorbesc. Banii sunt bani.

Kuntz nu se osteni să-şi arate legitimaţia. Agenţii de pază de la recepţie îl cunoşteau bine datorită vizitelor lui frecvente. Mai ştiau şi că fusese cândva poliţist în NYPD. Unii, probabil majoritatea, ştiau chiar de ce se văzuse silit să demisioneze. Apăruse în toate ziarele. Liberalii sclifosiţi din mass-media îl crucificaseră – voiau nu numai ca el să-şi piardă slujba şi posibilitatea de a-şi câştiga traiul, ci şi să fie închis sub acuzaţia de crimă –, dar băieţii de pe stradă îl susţinuseră. Ei înţeleseseră că fusese împins să facă ceea ce făcuse.

Ei înţeleseseră adevărul.

Cazul ajunsese în presă. Un negru masiv se opusese arestării. Fusese prins furând dintr-un magazin alimentar de pe Strada 93, iar când proprietarul coreean îl înfruntase, bărbatul îl îmbrâncise şi-l lovise. Kuntz şi partenerul său, Scooter, îl încolţiseră pe tip, căruia nu-i păsase şi se împotrivise făţiş:

— Nu merg cu voi. Vream doar nişte ţigări.

După care uriaşul începuse să se îndepărteze. Erau prezenţi doi poliţişti, el tocmai comisese o infracţiune şi pleca după cum avea chef. Când Scooter îi tăiase calea, negrul îl îmbrâncise într-o parte şi-şi văzuse de drum.

Iar Kuntz îl doborâse brutal.

De unde era să ştie că tipul masiv avea o problemă de sănătate? Serios. Chiar ar trebui să laşi un infractor să plece pur şi simplu? Ce faci când un derbedeu nu te ascultă? Încerci să-l dobori cu amabilitate? Poate faci ceva care să pună în pericol

viaţa ta şi a partenerului tău?

Ce tâmpiţi au făcut regulile astea?

Pe scurt: tipul murise şi presa progresistă avusese orgasm. Totul pornise de la căţeaua aia lesbiană de la postul de televiziune prin cablu. Îl numise pe Kuntz ucigaş rasist. Sharpton[9] începuse demonstraţiile. Se ştie stilul. Nu contase cât de curat era dosarul lui Kuntz, câte laude pentru curaj primise sau în câte ore de voluntariat se ocupase de copiii negri din Harlem. Nu contase că avea propriile lui probleme, inclusiv un băiat de zece ani care suferea de cancer osos. Nimic nu contase nici cât negru sub unghie.

Acum era un ucigaş rasist – la fel de crud ca orice scursură pe care o arestase vreodată.

Kuntz luă liftul până la etajul al şaptelea. Încuviinţă din cap spre cabinetul asistentelor şi se îndreptă către salonul 715. Barb stătea pe acelaşi scaun. Se întoarse spre el şi-i zâmbi uşor. Sub ochi avea cearcăne întunecate. Părul îi arăta de parcă ar fi luat un autobuz de noapte ca să ajungă aici, dar când îi zâmbi, el nu mai văzu decât asta.

Fiul lui dormea.

— Bună, şopti el.

— Bună, îi răspunse Barb tot în şoaptă.

— Cum e Robby?

Barb ridică din umeri. Kuntz se duse lângă pat şi-l privi pe băiat. I se rupea inima şi-l făcu să se hotărască.

— De ce nu te duci acasă? îi zise soţiei. Odihneşte-te puţin.

— Imediat, răspunse ea. Stai jos şi vorbeşte cu mine.

Auzim adesea că mass-media e ca un parazit, dar arareori era mai adevărat acest lucru decât în cazul lui John Kuntz. Roise şi devorase totul, până nu mai rămăsese nimic. El îşi pierduse slujba. Îşi pierduse pensia şi beneficiile, dar, cel mai rău dintre toate, nu-şi mai permitea să-i ofere fiului său cel mai bun tratament posibil. Asta îl apăsase cel mai tare. Orice altceva ar fi un tată – poliţist, pompier, şef de trib –, el este cel care are grijă de familia lui. Nu stă cu braţele încrucişate privindu-şi fiul în suferinţă, fără să facă tot posibilul ca să-i ofere o oarecare alinare.

---

[9] Al Sharpton (n. 1954), activist de culoare pentru drepturile omului, pastor baptist, moderator de talk-show-uri şi politician. (n. tr.).

Şi atunci, când ajunsese pe treapta cea mai de jos, John Kuntz găsise salvarea.

Nu se întâmplă întotdeauna aşa?

Prietenul unui prieten îi făcuse legătura cu un tânăr absolvent de universitate pe nume Larry Powers. Acesta dezvoltase o nouă aplicaţie pentru telefonul mobil, care te ajuta să găseşti meseriaşi creştini pentru reparaţiile necesare casei. Ceva de genul ăsta. „Caritate şi construcţii”, aşa spunea reclama. La drept vorbind, pe Kuntz nu-l interesa aspectul economic. Singura lui preocupare era să asigure securitatea persoanelor şi a firmelor, să-i protejeze pe angajaţii-cheie şi toate secretele meseriei lor.

Se pricepea la aşa ceva.

Afacerea, după cum i se explicase, era la început, aşa că salariul iniţial era de nimic. Însă reprezenta totuşi ceva, o slujbă, un mod de a ţine capul sus. În plus, mai erau şi promisiunile. I se oferiseră acţiuni, riscante, desigur, dar aşa se fac marile averi. Exista un ţel îndepărtat – bani foarte mulţi – dacă lucrurile mergeau foarte bine.

Şi merseseră.

Aplicaţia prinsese cum nu anticipase nimeni, iar acum, după trei ani, Bank of America garantase oferta publică iniţială şi, dacă treaba mergea bine (nu super-grozav, doar bine), peste două luni, când compania avea să fie cotată la bursă, participaţia lui John Kuntz putea ajunge să valoreze aproximativ şaptesprezece milioane de dolari.

Gândiţi-vă puţin la suma asta. Şaptesprezece milioane de dolari.

Lasă revenirea. Lasă reabilitarea. Cu banii ăia şi-ar permite cei mai buni doctori din lume pentru fiul său. Îi va asigura lui Robby îngrijire la domiciliu şi tot ce e mai bun. Îi va putea înscrie pe ceilalţi doi copii – Karl şi Harry – la şcoli renumite, iar într-o zi, poate îi va sprijini în propriile lor afaceri. Va angaja pe cineva s-o ajute pe Barb la treburile casei, poate chiar îşi vor petrece vacanţa în Bahamas. Ea se uita mereu la reclamele cu Hotelul Atlantis, dar, după croaziera de trei zile cu o navă a companiei Carnival de acum şase ani, nu mai plecaseră nicăieri.

Şaptesprezece milioane de dolari. Toate visurile lor aveau să se împlinească.

Acum, din nou, cineva încerca să-i ia totul.

Lui şi familiei sale.

Capitolul 32

Adam trecu pe lângă Stadionul MetLife, terenul echipelor New York Giants şi New York Jets. Îşi lăsă maşina în parcarea unei clădiri de birouri aflate la vreo cinci sute de metri distanţă. Clădirea, dar şi tot ce se mai afla în jur, se ridica pe o fostă mlaştină. Mirosul era caracteristic pentru New Jersey şi motivul multor concepţii greşite despre stat. Miasma era parţial de mlaştină (evident), parţial chimică, de la substanţele folosite pentru asanarea mlaştinii, şi parţial damf de dormitor care n-a fost niciodată aerisit.

Adunate, dădeau ceva oribil.

Clădirea de birouri din anii 1970 arăta ca şi cum ar fi fost inspirată de casa din sitcomul *Brady Bunch,* cu mult maroniu şi genul de pardoseli din plăci cauciucate care se puteau monta rapid. Adam bătu la uşa unui birou de la parter, a cărui fereastră dădea spre rampa de încărcare.

Îi deschise Tripp Evans.

— Adam?

— De ce te-a sunat soţia mea?

Era ciudat să-l vadă pe Tripp scos din elementul lui natural. În oraş era popular, plăcut şi important pentru lumea mică în care trăia. Aici arăta izbitor de banal. Adam cunoştea vag povestea lui. Pe când Corinne crescuse în Cedarfield, tatăl lui Tripp deţinuse Evans Sporting Goods, situat în centrul oraşului, unde se afla acum Farmacia Rite Aid. Timp de treizeci de ani, Evans fusese locul de unde toţi puştii din oraş îşi cumpărau echipamentul sportiv. Vindea, de asemenea, şi jachete în culorile locale şi materiale pentru echipele sportive din liceu. Deschiseseră încă două magazine în oraşele învecinate. Când Tripp terminase colegiul, se întorsese acasă şi se ocupase de marketing. Organiza tururi duminicale şi evenimente pentru a păstra Evans în centrul atenţiei. Plătea sportivi profesionişti originari din oraş să vină şi să întâmpine clienţii. Fuseseră vremuri bune.

Apoi, ca în cazul multor afaceri de familie, totul o luase razna.

Apăruse Herman's World of Sporting Goods. Apoi, pe

autostradă se deschiseseră un magazin Modell's, un Dick's şi alte câteva. Încet-încet, afacerea de familie decăzuse şi murise. Totuşi, Tripp căzuse în picioare. Experienţa îl ajutase să pună mâna pe un post într-o firmă importantă de publicitate de pe Madison Avenue, însă restul familiei suferise enorm. Cu câţiva ani în urmă, el se mutase în suburbii ca să-şi deschidă propria firmă, „aici în mlaştinile din Jersey", ca să-l cităm pe Bruce Springsteen.

— Vrei să stăm undeva şi să vorbim? întrebă Tripp.

— Sigur.

— E o cafenea alături. Hai să facem o plimbare.

Adam vru să protesteze – nu avea chef de plimbare –, dar Tripp o luase deja înainte.

Tripp Evans purta o cămaşă albă cu mâneci scurte, atât de subţire, încât lăsa să se vadă tricoul de dedesubt. Pantalonii erau cafenii, că ai unui director de şcoală gimnazială. Pantofii păreau prea mari pentru picioarele lui – nu erau ortopedici, dar confortabili şi nu prea scumpi şi care par oficiali. În oraş, Adam era obişnuit să-l vadă pe Tripp într-un echipament sportiv evident mai confortabil – tricouri polo cu emblema clubului de lacrosse, pantaloni kaki cu dungă, şapcă cu cozoroc tare şi fluier la gât.

Diferenţa era surprinzătoare.

Cafeneaua era un local ieftin şi de modă veche, imaginea fiind întregită de chelneriţa care-şi ţinea creionul înfipt în coc. Amândoi comandară cafele. Simple. Nu era genul de local care să servească *macchiato* sau *latte.*

Tripp îşi puse palmele pe tăblia lipicioasă a mesei.

— Vrei să-mi spui ce se-ntâmplă?

— Soţia mea te-a sunat.

— De unde ştii?

— Am verificat lista de apeluri.

— Ai verificat... Sprâncenele lui Tripp se înălţară puţin. Vorbeşti serios?

— De ce te-a sunat?

— Tu de ce crezi? îl contră Tripp.

— Era vorba despre banii delapidaţi?

— Bineînţeles că era vorba despre banii delapidaţi. Despre ce altceva putea fi vorba?

Tripp aşteptă o replică, dar Adam nu-i răspunse.

— Ce ţi-a zis?

Chelneriţa veni şi trânti cafelele suficient de tare încât câţiva stropi să sară în farfurioare.

— Că mai are nevoie de timp. I-am spus că am amânat destul.

— Adică?

— Ceilalţi membri ai consiliului deveneau neliniştiţi. Unii voiau fie mai agresivi. Alţii voiau să se ducă imediat la poliţie, cu o plângere oficială.

— De când durează chestia asta? întrebă Adam.

— Ce, investigaţia?

— Da.

Tripp îşi puse zahăr în cafea.

— Cam de o lună.

— O lună?

— Da.

— Pe mine de ce nu m-ai informat?

— Am fost pe-aproape. În seara selecţiei din American Legion Hall. Când te-ai năpustit la Bob, m-am gândit că poate ştii deja.

— Habar n-aveam.

— Da, acum înţeleg.

— Ai fi putut să-mi fi zis ceva, Tripp.

— Aş fi putut. Doar că m-a oprit ceva.

— Ce?

— Corinne m-a rugat să nu-ţi spun.

Adam încremeni, apoi reuşi să vorbească:

— Vreau să mă asigur că am înţeles bine.

— Atunci să văd dacă-ţi pot explica. Corinne ştia că o aveam în vizor în problema furtului, aşa că ne-a spus clar că nu trebuie să-ţi vorbim despre asta. Ai înţeles bine.

Adam se lăsă pe spate.

— Deci ce ţi-a zis Corinne în dimineaţa în care te-a sunat?

— Mi-a mai cerut un răgaz.

— I-ai acordat?

— Nu. I-am dat de înţeles că nu mai are timp. Încercasem destul să ţin în frâu consiliul.

— Când spui consiliul...

— Mă refer la toţi, dar în special la Bob, Cal şi Len.

— Cum a reacţionat Corinne?

— M-a rugat – ba nu, cred că termenul corect ar fi *m-a implorat* – să-i mai las o săptămână. A zis că poate dovedi că e

complet nevinovată, dar că mai avea nevoie de o păsuire.

— Ai crezut-o?

— Sincer?

— De preferat.

— Nu, n-am mai crezut-o.

— La ce te-ai gândit?

— M-am gândit că încerca să găsească o cale să pună banii la loc. Ştia că nu voiam s-o dăm în judecată. Voiam doar să recuperăm banii în totalitate. Aşa că m-am gândit că-şi contacta rudele sau prietenii sau acţiona în vreun fel, ca să adune banii.

— De ce să nu fi apelat la mine?

Tripp nu-i răspunse. Doar sorbi din cafea.

— Tripp?

— Nu pot să-ţi răspund.

— N-are nicio noimă.

Celălalt continua să soarbă din cafea.

— Tripp, de când o cunoşti pe Corinne?

— Ştii răspunsul. Am crescut amândoi în Cedarfield. E cu doi ani mai mică decât mine – de-o vârstă cu Becky a mea.

— Aşadar, ştii că ea n-ar fi făcut aşa ceva.

Tripp privea fix în ceaşca de cafea.

— Aşa am crezut multă vreme.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Haide, Adam. Ai fost procuror. Nu cred că Corinne s-a apucat să fure pur şi simplu dintr-odată. Ştii cum stau lucrurile. Când auzi despre o bătrânică drăguţă care delapidează din fondurile bisericii sau, la naiba, despre un membru al consiliului sportiv care delapidează, nu pleci de la ipoteza că a făcut-o intenţionat. Apelezi la cele mai bune intenţii, nu-i aşa? Dar te înfiorează.

— Nu şi Corinne.

— Nimeni, nu doar Corinne. Aşa gândim întotdeauna. Iar când se întâmplă, suntem şocaţi, nu?

Adam îşi dădea seama că Tripp era pe punctul să se lanseze într-un discurs filosofic. O clipă se gândi să-l oprească, însă poate era mai bine să-l lase să continue. Dacă vorbea mai mult, putea afla mai multe.

— Să presupunem că stai noaptea târziu să planifici antrenamentele de lacrosse. Munceşti din greu şi poate te afli într-un local, aşa ca ăsta, şi comanzi o cafea, ca asta pe care o

bem acum. Poate ţi-ai uitat portofelul în maşină şi-ţi spui: „Ce dracu, organizaţia oricum ar trebui să plătească pentru asta”. O cheltuială legitimă, corect?

Adam nu răspunse.

— Apoi, câteva săptămâni mai târziu, un arbitru nu se prezintă la un meci din să zicem, Toms River, iar tu pierzi trei ore din timpul tău înlocuindu-l, aşa că, da, organizaţia ar putea măcar să-ţi plătească benzina pentru deplasare. După aia, poate ai nevoie de o masă, pentru că eşti departe de casă şi meciul a durat mult. Trebuie să plăteşti pizzele antrenorilor, atunci când din cauza şedinţei consiliului aţi sărit peste cină. Apoi trebuie să angajezi adolescenţi din oraş ca să arbitreze meciurile copiilor, aşa că te asiguri că băiatul tău primeşte slujba aia. Păi, de ce nu? Cine ar fi mai bun? N-ar trebui ca familia ta să beneficieze de pe urma voluntariatului tău?

Adam aşteptă.

— Şi tot aluneci în felul ăsta. Aşa începe. Apoi într-o zi rămâi în urmă cu rata la maşină şi ce să vezi – organizaţia ta are fonduri suplimentare. Datorită ţie. Aşa că împrumuţi nişte bani. Nu mare lucru, o să-i pui la loc. Îi faci rău cuiva? Nimănui. Aşa te amăgeşti să crezi.

Tripp se opri şi se uită la Adam.

— Doar nu vorbeşti serios, spuse Adam.

— Serios ca un infarct, prietene.

Tripp se uită ostentativ la ceas. Aruncă pe masă câteva bancnote şi se ridică.

— Cine ştie? Poate greşim toţi în privinţa Corinnei.

— Tu greşeşti.

— Asta m-ar surprinde foarte tare.

— Ţi-a cerut o păsuire. Nu i-o poţi acorda pur şi simplu?

Tripp oftă încet şi-şi ridică puţin pantalonii.

— O să-ncerc.

Capitolul 33

În cele din urmă, Audrey Fine zise ceva relevant. Şi asta îi dădu Johannei primul indiciu real.

Şefa poliţiei, Johanna Griffin, avusese dreptate în privinţa tipilor de la poliţia districtuală. Intraseră pe făgaşul ideii fixe că soţul e de vină şi se concentraseră pe Marty Dann în anchetarea uciderii lui Heidi. Nici măcar faptul că bietul Marty avea un alibi indestructibil pentru momentul crimei nu-i descurajase. Încă. Presupuseseră din start că este vorba despre o „lovitură profesionistă”, aşa că acum săpau în listele de apeluri, SMS-uri şi e-mailuri ale săracului Marty. Întrebau prin birourile de la firma TTI Floor Care despre comportamentul lui din ultima vreme, despre relaţiile lui, despre locurile unde se ducea să mănânce sau să bea, genul ăsta de lucruri, sperând să găsească vreo legătură între Marty şi un posibil asasin.

Prânzul era cheia.

Dar nu unde prânzise Marty. Aici băieţii de la districtuală o dăduseră iarăşi în bară.

Important era unde mâncase Heidi.

Johanna ştia despre prânzul săptămânal pe care Heidi îl lua cu fetele. Chiar participase o dată sau de două ori. La început, Johanna îl privise ca pe un răsfăţ, ca pe o pierdere de vreme a celor privilegiaţi. Era şi ceva din asta, însă era vorba şi despre femei care doreau să ţină legătura cu alte femei. Erau femei care-şi făcuseră o prioritate din prelungirea orei de masă, pentru a putea petrece timp cu prietenele şi pentru a se gândi şi la altceva decât la familie sau la carieră.

Ce era rău în asta?

Săptămâna asta, prânzul avusese loc în Red Lobster şi le inclusese pe Audrey Fine, Katey Brannum, Stephanie Keiles şi Heidi. Niciuna nu observase nimic neobişnuit. Opinia comună era că Heidi, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de a fi ucisă în propria-i casă, fusese, ca de obicei, efervescentă. Era straniu să discute cu femeile acelea. Toate erau mai mult decât devastate. Toate simţeau că-şi pierduseră cea mai bună prietenă, singura persoană căreia i se puteau confesa, cea mai

puternică dintre ele.

Şi Johanna simţea la fel. Da, Heidi era magică. Era una dintre acele persoane care îi fac pe cei din jur să se simtă cumva mai bine în pielea lor.

Cum, se întreba Johanna, poate un singur glonţ să distrugă un astfel de spirit?

Aşa că ea se întâlni cu întregul grup care luase prânzul şi le ascultă fără să obţină nimic. Era pe punctul să renunţe şi să vadă dacă nu putea găsi altă pistă, altceva ce băieţii de la districtuală n-ar lua în considerare, când Audrey îşi aminti ceva.

— Heidi a stat de vorbă în parcare cu o pereche de tineri.

Johanna nu mai era atentă, ci se pierduse în amintiri. Cu douăzeci de ani în urmă, după multe încercări şi eşecuri, Johanna rămăsese „miraculos” însărcinată prin fecundare în vitro. Când aflase vestea, Heidi fusese cu ea la ginecolog. Şi tot Heidi fusese prima persoană pe care Johanna o sunase când pierduse sarcina. Heidi venise la ea. Johanna se aşezase pe scaunul din dreapta şoferului şi-i dăduse vestea. Cele două stătuseră mult în maşină, plângând. Johanna n-avea să uite niciodată cum Heidi îşi lăsase capul pe volan, cu părul împrăştiat ca un evantai, şi plânsese pentru pierderea Johannei. Cumva amândouă ştiau.

Nu aveau să mai existe miracole. Sarcina aceea fusese unica şansă a Johannei. Ea şi Ricky nu mai avuseseră niciodată copii.

— Stai aşa, spuse Johanna. Ce pereche de tineri?

— Ne-am luat la revedere şi ne-am dus la maşini. Eu am plecat spre Orange Place, dar camionul ăla a trecut aşa de repede, că am crezut că o să-mi zboare bara din faţă. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut-o pe Heidi stând de vorbă cu un cuplu de tineri.

— Poţi să-i descrii?

— Nu prea. Fata era blondă. El purta o şapcă. Mi-am imaginat că probabil îi cer indicaţii despre cum să ajungă undeva.

Audrey nu-şi mai amintea nimic altceva. De ce şi-ar fi amintit? Dar peste tot, mai ales în parcările magazinelor mari şi ale restaurantelor, existau camere video de supraveghere. Ar fi durat mult să obţină un mandat, aşa că Johanna se duse la Red Lobster pe cont propriu. Şeful securităţii îi puse înregistrarea pe un DVD, ceea ce părea puţin demodat, şi-i ceru să i-l aducă înapoi.

— Politica firmei, îi zise el Johannei. Avem nevoie de DVD.

— Nicio problemă.

Secţia de poliţie din Beachwood avea un DVD-player. Johanna intră grăbită în biroul ei, închise uşa şi introduse discul în fantă. Ecranul prinse viaţă. Tipul de la securitate îşi cunoştea meseria. După două secunde, o văzu pe Heidi apărând în colţul din dreapta. Johanna oftă zgomotos. Faptul că-şi vedea prietena decedată când era încă vie, clătinându-se uşor pe tocuri, făcea tragedia să devină şi mai reală.

Heidi era moartă. Dispărută pentru totdeauna.

Înregistrarea nu avea sunet. Heidi înainta. Dintr-odată, se opri şi ridică privirea. În faţa ei erau un bărbat cu şapcă şi o femeie blondă. Păreau într-adevăr tineri. Mai târziu, când Johanna revăzu înregistrarea pentru a doua, a treia şi a patra oară, încercase să le distingă trăsăturile, însă de la acea înălţime şi din acel unghi nu se putea vedea mare lucru. În cele din urmă, avea s-o trimită la poliţia districtuală şi să-i lase pe tipii cu tehnica şi computerele lor să obţină tot ce se putea din înregistrare.

Dar nu încă.

La început, privind fără sonor, părea într-adevăr că tinerii cer indicaţii. Aşa putea deduce un observator ocazional. Însă, odată cu scurgerea timpului, Johannei i se părea că discuţia devine mai rece. În primul rând, dura prea mult ca să fie vorba doar despre indicaţii. Mai mult decât atât, Johanna îşi cunoştea prietena. Îi cunoştea ticurile şi limbajul corporal, iar acum, chiar şi fără să audă, îşi dădea seama din acestea că prietena ei nu era în regulă.

Pe măsură ce conversaţia continua, Johanna se crispa tot mai mult. La un moment dat i se păru că picioarele prietenei ei vor ceda. O clipă mai târziu, tânăra pereche urcă în maşină şi plecă. Heidi stătu în parcare aproape un minut întreg, năucită, pierdută, înainte de a sui în maşină. Din unghiul acela, Johanna n-o mai putea vedea. Timpul trecea. Zece secunde. Douăzeci, treizeci. Apoi, brusc, se zări o mişcare prin parbriz. Johanna miji ochii şi se apropie de ecran. Era greu de văzut, greu de distins, dar Johanna îşi dădu seama ce vedea.

Părul lui Heidi împrăştiat ca un evantai.

„O, nu...”

Heidi îşi lăsase capul pe volan, la fel cum făcuse în urmă cu

douăzeci de ani, când Johanna îi spusese că pierduse sarcina.

Era convinsă că plângea.

— Ce dracului ţi-au zis? întrebă ea cu voce tare.

Derulă filmarea înapoi şi văzu cum perechea de tineri ieşea din parcare. Încetini, apoi apăsă pe butonul de pauză. Mări imaginea, luă telefonul şi formă un număr.

— Salut, Norbert, am nevoie să-mi cauţi rapid un număr de înmatriculare auto.

Capitolul 34

Thomas îşi aştepta tatăl în bucătărie.

— Ceva nou despre mama?

Adam sperase că niciunul dintre fiii lui nu ajunsese încă acasă. După ce petrecuse întregul drum spre casă întrebându-se ce să facă, îi venise oarecum o idee. Trebuia să urce şi să facă nişte căutări pe computer.

— Ar trebui să vină curând, spuse el. Apoi, schimbând imediat subiectul, adăugă: Unde-i fratele tău?

— La lecţia de tobe. Se duce pe jos după şcoală, dar de obicei îl aduce mama acasă.

— La ce oră?

— Peste patruzeci şi cinci de minute.

Adam încuviinţă.

— E pe Goffle Road, nu?

— Exact.

— Bun, super. Uite, am ceva de făcut. Putem ieşi să cinăm la Café Amici după ce îl luăm pe el, bine?

— Mă duc la sala de forţă cu Justin.

— Acum?

— Da.

— Păi, trebuie să mănânci.

— Îmi fac eu ceva când mă întorc. Tată?

— Ce e?

Stăteau amândoi unul lângă altul în bucătărie, tată şi fiu, fiul apropiindu-se de vârsta bărbăţiei. Thomas era cu numai doi centimetri mai scund decât tatăl lui, iar după cum ridica greutăţi şi se antrena, Adam se întreba dacă nu avea să-l depăşească. Cu şase luni în urmă, Thomas îşi provocase tatăl la un meci la baschet unu la unu şi, pentru prima dată, Adam trebuise să se străduiască din greu pentru o victorie cu 11 la 8. Se întreba dacă acum scorul n-ar fi invers şi cum s-ar simţi dacă ar fi aşa.

— Sunt îngrijorat, zise Thomas.

— Nu fi.

O spusese mai degrabă ca reacţie părintească decât ca pe ceva adevărat sau temeinic.

— De ce a fugit mama aşa?

— Ţi-am zis. Uite ce-i, Thomas, eşti destul de mare ca să înţelegi. Eu şi mama ta ne iubim foarte mult. Dar uneori părinţii au nevoie de puţină depărtare.

— Unul de celălalt, spuse Thomas cu o uşoară încuviinţare din cap. Dar nu de Ryan şi de mine.

— Mă rog, da şi nu. Câteodată trebuie să ne îndepărtăm de tot.

— Tată?

— Ce e?

— Nu te cred. Nu vreau să par îngâmfat sau aşa ceva, şi da, înţeleg. Aveţi şi voi vieţile voastre. Nu trăiţi doar pentru noi. Aşa că probabil înţeleg că mama avea nevoie... ştiu şi eu, să se îndepărteze, să se descarce sau ce-o fi. Dar mama e mamă, înţelegi? Mai întâi ne-ar vorbi, iar dacă a făcut-o dintr-un impuls de moment, ne-ar contacta cumva. Ne-ar răspunde la mesaje. Ne-ar zice să nu ne facem griji. Mama e o mulţime de lucruri, însă, îmi pare rău, în primul rând e mama noastră.

Adam nu ştia sigur ce să mai spună, aşa că rosti oarecum stupid:

— O să fie bine.

— Şi asta ce-nseamnă?

— Mi-a transmis să am grijă de voi şi s-o las câteva zile. M-a rugat să n-o contactez.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Chiar sunt speriat.

Acum glasul aproape-bărbatului suna din nou ca al un băieţel. Era datoria unui tată să-i adoarmă îngrijorarea aceea. Thomas avea dreptate. Corinne era în primul şi în primul rând mamă, iar el, Adam, era tată. Îţi protejezi copiii.

— O să fie bine, zise şi auzi cât de gol îi sună glasul.

Thomas clătină din cap, iar maturitatea îi reveni la fel de repede cum dispăruse.

— Nu, tată, n-o să fie.

Se întoarse, îşi şterse lacrimile de pe faţă şi se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să mă-ntâlnesc cu Justin.

Adam fu cât pe ce să-l cheme înapoi, dar la ce-ar fi folosit? Nu avea niciun cuvânt de alinare şi – cine ştie? – dacă stătea cu

prietenul lui, Thomas putea să se desprindă puţin. Soluţia – singura alinare reală acum – era s-o găsească pe Corinne. Adam avea nevoie să mai sape, să-şi dea seama ce se întâmplă, să le dea fiilor lui răspunsuri reale. Aşa că-l lăsă pe Thomas să plece şi urcă scara. Mai era timp până la încheierea lecţiei de tobe.

Se gândi iar, în treacăt, dacă n-ar trebui să implice poliţia. Nu se mai temea cu adevărat că s-ar bănui că i-a făcut ceva soţiei sale – n-are decât să creadă cine ce-o vrea –, însă ştia din experienţă că poliţia operează cu fapte. Primul fapt: Corinne şi Adam se certaseră. Al doilea: Corinne îi trimisese deja un SMS lui Adam, prin care îi spunea că dorea să stea câteva zile departe de el şi să n-o contacteze.

Mai avea poliţia nevoie şi de un al treilea fapt?

Se aşeză la computer. Acasă la Moş Rinsky, verificase repede ultimele apeluri de pe mobilul Corinnei. Acum voia să se uite mai în detaliu la apelurile şi la SMS-urile ei. Oare Străinul sau acea Ingrid Prisby o sunase pe Corinne ori îi trimisese vreun SMS? Părea puţin probabil – Străinul îl abordase şi pe el fără niciun avertisment –, dar exista o şansă ca lista ei de apeluri să-i dea vreun indiciu.

Nu dură mult totuşi până să-şi dea seama că nu era nimic de dezgropat. Soţia lui era, după cum reieşea din comunicaţiile ei recente, o carte deschisă. Nu exista nicio surpriză. Cele mai multe numere le cunoştea din memorie – apeluri şi SMS-uri către el, băieţi, prieteni, colegi, membrii comitetului clubului de lacrosse, cam asta era tot. Mai găsi şi alte câteva apeluri, dar erau la restaurante, pentru rezervări, la spălătorie, pentru preluarea hainelor, genul ăsta de lucruri.

Niciun indiciu.

Adam se gândi ce era de făcut. Da, Corinne era o carte deschisă. Aşa părea după recentele ei mesaje şi apeluri telefonice.

Cuvântul-cheie: *recente.*

Mintea îi zbură înapoi la surpriza de pe cardul Visa, plata către Novelty Funsy de acum doi ani.

Atunci Corinne fusese mai mult decât surprinzătoare, nu?

Ceva provocase achiziţia aceea. Dar ce? Nu te decizi pur şi simplu într-o zi să înscenezi o sarcină. Se întâmplase ceva. Sunase pe cineva. Sau cineva o sunase pe ea. Sau îi trimisese un SMS.

Ceva.

Lui Adam îi luă câteva minute să obţină arhivele din urmă cu doi ani, însă reuşi. Ştia că soţia lui făcuse în februarie prima comandă la Fake-A-Pregnancy. Aşa că porni căutarea de acolo. Trecu prin lista apelurilor, mai mult în jos decât în sus.

La început nu găsi decât suspecţii de serviciu – apeluri şi mesaje către el, băieţi, prieteni, colegi...

Apoi Adam văzu un număr cunoscut şi inima i se opri.

Capitolul 35

Sally Perryman stătea singură la capătul îndepărtat al barului, sorbind dintr-o bere şi citind *New York Post.* Purta încă bluză albă şi fustă gri dreaptă. Avea părul strâns la spate în coadă. Îşi pusese haina pe scaunul de alături, ocupându-l pentru el. Când Adam se apropie, o mută fără să ridice ochii din ziar. Bărbatul se aşeză pe scaun.

— A trecut ceva timp, zise Sally.

Tot nu ridicase ochii din ziar.

— Aşa e, spuse Adam. Cum merge munca?

— Mult de lucru, clienţi mulţi.

În cele din urmă îi întâlni privirea. Adam i-o susţinu, simţind o mică împunsătură în piept.

— Nu pentru asta ai sunat.

— Nu.

Era unul dintre acele momente în care zgomotele dispar şi tot restul lumii devine un fundal pentru el şi ea şi nimic altceva.

— Adam?

— Ce e?

— Nu mă prind cum stau lucrurile. Zi-mi ce vrei.

— Te-a sunat vreodată soţia mea?

Sally clipi ca şi cum întrebarea ar fi reprezentat şi pentru ea o împunsătură.

— Când?

— Oricând.

Femeia îşi întoarse ochii la bere.

— Da. O dată.

Se aflau într-unul dintre acele baruri zgomotoase dintr-un restaurant, genul specializat în apetitive prăjite în ulei şi care are un milion de ecrane TV ce transmit vreo două evenimente sportive. Barmanul veni şi se prezentă cu mare pompă. Adam ceru repede o bere, ca să-l facă să plece.

— Când? întrebă el.

— Acum doi ani, presupun. În timpul cazului.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— A fost doar o dată.

— Totuşi.
— Ce mai contează acum?
— Ce ţi-a zis?
— Ştia că ai fost la mine acasă.
Adam aproape că întrebă de unde, dar, desigur, ştia răspunsul, nu-i aşa? Ea pusese aplicaţii de urmărire pe toate telefoanele. Putea verifica oricând unde se aflau băieţii.
Sau el.
— Altceva?
— Voia să ştie de ce ai fost acolo.
— Şi ce i-ai spus?
— Că era vorba despre o problemă de serviciu.
— Ai asigurat-o că nu s-a întâmplat nimic, da?
— Nu s-a întâmplat nimic, Adam. Eram obsedaţi de caz. Dar aproape că s-a întâmplat.
— Aproape nu contează.
Un zâmbet trist trecu peste buzele ei.
— Probabil că pentru soţia ta contează.
— Te-a crezut?
Sally ridică din umeri.
— N-am mai avut nicio veste de la ea.
El rămase privind-o. Deschise gura, fără să fie sigur ce să zică, dar ea îl opri, ridicând mâna.
— Nu.
Avea dreptate. Adam se ridică de la bar şi ieşi.

Capitolul 36

Când intră în garaj, Străinul se gândi, ca aproape de fiecare dată când venea aici, la toate companiile renumite despre care se spune că începuseră exact aşa. Steve Jobs şi Steve Wozniak înfiinţaseră Apple (de ce nu-şi numiseră firma Steves?) vânzând cincizeci de bucăţi din Apple I, noile computere create de Wozniak, într-un garaj din Cupertino, California. Jeff Bezos lansase Amazon ca librărie online din garajul lui din Bellevue, Washington. Google, Disney, Mattel, Hewlett-Packard, Harley-Davidson, toate îşi începuseră viaţa, dacă e să crezi legenda, în garaje mici, banale.

— Vreo veste despre Dan Molino? întrebă Străinul.

În garaj erau trei persoane, care stăteau în faţa unor computere puternice cu monitoare mari. Pe un raft, alături de cutiile de vopsea pe care tatăl lui Eduardo le aşezase acolo cu peste zece ani în urmă, se aflau patru routere Wi-Fi. Eduardo, categoric cel mai bun dintre ei când venea vorba despre aspectele tehnice ale muncii lor, pusese la punct un sistem prin care nu numai că semnalul ieşea şi parcurgea întreaga lume, făcându-i atât de anonimi pe cât permite internetul, dar dacă cineva le-ar fi luat totuşi urma, routerele intrau automat în acţiune şi îi mutau pe alt server. De fapt, Străinul nu înţelegea chiar tot, dar nici nu trebuia.

— A plătit, zise Eduardo.

Eduardo avea păr ţepos, care avea mereu nevoie să fie tuns, şi aspect de ins nebărbierit care îl făcea să pară mai degrabă neglijent decât hipster. Era un hacker de şcoală veche care se bucura de vânătoare la fel de mult ca de indignarea morală şi de bani.

Lângă el stătea Gabrielle, mamă singură a doi copii şi de departe cea mai în vârstă dintre ei, la patruzeci şi patru de ani. În urmă cu douăzeci de ani, lucrase ca operator la o linie de sex prin telefon. Ideea era să-l ţină pe tip la receptor cât mai mult timp posibil, taxându-l cu 3,99 dolari minutul. Mai recent, în aceeaşi idee, Gabrielle pozase în diverse roluri de gospodine casnice pe un site de întâlniri „fără obligaţii”. Treaba ei era să-i

ademenească pe clienţi (adică pe fraieri) făcându-i să creadă că sexul era iminent după ce perioada de încercare gratuită se termina şi astfel ei plăteau cu cardul un abonament pe un an întreg.

Merton, cel mai nou coleg al lor, avea nouăsprezece ani, era slab, tatuat peste tot, ras în cap şi cu ochi albaştri strălucitori, aflat puţin sub limita normalităţii mintale. Purta blugi largi cu lanţuri ce îi ieşeau din buzunare, care te duceau cu gândul fie la un motociclist, fie la un sadomasochist, greu de ales care din două. Îşi curăţa unghiile cu briceagul şi-şi petrecea timpul liber făcând voluntariat pentru un teleevanghelist care îşi ţinea slujbele pe un stadion de o mie două sute de locuri. Ingrid îl băgase în afacere pe Merton, pe care-l cunoscuse când lucra la website-ul unei firme numite The Five.

Merton se întoarse spre Străin.

— Pari dezamăgit.

— Acum o să scape.

— Ce, cu faptul că ia steroizi ca să joace fotbal la nivel înalt? Mare lucru. Probabil optzeci la sută dintre puştii ăia iau ceva.

Eduardo fu de acord.

— Noi ne respectăm principiile, Chris.

— Mda, spuse Străinul. Ştiu.

— Principiile tale, de fapt.

Străinul, al cărui nume adevărat era Chris Taylor, aprobă din cap. Chris era fondatorul mişcării, chiar dacă garajul îi aparţinea lui Eduardo, care fusese primul alături de el. Întreprinderea începuse ca o distracţie, ca o tentativă de a îndrepta lucrurile. Curând, Chris înţelesese că mişcarea putea să devină în acelaşi timp o afacere profitabilă şi o cale de a face bine. Pentru asta însă, pentru ca unul dintre aspecte să nu-l înăbuşe pe celălalt, trebuia ca toţi să respecte principiile iniţiale.

— Atunci ce nu-i în regulă? întrebă Gabrielle.

— Ce te face să crezi că ceva nu-i în regulă?

— Tu nu vii aici decât dacă apare vreo problemă.

Era destul de adevărat. Eduardo se lăsă pe spate.

— A fost vreo problemă cu Dan Molino sau cu fiul lui?

— Da şi nu.

— Avem banii, zise Merton. Nu se poate să fi fost aşa de rău.

— Da, dar a trebuit să mă descurc singur.

— Şi?

— Trebuia să fie şi Ingrid acolo.

Toţi schimbară priviri. Gabrielle rupse tăcerea:

— Probabil s-a gândit că o femeie o să atragă atenţia la o selecţie de fotbal.

— Posibil, spuse Chris. Are cineva veşti de la ea?

Eduardo şi Gabrielle clătinară din capete. Merton se ridică şi întrebă:

— Stai puţin, când ai vorbit cu ea ultima dată?

— Când am abordat-o pe Heidi Dann în Ohio.

— Şi trebuia să te întâlneşti cu ea la selecţie?

— Aşa a zis. Am urmat protocolul, aşa că am călătorit separat şi nu am vorbit unul cu altul.

Eduardo începu din nou să tasteze.

— Aşteaptă, Chris, să verific ceva.

Chris. Era aproape bizar să audă pe cineva rostindu-i numele. În ultimele câteva săptămâni fusese anonim, un străin, şi nimeni nu-i spunea pe nume. Chiar şi cu Ingrid, protocolul era clar: fără nume. Anonimi. Era o ironie a sorţii, desigur. Cei pe care îi abordau îşi asumaseră şi doreau anonimatul, fără să-şi dea seama că în realitate acesta nu exista pentru ei.

Pentru Chris – pentru Străin –, anonimatul exista.

— Conform programului, zise Eduardo fixând ecranul, Ingrid trebuia să meargă ieri în Philadelphia şi să returneze maşina închiriată. Lasă-mă să verific şi să văd… Ridică privirea. La dracu!

— Ce-i?

— N-a returnat maşina.

Încăperea îngheţă.

— Trebuie s-o sunăm, spuse Merton.

— E riscant, replică Eduardo. Dacă a fost descoperită, e posibil ca mobilul ei să se afle în mâini nepotrivite.

— Trebuie să încălcăm protocolul, decise Chris.

— Cu atenţie, adăugă Gabrielle.

Eduardo încuviinţă din cap.

— O s-o sun prin Viber şi o să trec legătura prin două IP-uri din Bulgaria. Ar trebui să-mi ia cinci minute.

Îi luă cam trei.

Telefonul sună. O dată, de două ori, apoi, la al treilea apel, cineva răspunse. Se aşteptau să audă vocea lui Ingrid, dar nu fu aşa.

O voce de bărbat întrebă:

— Cine e, vă rog?

Eduardo închise imediat. Toţi patru încremeniră o clipă, iar în garaj se lăsă o linişte deplină. Apoi Străinul – Chris Taylor – zise ceea ce gândeau toţi.

— Am fost compromişi.

Capitolul 37

Ei nu făcuseră nimic rău.

Sally Perryman era partener junior la firma desemnată să-l secondeze pe Adam într-un caz care consuma timp, în care erau implicaţi proprietarii imigranţi ai unui restaurant grecesc. Aceştia munciseră, obţinând mulţumire şi profit, vreme de patruzeci de ani în acelaşi loc din Harrison, până când o corporaţie puternică ridicase pe stradă o nouă clădire de birouri, ceea ce făcuse autorităţile să tragă concluzia că drumul care ducea la clădirea respectivă trebuia să fie lărgit pentru a se potrivi noului trafic. Iar asta implica demolarea restaurantului. Adam şi Sally luptau cu guvernul, bancherii şi, în cele din urmă, cu corupţia la nivel înalt.

Câteodată abia aştepţi să te trezeşti dimineaţa şi să te apuci de lucru şi urăşti când ziua se termină. Te prinde. Mănânci, bei, dormi cu gândul la caz. Acesta fusese unul dintre acele cazuri. Te apropii de cel care e alături de tine în ceea ce începi să consideri o luptă glorioasă şi dificilă.

El şi Sally Perryman se apropiaseră.

Foarte mult.

Totuşi nu fusese nimic fizic – nici măcar un sărut. Nu fuseseră depăşite graniţele, dar se apropiaseră de ele, le forţaseră şi poate chiar călcaseră pe ele, dar nu trecuseră niciodată dincolo. Vine o etapă, aflase Adam, când stai aproape de graniţele acelea, clătinându-te, o viaţă de o parte, o viaţă de cealaltă, şi la un anumit punct fie traversezi, fie ceva se ofileşte şi moare. În acest caz, ceva murise. La două luni după închiderea cazului, Sally Perryman plecase şi se angajase într-o firmă de avocatură din Livingston.

Se terminase.

Corinne însă o sunase pe Sally.

De ce? Răspunsul părea evident. Adam încercă să analizeze, încercă să formuleze teorii şi ipoteze care ar fi putut lămuri ce i se întâmplase Corinnei. Poate câteva piese se îmbinau. Imaginea care începea să se formeze nu era plăcută.

Trecuse de miezul nopţii. Băieţii se culcaseră. Acum casa

părea tristă. O parte din Adam ar fi vrut ca ei să-şi exprime temerile, dar acum, cea mai mare parte a sa îşi dorea ca băieţii să le blocheze, să mai reziste o zi sau două, până se întorcea Corinne acasă. În final, era singurul lucru care putea îndrepta situaţia.

Trebuia s-o găsească pe Corinne.

Moş Rinsky îi trimisese informaţiile preliminare despre Ingrid Prisby. Deocamdată, nimic notabil sau spectaculos. Locuia în Austin, absolvise în urmă cu opt ani Rice University din Houston, lucrase pentru două start-upuri de internet. Rinsky găsise un număr de telefon de acasă. Mesageria vocală intra imediat, cu o voce robotică presetată. Adam lăsă un mesaj rugând-o pe Ingrid să-l sune. Rinsky îi mai furnizase şi numărul de telefon şi adresa mamei lui Ingrid. Adam se gândi s-o sune, dar se întreba cum s-o abordeze. Era târziu. Decise să mai cugete peste noapte.

Şi acum?

Ingrid Prisby avea o pagină de Facebook şi el se întrebă dacă i-ar putea oferi mai multe indicii. Adam avea, de asemenea, pagină de Facebook, însă intra rareori acolo. El şi Corinne îşi făcuseră pagini cu ani în urmă, când soţia lui, aflată într-o pasă nostalgică, citise un articol potrivit căruia reţelele sociale reprezintă un mijloc minunat pentru cei de vârsta lor care vor să-şi regăsească prieteni vechi. Pe Adam, trecutul îl atrăgea prea puţin, totuşi acceptase. Abia dacă se atinsese de pagina lui după ce-şi pusese fotografia de profil. Corinne fusese oarecum mai entuziastă în legătură cu reţelele sociale, dar se îndoia că şi ea intra mai des de două-trei ori pe săptămână.

Dar cine putea să ştie cu adevărat?

Îşi aminti cum stătuse chiar în camera asta alături de Corinne, când îşi creaseră profilurile de Facebook. Începuseră să caute şi să se „împrietenească” cu rude şi cu vecini. Adam se uitase la pozele postate de prietenii lui din colegiu – imagini cu familii zâmbitoare pe plajă, mese de Crăciun, sporturi ale copiilor, vacanţe la schi la Aspen, soţia bronzată cu braţele în jurul soţului surâzător, genul ăsta de lucruri.

— Toată lumea pare fericită, îi spusese Corinnei.

— Să nu-ncepi şi tu!

— Ce anume?

— Toată lumea pare fericită pe Facebook, zisese Corinne. E ca o compilaţie a celor mai mari realizări din viaţă. Glasul ei

devenise iritat. Nu-i realitatea, Adam.

— N-am spus că e realitatea, ci că toată lumea pare fericită. Cam la asta mă refeream şi eu. Dacă judeci lumea după Facebook, te întrebi de ce ia atâta lume Prozac.

După aceea, Corinne tăcuse. Adam mai degrabă râsese şi trecuse mai departe, însă acum, după nişte ani, când privea în urmă prin ochelarii noi ai retrospectivei, multe căpătau o nuanţă mai întunecată, mai urâtă.

Petrecu aproape o oră pe pagina de Facebook a lui Ingrid Prisby. Mai întâi, îi verifică statutul relaţiei – poate avea noroc şi Străinul era soţul sau iubitul ei –, dar Ingrid se declarase celibatară. Căută prin lista ei de 188 de prieteni, sperând să-l găsească pe Străin printre ei. N-avu noroc. Căută nume sau feţe cunoscute, cineva din trecutul lui sau al Corinnei. Nu găsi nimic. Trecu prin postările lui Ingrid, în căutare de schimbări ale statutului. Nu era nimic care să trimită spre Străin, spre sarcini false sau orice altceva. Încercă să-i analizeze fotografiile cu ochi critic. Impresia generală transmisă era una pozitivă. Ingrid Prisby arăta veselă în fotografiile de la party-uri, bând şi relaxându-se, dar arăta şi mai fericită în cele în care apărea ca voluntară. Şi făcea mult voluntariat: cantine sociale, Crucea Roşie, USO[10], Junior Achievement. Mai remarcă ceva la ea. Toate pozele erau de grup; nu apărea niciodată singură, niciodată în portrete sau selfie.

Însă aceste observaţii nu-l apropiau de găsirea Corinnei.

Îi scăpa ceva.

Se făcuse târziu, dar Adam continua să sape. În primul rând, cum îl cunoscuse Ingrid pe străin? Trebuie să fi fost apropiaţi în vreun fel. Se gândi la Suzanne Hope şi la şantajarea ei din cauza sarcinii false. Cel mai probabil scenariu era că şi Corinne fusese şantajată. Niciuna dintre femei nu plătise banii...

Oare era adevărat? Ştia că Suzanne nu plătise. Aşa îi zisese chiar ea. Dar poate Corinne plătise. Se lăsă pe spate şi reflectă. Dacă Corinne delapidase banii clubului de lacrosse – iar el încă nu credea asta –, probabil o făcuse ca să le cumpere tăcerea.

Şi poate că ei erau genul de şantajişti care spun oricum.

---

[10] United Service Organisations Inc., corporaţie de caritate ce oferă servicii de divertisment live, facilităţi sociale şi alte programe membrilor Forţelor Armate ale SUA şi familiilor lor. (n. tr.).

Era posibil?

N-avea cum şti. Mai bine să se concentreze pe problema prezentă: cum se cunoscuseră Ingrid şi Străinul? Existau mai multe posibilităţi, desigur, aşa că le ordonă de la cea mai probabilă la cea mai puţin probabilă.

Cea mai probabilă: locul de muncă. Ingrid lucrase la mai multe companii de internet. Oricine ar fi fost în spatele acestei poveşti, probabil lucra pentru Fake-A-Pregnancy.com sau era specializat în internet – hacker ori nu – sau ambele.

A doua cea mai probabilă: se întâlniseră la colegiu. Amândoi aveau vârsta potrivită ca să se fi cunoscut într-un campus şi să fi rămas prieteni. Poate răspunsul se afla la Rice University.

A treia cea mai probabilă: erau amândoi din Austin, Texas.

Avea vreo noimă? Adam nu ştia, dar îi trecu din nou în revistă pe prietenii ei, fiind atent la cei care lucrau tot pe internet. Erau destui. Le verifică paginile. Unii erau blocaţi sau aveau acces limitat, dar majoritatea oamenilor nu-şi fac cont pe Facebook ca să se ascundă. Timpul trecea. Îi căută apoi pe prietenii prietenilor care lucrau pe internet. Şi chiar pe prietenii acelor prieteni. Verifică profiluri şi locuri de muncă, iar la 4:48 a.m. – văzu ora pe micul ceas digital din bara computerului – Adam găsi în sfârşit aurul.

Primul indiciu venise de pe site-ul Fake-A-Pregnancy. Sub linkul CONTACT, compania afişa o adresă poştală din Revere, statul Massachusetts. Adam căută adresa pe Google şi găsi o potrivire – o afacere numită Towning Place care se ocupa de diferite start-upuri şi pagini web.

Acum avea ceva.

Scotocind iarăşi printre prietenii lui Ingrid, găsi pe cineva care îşi trecuse ca angajator firma Downing Place. Îi verifică profilul. Nu găsi nimic acolo, dar individul avea doi prieteni care lucrau şi ei la Downing. Intră pe paginile lor – şi aşa mai departe, până ajunse la pagina unei femei pe nume Gabrielle Dunbar.

Conform profilului ei, Gabrielle Dunbar studiase afacerile la Colegiul Ocean County din New Jersey şi anterior urmase Liceul Fair Lawn. Nu înşira o listă de locuri de muncă – nimic despre Downing Place sau alt website – şi nu postase nimic în ultimele opt luni.

Îi atrăsese atenţia faptul că ea avea trei „prieteni” care trecuseră ca angajator firma Downing Place. În plus, Gabrielle

Dunbar locuia în Revere, Massachusetts.

Aşa că începu să caute pe pagina ei, răsfoind albumele de fotografii, până când dădu peste o poză de acum trei ani. Se găsea într-un album numit „Descărcări de pe mobil” şi era descrisă simplu „Petrecere de vacanţă”. Era una dintre pozele acelea de la petrecerile făcute la locul de muncă de genul „Hai să facem repede o fotografie înainte să ne îmbătăm prea rău”, când cineva face o poză de grup şi apoi o trimite pe mail sau o postează pe pagina sa. Petrecerea avea loc într-un restaurant sau bar cu pereţi lambrisaţi în lemn. În poză apăreau douăzeci-treizeci de persoane, majoritatea cu feţe şi ochi roşii atât de la blitz, cât şi de la alcool.

Şi acolo, în marginea din stânga, cu o bere în mână, fără să se uite la obiectivul camerei – probabil chiar fără să-şi dea măcar seama că era fotografiat –, se afla Străinul.

Capitolul 38

Johanna Griffin avea doi bichoni havanezi numiţi Starsky şi Hutch. La început nu vrusese havanezi. Erau consideraţi o rasă de jucărie, iar Johanna crescuse cu dogi germani şi considera câinii mici – scuze! –- semi-rozătoare. Însă Ricky insistase şi zău dacă n-avusese dreptate. Johanna avusese toată viaţa câini, iar ăştia doi erau adorabili.

În mod normal, Johanna îi scotea pe Starsky şi pe Hutch la plimbare dimineaţa devreme. Se mândrea cu somnul ei bun. Orice orori sau probleme i-ar fi copleşit viaţa în timpul zilei, ea nu le lăsa niciodată să treacă de uşa dormitorului. Era regula ei. Te poţi îngrijora de moarte în bucătărie sau în living, dar când treci de pragul acela, apeşi pe întrerupător. Asta era. Problemele dispăreau.

Existau totuşi două probleme care îi furau somnul. Una era Ricky. Poate pentru că se îngrăşase câteva kilograme sau doar din cauza vârstei, sforăitul lui cândva tolerabil devenise un bâzâit de ferăstrău strident şi constant. Încercase diverse remedii – bandă pe nas, pernă specială, medicamente fără reţetă –, însă nimic nu funcţionase. Ajunseseră la stadiul în care dezbăteau dacă să doarmă separat, dar pentru Johanna asta aducea prea mult cu o capitulare. Nu avea decât să doarmă aşa până găseau o soluţie.

A doua, bineînţeles, era Heidi.

Prietena ei o vizita pe Johanna în somn. Nu în mod oribil, sângeros. Heidi nu se transforma într-o figură fantomatică, nici nu-i şoptea „Răzbună-mă”. Nimic de genul ăsta. Johanna nu putea spune exact ce se petrecea în visele ei cu Heidi. Acestea păreau normale, realiste, Heidi era acolo, râzând şi zâmbind şi ele se distrau bine, iar la un moment dat Johanna îşi amintea ce se întâmplase, că Heidi fusese de fapt ucisă, şi o copleşea panica. Visul se apropia de sfârşit, iar Johanna se întindea şi încerca disperată s-o ţină pe prietena ei, ca şi când astfel ar fi putut-o păstra aşa cum era acolo, vie, ca şi când Johanna, dacă se străduia suficient, ar fi putut anula crima şi Heidi ar fi în viaţă.

Johanna se trezea cu obrajii uzi de lacrimi.

Aşa că în ultima vreme, ca să facă o schimbare, îi scotea pe Starsky şi pe Hutch la plimbare seara târziu. Johanna încerca să se bucure de singurătate, dar străzile erau întunecoase şi, chiar şi cu iluminatul stradal, se temea mereu că se va împiedica de o denivelare a trotuarului şi va cădea. Tatăl ei căzuse când avea şaptezeci şi patru de ani şi nu-şi mai revenise niciodată pe de-a-ntregul. Auzi des despre astfel de cazuri. În timp ce mergea, Johanna stătea cu ochii lipiţi de pământ. Când ajunse într-o zonă deosebit de întunecoasă, îşi scoase telefonul şi îi folosi lanterna.

Telefonul îi bâzâi în mână. La o oră atât de târzie, trebuia să fie Ricky. Probabil se trezise şi fie o întreba când se întoarce, fie hotărâse că, la greutatea pe care o acumulase, i-ar fi prins bine puţină mişcare şi voia să i se alăture la plimbarea câinilor. Pentru ea era în regulă. Abia plecase, aşa că încă o tură cu Starsky şi Hutch nu era o problemă.

Puse ambele lese în mâna stângă şi duse telefonul la ureche. Nu se uită cine suna. Pur şi simplu apăsă pe butonul de răspuns şi zise:

— Alo?

— Şefa?

După intonaţie îşi dădu seama că nu era un apel de complezenţă. Se opri. Câinii se opriră şi ei.

— Tu eşti, Norbert?

— Da, scuze pentru oră, dar...

— Ce s-a întâmplat?

— Am verificat numărul de înmatriculare pe care mi l-ai dat. Am săpat ceva, însă pare să fie o maşină închiriată de o femeie al cărei nume real este Ingrid Prisby.

Tăcere.

— Şi? insistă ea.

— Şi e de rău, spuse Norbert. Foarte, foarte rău.

Capitolul 39

Adam îl sună pe Andy Gribbel dimineaţa devreme. Gribbel mormăi:

— Ce-i?

— Scuze, n-am vrut să te trezesc.

— E şase dimineaţa, zise Gribbel.

— Scuze.

— Trupa a avut spectacol aseară târziu. Dup-aia au venit la bairamul de după nişte admiratoare super. Ştii cum e...

— Mda. Auzi, tu ştii ceva despre Facebook?

— Glumeşti? Sigur că ştiu. Trupa are pagină. Avem aproape optzeci de urmăritori.

— Grozav. Îţi trimit un link de Facebook. Sunt patru persoane. Vezi dacă-mi poţi obţine adresa oricăreia dintre ele şi dacă poţi afla ceva despre poză – unde a fost făcută, cine mai e în ea, totul.

— Prioritate?

— De vârf. Informaţiile îmi sunt necesare ieri.

— Am priceput. Fii atent, aseară am avut o interpretare criminală la „The Night Chicago Died”. Nu mai era niciun ochi uscat în sală.

— Îţi dai seama cât de mult înseamnă asta pentru mine acum, spuse Adam.

— Uau, aşa de important e?

— Mai mult.

— Mă apuc de treabă.

Adam închise şi coborî din pat. Îi trezi pe băieţi la şapte şi făcu un duş fierbinte îndelungat. Era minunat. Se îmbrăcă şi se uită la ceas. Băieţii ar trebui să fie deja jos.

— Ryan? Thomas?

Îi răspunse Thomas.

— Da, da, ne-am sculat.

Telefonul lui Adam bâzâi. Era Gribbel.

— Alo?

— Avem noroc.

— Cum aşa?

— Linkul pe care l-ai trimis duce la pagina de profil a unei femei pe nume Gabrielle Dunbar.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Nu mai locuieşte în Revere. S-a mutat înapoi acasă.

— Fair Lawn?

— Te-ai prins.

Fair Lawn se afla la numai o jumătate de oră de Cedarfield.

— Ţi-am trimis adresa.

— Mersi, Andy.

— Pentru puţin. Te duci la ea în dimineaţa asta?

— Da.

— Să-mi zici dacă ai nevoie de mine.

— Mulţumesc.

Adam închise. Străbătea coridorul, când auzi un zgomot venind din camera lui Ryan. Se apropie de uşa închisă şi lipi urechea de ea. Prin lemn desluşea suspinele înăbuşite ale fiului său. Sunetele i se înfigeau în inimă ca nişte cioburi de sticlă. Adam bătu în uşă, se încurajă şi deschise.

Ryan stătea pe pat şi plângea ca un copil mic, ceea ce, într-un fel, încă era. Adam rămase în cadrul uşii. Alimentată de neputinţă, durerea din sufletul lui deveni mai intensă.

— Ryan?

Lacrimile fac pe oricine să pară mai mic, mai fragil şi foarte tânăr. Pieptul lui Ryan se zguduia, dar băiatul reuşi să rostească:

— Mi-e dor de mami.

— Ştiu, prietene.

O clipă, Adam fu străbătut de un fulger de mânie – mânie faţă de Corinne pentru că fugise, pentru că nu păstrase legătura, pentru simularea nenorocitei de sarcini, pentru delapidarea banilor, pentru tot. Nu mai conta ce-i făcuse lui. Asta nu era o problemă. Să-şi rănească însă astfel băieţii… asta va fi greu de iertat.

— De ce nu-mi răspunde la mesaje? strigă Ryan. De ce nu-i acasă cu noi?

Se pregătea să-i ofere alte platitudini despre faptul că era ocupată şi că avea nevoie de timp şi toate celelalte, dar platitudinile erau minciuni. Platitudinile înrăutăţeau lucrurile. Aşa că de data asta Adam alese adevărul.

— Nu ştiu.

Răspunsul păru în mod ciudat să-l liniştească puţin pe Ryan.

Suspinele nu se opriră dintr-odată, dar începură să scadă până ajunseră să semene cu o respiraţie întretăiată. Adam intră şi se aşeză pe pat lângă fiul său. Intenţionase să-l cuprindă cu braţul, însă cumva simţi că ar fi fost o mişcare greşită. Aşa că doar stătu alături de el şi-l făcu să ştie că e acolo. Părea suficient.

O clipă mai târziu, Thomas apăru în uşă. Acum erau toţi trei împreună – „băieţii mei”, cum îi numea adesea Corinne, glumind că Adam era doar copilul ei cel mare. Stătură în cameră, nemişcaţi, iar bărbatul înţelese ceva simplu, dar cumva profund: Corinne îşi iubea viaţa. Îşi iubea familia. Iubea lumea pe care luptase atât de mult s-o creeze. Îi plăcea să trăiască în oraşul ăsta de unde pornise în viaţă, în cartierul ăsta pe care-l îndrăgea, în casa asta pe care o împărţea cu băieţii.

Atunci ce mersese prost?

Toţi trei auziră portiera maşinii trântindu-se. Capul lui Ryan se întoarse instantaneu către fereastră. Adam intră instinctiv în modul protector, ducându-se iute la fereastră şi aşezându-se astfel încât să blocheze vederea băiatului. Bariera aceea nu dură mult. Cei doi băieţi veniră lângă el, fiecare pe câte o parte, şi priviră în jos. Nimeni nu strigă. Nimeni nu icni. Nimeni nu spuse o vorbă.

Era o maşină de poliţie.

Unul dintre poliţişti era Len Gilman, ceea ce nu avea sens, deoarece pe flancul maşinii scria POLIŢIA DISTRICTUALĂ ESSEX. Len lucra în oraşul Cedarfield.

De la volan coborî un poliţist în uniformă.

Ryan rosti:

— Tată?

„Corinne e moartă”.

Fu o sclipire, nu mai mult. Nu era însă acesta răspunsul evident? Soţia dispare. Nu ia legătura cu soţul şi nici măcar cu copiii. Şi acum doi poliţişti, dintre care unul prieten de familie şi unul de la district, apar în faţa casei cu feţe mohorâte. Serios, nu era asta presupunerea cea mai logică dintre cele posibile? Corinne era moartă şi zăcea undeva într-un sunt, iar oamenii aceia cu fete triste veniseră să-i dea vestea, iar după aceea el va trebui să adune cioburile, să meargă înainte, să sufere şi să fie curajos pentru băieţi.

Se întoarse şi coborî pe scară. Băieţii îl urmară în şir, Thomas primul, apoi Ryan. Era aproape ca o alianţă tacită, o legătură

formată între cei trei supravieţuitori pentru a sta alături şi a primi lovitura care va sosi. Când Len Gilman sună, Adam deschidea deja uşa.

Len se dădu înapoi şi clipi surprins.

— Adam?

Adam stătea în uşa pe jumătate deschisă. Len se uită în spatele lui şi-i văzu pe băieţi.

— Credeam că sunt deja la antrenament.

— Se pregăteau să plece.

— Poate că ar fi mai bine să-i laşi să plece şi după aia…

— Ce se-ntâmplă?

— Mai bine vorbim la secţie. Apoi, evident pentru băieţi, Len adăugă: Totul e-n regulă, băieţi. Avem doar câteva întrebări.

Len prinse privirea lui Adam, dar Adam nu deduse nimic din ea. Dacă veştile erau proaste, dacă urma să-i devasteze, erau la fel de devastatoare indiferent dacă le auzeau acum sau după antrenament.

— Are legătură cu Corinne? întrebă Adam.

— Nu, nu cred.

— Nu crezi?

— Te rog, Adam. Rugămintea din glasul lui Len se auzea perfect. Du-i pe băieţi la antrenament şi vino cu noi.

Capitolul 40

Kuntz îşi petrecu noaptea în camera de spital a fiului său, moţăind pe un pat care se putea extinde, formând ceva ce nimeni nu ar fi numit un pat adevărat. Când îl văzuse de dimineaţă încercând să-şi îndrepte spatele înţepenit, infirmiera îi zise:

— Nu-i prea confortabil, nu-i aşa?

— Le-aţi cumpărat de la Guantanamo?

Infirmiera îi zâmbi şi verifică semnele vitale ale lui Robby: temperatura, ritmul cardiac, tensiunea. Asta se făcea la fiecare patru ore, indiferent dacă băiatul era treaz sau dormea, iar el era aşa de obişnuit, că abia se mai mişca. Un băieţel nu ar trebui să se obişnuiască niciodată cu aşa ceva.

Niciodată.

Kuntz se aşeză pe patul fiului său şi se lăsă copleşit de oroarea familiară a neputinţei. Infirmiera îi văzu suferinţa de pe chip. Toate o vedeau, dar erau suficient de înţelepte ca să nu facă pe grozavele sau să-l aline cu minciuni liniştitoare. Spuse doar:

— Mă întorc imediat.

El îi aprecie tactul, apoi îşi verifică mesajele. Erau câteva urgente de la Larry. Se aşteptase la asta. Stătu până sosi Barb. O sărută pe frunte şi zise:

— Trebuie să plec puţin. Serviciul.

Barb încuviinţă din cap, fără să ceară sau să aibă nevoie de detalii.

Kuntz luă un taxi şi se îndreptă spre apartamentul de pe Park Avenue. Îi deschise Laurie, soţia drăguţă a lui Larry Powers. Kuntz nu înţelesese niciodată de ce să-ţi înşeli soţia. Soţia ta e femeia pe care o iubeşti cel mai mult pe lume, singura ta tovarăşă adevărată, o parte din tine. Fie o iubeşti din toată inima, fie nu – iar dacă nu, e timpul să pleci, căţeluş.

Laurie Powers avea pregătit întotdeauna un zâmbet. Purta un colier de perle şi o rochie neagră simplă, ce părea scumpă – sau poate că Laurie însăşi era cea care părea scumpă. Laurie Powers provenea dintr-o familie avută şi probabil că asta s-ar fi văzut şi

dacă ar fi îmbrăcat o rochie-sac.

— Te aşteaptă, spuse ea. E în birou.

— Mulţumesc.

— John?

Kuntz se întoarse către femeie.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu cred, doamnă Powers.

— Laurie.

— OK. Tu cum eşti, Laurie?

— Cum să fiu?

— Eşti bine?

Ea îşi dădu părul pe după ureche.

— Sunt bine. Dar Larry... nu-i în apele lui. Ştiu că-i treaba ta să-l protejezi.

— Şi o s-o fac. Nu te mai gândi, Laurie.

— Mulţumesc, John.

Iată unul dintre şpilurile vieţii: dacă cineva se întâlneşte cu tine în „cabinet”, atunci are bani. Oamenii normali au acasă o cameră de zi, un birou sau poate un colţ. Bogăţii au cabinete. Acesta era deosebit de opulent, încărcat cu cărţi legate în piele, globuri pământeşti din lemn şi covoare orientale. Părea locul unde ar fi locuit Bruce Wayne înainte să se îndrepte către Batcave.

Larry Powers stătea într-un fotoliu de piele roşu burgund. Ţinea în mână un pahar plin cu ceva ce părea a fi coniac. Plânsese.

— John?

Kuntz se apropie şi-i luă paharul din mână. Verifică sticla şi văzu că lipsea prea mult din ea.

— Nu se poate să bei în halul ăsta.

— Unde ai fost?

— M-am ocupat de problema noastră.

Problema era în acelaşi timp distrugătoare şi simplă. Din cauza implicaţiilor religioase ale serviciilor lor, banca prin care se lansase oferta publică iniţială insistase asupra unor clauze morale, inclusiv una care implica adulterul. Pe scurt, dacă ieşea la iveală faptul că Larry frecventa un website cu fetiţe şi că de fapt chiar îl folosise pentru a obţine servicii sexuale de la nişte studente, adio ofertă. Adio şaptesprezece milioane de dolari! Adio cele mai bune îngrijiri pentru Robby! Adio vacanţă în

Bahamas cu Barb!

Adio tot.

— Am primit un e-mail de la Kimberly, zise Larry.

Începu din nou să plângă.

— Ce spunea?

— Mama ei a fost ucisă.

— Ţi-a zis ea asta?

— Bineînţeles. Iisuse, John, ştiu că tu...

— Taci.

Tonul lui îl opri pe Larry ca o palmă peste faţă.

— Ascultă-mă.

— John, nu trebuia să se-ntâmple aşa. Am fi putut s-o luăm de la capăt. Ar fi putut exista alte oportunităţi. Am fi putut fi bine.

Kuntz îl fixă cu privirea. Da, sigur. Alte oportunităţi. Uşor de spus. Tatăl lui Larry fusese agent de bursă, făcuse bani buni toată viaţa, îşi trimisese copiii la şcoli de prestigiu. Laurie venea dintr-o familie doldora de bani. Niciunul dintre ei n-avea nici cea mai vagă idee.

— Am fi putut...

— Încetează, Larry.

Larry tăcu.

— Ce ţi-a zis Kimberly, mai exact?

— Nimic. Mi-a trimis un e-mail. Ţi-am spus. Nu vorbim niciodată la telefon. Şi nu-i chiar e-mailul meu. E prin intermediul contului meu de pe Sugar Babies.

— OK, bine. Ce scria în e-mail?

— Că mama ei a fost ucisă. Credea c-a fost un fel de intrare prin efracţie.

— Probabil aşa a fost.

Tăcere. Apoi Larry se ridică şi zise:

— Kimberly nu reprezintă o ameninţare. Nici măcar nu-mi cunoaşte numele.

Kuntz se gândise deja la argumentele pro şi contra reducerii la tăcere a fiicei lui Heidi, Kimberly, dar în cele din urmă ajunsese la concluzia că ar fi fost mai periculos dacă o omora. În prezent, poliţia n-avea absolut niciun motiv să lege moartea lui Heidi Dann de cea a lui Ingrid Prisby. Le despărţeau mai bine de şase sute de kilometri. Folosise chiar două pistoale diferite. Totuşi, dacă i s-ar fi întâmplat acelaşi lucru şi fiicei lui Heidi, asta ar fi atras prea mult atenţia.

Larry pretindea că nu-şi folosise numele adevărat în relaţia cu Kimberly. Site-ul făcea treabă bună cu păstrarea identităţii bărbaţilor. Bineînţeles, Kimberly l-ar fi putut recunoaşte dacă poza lui ajungea în ziare, însă ei deja hotărâseră să-l facă pe Larry managerul executiv timid şi să-l lase pe preşedinte să se ocupe de apariţiile în presă, atunci când se lansa oficial oferta publică. Iar dacă ea îi făcea necazuri mai târziu, Kuntz avea să găsească un mod de a rezolva problema.

Larry se ridică şi începu să se plimbe cu mers de om beat.

— De unde au aflat ăştia de mine? scânci el. Site-ul e anonim.

— A trebuit să plăteşti pentru servicii, nu?

— Da, sigur, cu un card de credit.

— Cineva a verificat datele cardului, Larry. Aşa au aflat.

— Şi cineva i-a spus mamei lui Kimberly?

— Da.

— De ce?

— Tu de ce crezi?

— Şantaj?

— Bingo!

— Atunci hai să plătim.

Kuntz se gândise şi la asta, dar, în primul rând, pe ei încă nu-i abordase nimeni pentru nimic, iar în al doilea rând, ar fi însemnat să scape prea multe de sub control. Şantajiştii, mai ales cei atinşi de fanatism, nu erau demni de încredere. Când ajunsese în Ohio, el n-avusese prea multe informaţii despre ameninţare. Ştia doar că Heidi Dann fusese distrusă de vestea că fiica ei se ocupa cu ceva asemănător prostituţiei. Femeia ştia şi numele false ale bărbaţilor, dar, din fericire, nu discutase despre asta cu fiica ei. După puţină muncă de convingere, Heidi îi zisese lui Kuntz despre cuplul de tineri care o abordaseră când ieşise de la Red Lobster. Kuntz îşi fluturase legitimaţia prin faţa unui puşti care lucra la biroul de pază al restaurantului, obţinuse filmarea în care se vedeau tinerii discutând cu Heidi şi notase numărul de înmatriculare.

De acolo fusese simplu. Obţinuse numele Lauren Barna de la agenţia de închirieri auto şi făcuse legătura cu Ingrid Prisby. Apoi luase urma cardului ei de credit şi aflase că stătea la un motel aflat în apropiere de Delaware Water Gap.

— Asta e? întrebă Larry. S-a terminat, nu-i aşa?

— Încă nu.

— Fără altă vărsare de sânge. Te rog. Nu-mi pasă dacă pierdem intrarea pe piaţa acţiunilor. Să nu mai faci rău nimănui.

— Tu îi faci rău soţiei tale.

— Poftim?

— O înşeli. Îi faci rău, aşa e?

Larry deschise gura, o închise, încercă din nou.

— Dar... ea nu-i moartă. Nu poţi compara situaţiile.

— Ba sigur că pot. Răneşti o persoană pe care o iubeşti, însă te îngrijorează soarta unor străini care s-au hotărât să-ţi facă ţie rău.

— John, vorbeşti despre crimă.

— Eu nu vorbesc despre nimic, Larry. Tu vorbeşti. Eu am auzit că mama lui Kimberly a murit în urma unei spargeri a locuinţei. Asta-i bine, pentru că, dacă cineva i-a făcut vreun rău – să presupunem că cineva care lucrează pentru tine –, persoana aceea ar putea să facă repede o înţelegere, spunând că a fost doar angajată să facă treaba aia. Mă urmăreşti?

Larry tăcu.

— Larry, ai mai intrat şi-n alte încurcături din care trebuie să te scot?

— Nu, zise celălalt încet. Nimic.

— Bun. Pentru că nimic nu va împiedica oferta publică de acţiuni. Înţelegi?

Larry încuviinţă.

— Şi acum, nu mai bea şi adună-te.

Capitolul 41

Cei doi poliţişti stăteau în uşă, iar Thomas şi Ryan îl surprinseră pe Adam. Nu protestară şi nu opuseră rezistenţă. Îşi adunară repede lucrurile şi se pregătiră să plece. Îşi îmbrăţişară şi-şi sărutară ostentativ tatăl. Când Len Gilman zâmbi, îl bătu pe Ryan pe spate şi spuse „Tatăl tău doar ne dă o mână de ajutor”, Adam reuşi să nu dea ochii peste cap. Le zise băieţilor să nu-şi facă griji şi că va lua legătura cu ei imediat ce va afla despre ce este vorba.

După ce băieţii plecară, Adam merse pe alee către maşina de poliţie. Se întrebă ce credeau vecinii, dar în realitate nu-i păsa câtuşi de puţin. Îl bătu pe umăr pe Len Gilman şi spuse:

— Dacă-i vorba de prostia aia cu banii clubului de lacrosse...

— Nu e, replică Len cu o voce ca o uşă care se trânteşte.

Nu vorbiră pe drum. Adam stătea în spate. Celălalt poliţist – un bărbat tânăr, care nu se prezentase – şofa, iar Len Gilman stătea pe scaunul din dreapta lui. Adam crezuse că se îndreptau spre secţia de poliţie din Cedarfield, de pe Godwin Road, însă când intrară pe autostradă, îşi dădu seama că mergeau către Newark. O luară pe interstatala 280 şi traseră în faţa biroului şerifului de pe West Market Street.

Maşina se opri, iar Len Gilman coborî. Adam întinse mâna spre mâner, dar maşinile de poliţie nu au aşa ceva la portierele din spate. Aşteptă ca Len să vină să-i deschidă. Ieşi, iar maşina se îndepărtă.

— De când lucrezi pentru poliţia districtuală? întrebă Adam.

— Mi-au cerut să le fac un favor.

— Ce se întâmplă, Len?

— Doar câteva întrebări, Adam. Mai mult de atât nu pot să-ţi zic.

Len îl conduse printr-o uşă şi pe un culoar. Intrară într-o cameră de interogatorii.

— Ia loc.

— Len?

— Ce e?

— Cândva m-am ocupat şi eu de chestii de-astea, aşa că fă-mi

un serviciu. Nu mă lăsa să aştept prea mult, da? N-o să mă facă mai cooperant.

— Am luat cunoştinţă, spuse Len închizând uşa în urma lui.

Nu îl ascultă însă. După ce aşteptă singur timp de o oră, Adam se ridică şi bătu în uşă. Îi deschise Len Gilman. Adam desfăcu braţele.

— Pe bune?

— Nu ne jucăm cu tine, zise Len. Pur şi simplu aşteptăm pe cineva.

— Pe cine?

— Mai dă-ne cincisprezece minute.

— Bine, dar dă-mi voie la toaletă.

— Nicio problemă. Te însoţesc...

— Nu, Len, sunt aici de bunăvoie. Mă duc la baie singur, ca un băiat mare.

Îşi făcu nevoile, se întoarse, se aşeză pe scaun, îşi făcu de lucru cu telefonul. Îşi verifică din nou mesajele. Andy Gribbel se ocupase de programul din prima parte a zilei. Adam se uită la adresa Gabriellei Dunbar. Locuia în apropiere de centru, în Fair Lawn.

Putea ea să-l conducă la străin?

În cele din urmă, uşa camerei de interogatoriu se deschise. Len Gilman intră primul, urmat de o femeie pe care Adam o evaluă la vreo cincizeci de ani. Pantalonii ei aveau o nuanţă care putea fi cel mai bine descrisă drept verde-instituţional. Gulerul de la cămaşă era prea lung şi prea ascuţit. Părul era ceea ce s-ar putea numi „spălat, gata de ieşit” – un fel de coamă castanie care îi amintea lui Adam de jucătorii de hochei din anii 1970.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, rosti ea.

Avea un accent uşor, poate din Vestul Mijlociu, în niciun caz din New Jersey, şi o faţă osoasă din cele care duc cu gândul la lucrătorii de la ferme şi la dansurile country.

— Mă numesc Johanna Griffin.

Întinse o mână mare, iar avocatul i-o strânse.

— Adam Price, dar bănuiesc că ştiţi asta.

— Vă rog, luaţi loc.

Se aşezară faţă în faţă. Len Gilman se sprijini într-un colţ îndepărtat, străduindu-se să pară relaxat.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Johanna Griffin.

— Cine sunteţi? întrebă Adam.

— Poftim?

— Presupun că aveţi un grad sau...

— Sunt şef de poliţie. Apoi, după puţină gândire: în Beachwood.

— Nu cunosc Beachwood.

— E în Ohio. Lângă Cleveland.

Adam nu se gândise la aşa ceva. Aşteptă ca femeia să continue.

Johanna Griffin puse pe masă o servietă şi o deschise. Căută în interior, scoase o fotografie şi întrebă:

— O cunoaşteţi pe această femeie?

Împinse fotografia peste masă. Era un chip care nu zâmbea, pe un fundal simplu, probabil de pe un permis auto. Lui Adam îi luă o secundă, nu mai mult, ca s-o recunoască pe femeia blondă. O văzuse o singură dată, în întuneric, de la distanţă, când ea conducea maşina, dar ştiu imediat cine e.

Totuşi şovăi.

— Domnule Price?

— S-ar putea să ştiu cine e.

— S-ar putea?

— Da.

— Şi cine *s-ar putea* să fie?

Aici nu era sigur ce să răspundă.

— De ce mă întrebaţi asta?

— E doar o întrebare.

— Da, iar eu sunt doar avocat. Aşa că ziceţi-mi de ce vreţi să ştiţi.

Johanna zâmbi.

— Deci aşa vreţi să jucăm.

— Nu mă joc în niciun fel. Doar vreau să ştiu...

— De ce întrebăm. O să ajungem şi la asta. Arătă fotografia. O cunoaşteţi, da sau nu?

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Oh! făcu Johanna Griffin.

— Ce-i?

— Acum ne jucăm de-a semantica? Ştiţi cine e, da sau nu?

— Cred că ştiu.

— Super, minunat. Cine e?

— Voi nu ştiţi?

— Adam, nu e vorba despre ce ştim noi. Şi serios, chiar n-am

timp, aşa că s-o scurtăm. Numele ei este Ingrid Prisby. Tu i-ai plătit lui John Bonner, îngrijitorul parcării de la American Legion Hall, două sute de dolari ca să-ţi dea numărul ei de înmatriculare. Ai pus un detectiv pensionar pe nume Michael Rinsky să verifice numărul respectiv. Vrei să ne spui de ce ai făcut toate astea?

Adam nu zise nimic.

— Ce legătură ai cu Ingrid Prisby?

— Nicio legătură, spuse el prudent. Voiam doar s-o întreb ceva.

— Ce anume?

Bărbatul simţi că i se învârte capul.

— Adam?

Nu-i scăpase faptul că ea trecuse de la apelativul „domnul Price” la mai familiarul „Adam”. Aruncă o privire spre colţ. Len Gilman stătea cu braţele încrucişate. Faţa îi era impasibilă.

— Speram să mă ajute într-o problemă confidenţială.

— Adam, uită de confidenţialitate. Johanna Griffin căută din nou în servietă şi scoase încă o fotografie. Pe femeia asta o cunoşti?

Puse pe masă fotografia unei femei zâmbitoare care părea cam de vârsta ei. Adam clătină din cap.

— Nu, pe ea n-o cunosc.

— Eşti sigur?

— N-o recunosc.

— Se numeşte Heidi Dann. Glasul Johannei Griffin era acum puţin nesigur. Numele acesta înseamnă ceva pentru tine?

— Nu.

Johanna îi susţinu privirea.

— Eşti sigur, Adam?

— Sunt. N-o cunosc pe femeia asta. Nu-i recunosc numele.

— Unde-i soţia ta?

Schimbarea subită a subiectului îl dezechilibră.

— Adam?

— Ce are de-a face soţia mea cu toate astea?

— Eşti numai întrebări, nu-i aşa? Vocea Johannei Griffin devenise acum de oţel. Devine cam enervant. Înţeleg că soţia ta este suspectată că a delapidat o mulţime de bani.

Adam îi aruncă o privire lui Len, care continua să fie impasibil.

— Despre asta-i vorba? Afirmaţii false?

— Unde e?
El îşi calculă cu grijă următoarea mişcare.
— Călătoreşte.
— Unde?
— N-a zis. Ce naiba se petrece aici?
— Vreau să ştiu...
— Nu-mi pasă ce vrei tu să ştii. Sunt arestat?
— Nu.
— Deci pot să mă ridic şi să plec oricând, da?
Johanna Griffin se uită urât la el.
— Aşa e, da.
— Asta ca să fie totul clar, detectiv Griffin.
— Este.
Adam se îndreptă puţin de spate, încercând să forţeze avantajul.
— Acum mă întrebi despre soţia mea. Fie îmi spui imediat despre ce-i vorba, fie...
Johanna Griffin mai scoase o fotografie.
O împinse pe masă fără să rostească un cuvânt. Adam încremeni. Se holbă la fotografie. Nu se mişcă nimeni, nu vorbi nimeni. Adam simţi cum lumea se clatină. Încercă să se îndrepte, încercă să vorbească.
— Este...?
— Ingrid Prisby? termină Johanna în locul lui. Da, Adam, este Ingrid Prisby, femeia pe care *s-ar putea* s-o cunoşti.
Adam se chinuia să respire.
— Conform medicului legist, cauza morţii a fost un glonţ care a lovit creierul. Dar înainte de asta, ce se vede aici? În caz că te întrebi, credem că ucigaşul i-a făcut asta cu un cutter. Nu ştim cât a suferit.
Adam nu-şi putea muta privirea. Johanna Griffin mai scoase o fotografie.
— Heidi Dann a fost mai întâi împuşcată în genunchi. Nici pe ea nu ştim cât a torturat-o ucigaşul, însă în final a făcut acelaşi lucru. Un glonţ în creier.
Adam reuşi să înghită nodul care-i apăruse în gât.
— Şi credeţi...?
— Nu ştim ce să credem. Vrem să aflăm ce ştii tu despre asta.
El clătină din cap.
— Nimic.

— Serios? Atunci hai să-ţi prezint lucrurile în ordine cronologică. Ingrid Prisby din Austin, Texas, a ajuns din Houston pe aeroportul din Newark. A stat o singură noapte la Courtyard Marriott, un hotel de lângă aeroport. De acolo a închiriat o maşină şi s-a deplasat la American Legion Hall din Cedarfield. În maşină cu ea se afla un bărbat. Bărbatul acela a stat de vorbă cu tine la American Legion Hall. Nu ştim ce s-a discutat, dar ştim că ulterior tu ai plătit un paznic de parcare să-ţi dea numărul de înmatriculare şi probabil că le-ai luat urma. Între timp, Ingrid a mers cu aceeaşi maşină închiriată la Beachwood, Ohio, unde a stat de vorbă cu această femeie.

Cu mână tremurătoare, părând că abia îşi controlează furia, Johanna Griffin puse degetul pe fotografia lui Heidi Dann.

— La ceva vreme după aceea, această femeie, Heidi Dann, a fost împuşcată în genunchi şi apoi în cap. În propria ei casă. Nu după mult timp – încă punem lucrurile cap la cap, însă undeva între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore mai târziu –, Ingrid Prisby a fost mutilată şi ucisă într-o cameră de motel din Columbia, New Jersey, chiar alături de Delaware Water Gap.

Se lăsă pe spate.

— Aşadar, Adam, care-i rolul tău în toată povestea asta?

— Doar nu credeţi...

Dar credeau.

Adam avea nevoie de un răgaz. Trebuia să se adune, să se gândească şi să încerce să-şi dea seama ce trebuia să facă.

— Are ceva de-a face cu căsnicia ta? întrebă Johanna Griffin.

El ridică privirea.

— Poftim?

— Len zice că tu şi Corinne aţi avut nişte probleme cu câţiva ani în urmă.

Ochii lui Adam fugiră spre colţ.

— Len?

— Au fost nişte zvonuri, Adam.

— Aşadar, munca de poliţie include şi bârfele?

— Nu doar bârfele, continuă Johanna. Cine este Kristin Hoy?

— Poftim? E o bună prietenă de-a soţiei mele.

— Şi a ta, nu? Aţi comunicat mult în ultima perioadă.

— Pentru că...

Se opri.

— Pentru că?

I se întâmplau prea multe dintr-odată. Ar fi vrut să aibă încredere în poliţişti, însă nu putea. Poliţiştii aveau o teorie, iar Adam ştia că, odată ce teoria aceea era constituită, avea să fie greu, dacă nu imposibil, să-i facă să vadă clar faptele şi nu să le răstălmăcească, pentru a fi conforme cu ideile lor. Îşi aminti cum Moş Rinsky îl avertizase să nu vorbească cu poliţia. Miza ajunsese şi mai mare, fără îndoială, dar se presupunea că abandonase ideea de a o găsi de unul singur pe Corinne?

Nu ştia.

— Adam?

— Am vorbit despre soţia mea.

— Tu şi Kristin Hoy?

— Da.

— Ce anume despre soţia ta?

— Despre recenta ei... călătorie.

— Călătoria ei. Aha, înţeleg. Te referi la călătoria aceea pentru care pur şi simplu a plecat de la serviciu în mijlocul zilei şi nu s-a mai întors, iar acum nu mai răspunde la SMS-urile tale şi ale copiilor?

— Corinne a spus că are nevoie de un răgaz. Presupun, întrucât e clar că mi-aţi verificat comunicaţiile – şi nu uitaţi că sunt avocat şi că unele dintre comunicaţiile pe care le-aţi interceptat pot fi interpretate ca ţinând de munca mea că aţi citit şi SMS-ul respectiv.

— Convenabil.

— Ce anume?

— SMS-ul trimis de soţia ta. Toată povestea cu plecarea şi cu lipsa ta de interes în căutarea ei. Asta cam oferă timp, nu crezi?

— Despre ce vorbeşti?

— Oricine ar fi putut scrie SMS-ul acela, nu? Chiar şi tu.

— De ce aş...?

Se opri.

— La American Legion Hall, zise Johanna, Ingrid Prisby a fost împreună cu un bărbat. Cine este el?

— Nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Dar ce ţi-a spus?

— N-are nimic de-a face cu asta.

— Ba sigur are. Te-a ameninţat?

— Nu.

— Iar tu şi Corinne nu aveţi probleme în căsnicie, nu-i aşa?

— N-am zis aşa ceva. Dar n-are nimic...

— Vrei să ne povesteşti despre întâlnirea cu Sally Perryman de seara trecută?

Tăcere.

— Şi Sally Perryman e o prietenă de-a soţiei tale?

Adam se opri. Inspiră adânc. O parte din el voia să i se destăinuie Johannei Griffin. Chiar voia. Însă, în momentul de faţă, femeia părea decisă să-l acuze pe el sau pe Corinne pentru toată nebunia. El ar fi vrut să fie de ajutor. Ar fi vrut să ştie mai multe despre crimele acelea, dar, de asemenea, cunoştea şi regula principală: Nu va trebui niciodată să renegi ceva ce n-ai spus. Avea un plan pentru dimineaţa asta, să se ducă acasă la Gabrielle Dunbar, în Fair Lawn, ca să afle numele Străinului. Trebuia să se ţină de planul acela. Nu dura mult să ajungă acolo cu maşina.

Mai important, asta i-ar fi oferit ocazia să se gândească. Adam se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

— Glumeşti, nu?

— Nu. Dacă vreţi ajutorul meu, acordaţi-mi câteva ore.

— Au murit două femei.

— Înţeleg, zise Adam, îndreptându-se spre uşă, dar priviţi greşit lucrurile.

— Cum ar trebui să le privim?

— Bărbatul care călătorea cu Ingrid, spuse Adam, cel de la American Legion Hall.

— Ce-i cu el?

— Ştiţi cine este?

Femeia se uită în spate, la Len Gilman, apoi din nou la Adam.

— Nu.

— Nicio idee?

— Nicio idee.

Adam aprobă din cap.

— El este cheia. Pe el trebuie să-l găsiţi.

Capitolul 42

Casa Gabriellei Dunbar fusese probabil încântătoare la un moment dat, însă, cu trecerea timpului, cândva modesta clădire în stil Cape Cod se transformase, din cauza adăugirilor şi aşa-ziselor „îmbunătăţiri”, într-o vilă de prost gust, umflată şi lipsită de caracter. Noile tuşe arhitecturale, precum bovindourile şi turnuleţele, aveau mai degrabă efectul de a şoca decât de a impresiona şi dădeau casei o tentă exagerată de artificial.

Adam se apropie de uşa principală bogat decorată şi sună la soneria care emise o melodie complicată. Nu voise să aştepte să-l ducă poliţia înapoi acasă şi folosise aplicaţia Uber de pe telefon ca să cheme o maşină care să-l aducă aici. Andy Gribbel urma să-l ia şi să-l ducă la birou. Avocatul bănuia că nu va dura mult.

Gabrielle deschise uşa. Adam o recunoscu din pozele de pe Facebook. Avea păr negru ca pana corbului şi atât de drept, încât probabil era întins cu placa. Când deschise, avea pe faţă un zâmbet de bun venit. Zâmbetul se şterse în clipa în care îl văzu pe Adam.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă.

În glas i se simţea un tremur. Nu deschise şi ecranul din plasă din faţa uşii. Adam intră direct în problemă.

— Îmi pare rău că dau buzna aşa. Mă numesc Adam Price.

Încercă să-i dea o carte de vizită, dar plasa era încă închisă. O strecură prin canat.

— Sunt avocat în Paramus.

Gabrielle stătea tăcută. Culoarea i se scurgea din obraji.

— Lucrez la un caz de moştenire şi...

Ridică telefonul cu captura de ecran. Mări imaginea cu degetele, pentru ca faţa Străinului să se poată vedea mai clar.

— Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Gabrielle Dunbar strecură degetele prin canat şi luă cartea de vizită, pe care o fixă mult timp. Apoi, până la urmă, îşi îndreptă atenţia asupra telefonului. După câteva secunde, scutură din cap şi zise:

— Nu.

— Era o petrecere cu colegii, după cum arată. Cu siguranţă ar trebui să...

— Îmi pare rău, la revedere.

Tremurul din glas se transformase în ceva apropiat de panică sau teamă. Începu să închidă uşa.

— Doamnă Dunbar?

Ea ezită.

Adam nu prea ştia ce să spună. O speriase, de asta era sigur. O speriase, iar asta însemna că ea ştia ceva.

— Vă rog, insistă. Trebuie să-l găsesc pe acest bărbat.

— V-am zis. Nu-l cunosc.

— Eu cred că-l cunoaşteţi.

— Plecaţi de pe proprietatea mea.

— Soţia mea a dispărut.

— Poftim?

— Soţia mea. Acest bărbat a făcut ceva, iar acum ea a dispărut.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Vă rog să plecaţi.

— Cine e? Atât vreau să ştiu. Numele lui.

— V-am mai spus. Nu-l recunosc. Îmi pare rău. Nu ştiu nimic.

Uşa începu din nou să se închidă.

— O să continui să-l caut. Transmiteţi-i asta. N-o să mă opresc până nu aflu adevărul.

— Plecaţi de pe proprietatea mea, altfel chem poliţia, mai zise ea şi trânti uşa.

•

Gabrielle Dunbar se plimbă prin casă zece minute, repetând iar şi iar cuvintele*. So Hum*. Învăţase la yoga mantra asta sanscrită. La finalul orei, instructoarea le cerea să se întindă pe spate în Savasana, postura Cadavrului. Îi punea să închidă ochii şi să repete „So Hum” vreme de cinci minute. Prima dată când le propusese acest exerciţiu, Gabrielle practic dăduse peste cap ochii închişi. Apoi însă, undeva în al doilea sau al treilea minut, începuse să simtă cum toxinele stresului i se scurg din trup.

— *So*... *hum*...

Deschise ochii. Nu funcţiona. Erau câteva lucruri pe care trebuia să le facă mai întâi. Missy şi Paul se întorceau de la şcoală abia peste câteva ore. Asta era bine. Îi dădea timp să se pregătească şi să împacheteze. Luă telefonul, căută în contacte favorite şi-l apelă pe cel numit Nesuferitul.

După ce sună de două ori, fostul ei soţ răspunse.

— Gabs?

Porecla pe care i-o dăduse el – era singurul care îi spunea aşa – încă o zgâria pe creier. La una dintre primele lor întâlniri, începuse să-i zică „Gabs a mea”, iar ei i se păruse adorabil, aşa cum faci când te îndrăgosteşti, pentru ca, după câteva luni, numele să-ţi facă greaţă.

— Pot să stea copiii la tine? întrebă ea.

El nu se osteni să-şi ascundă exasperarea.

— Când?

— Mă gândeam să-i las în seara asta.

— Glumeşti, nu? Eu îţi tot cer vizite extra...

— Iar acum ţi le ofer. Îi poţi lua în seara asta?

— Sunt în Chicago cu afaceri, până mâine-dimineaţă.

La naiba!

— Dar Cum-o-cheamă?

— Ştii cum o cheamă, Gabs. Tami e aici, cu mine.

Pe Gabrielle nu o luase niciodată în deplasările lui de afaceri, probabil pentru că se întâlnea cu Tami sau cu una dintre predecesoarele ei.

— Tami, repetă Gabrielle. Pe *i* pune punct, sau inimioară? Am uitat.

— Amuzant.

Nu era însă amuzant şi ea ştia asta. Fusese stupid. Existau chestii mult mai importante de rezolvat decât o căsnicie moartă de mult.

— Ne întoarcem dimineaţa devreme.

— O să-i aduc atunci.

— Pentru cât timp?

— Câteva zile. O să te anunţ.

— E totul în regulă, Gabs?

— Excelent. Sărutări lui Tami.

Gabrielle închise. Privi pe fereastră. Pe undeva ştiuse că va veni ziua aceasta, încă de când o abordase Chris Taylor. Întrebarea era doar când. Afacerea păruse extrem de atrăgătoare, toată lumea avea de câştigat, se dezvăluiau adevăruri şi se câştigau bani, însă ea nu uitase niciodată ceea ce era evident: se jucau cu focul. Oamenii ar face orice ca să-şi păstreze secretele.

Chiar ar ucide.

— *So... hum...*

Nu mergea. Se duse în dormitor. Chiar dacă ştia că era singură în casă, închise uşa. Se aşeză pe pat în poziţie fetală şi începu să-şi sugă degetul mare. Penibil, dar când *so-hum*-urile nu-şi făceau treaba, nu-i mai rămânea decât să recurgă la ceva primitiv şi infantil. Îşi strânse genunchii la piept şi îşi permise să plângă puţin. Când termină, îşi luă telefonul mobil. Folosea un VPN pentru a-şi ascunde identitatea. Nu era complet sigur, însă era destul pentru moment. Citi din nou cartea de vizită.

ADAM PRICE, AVOCAT

El o găsise. Şi dacă o găsise pe ea, era logic ca tot el să fi fost cel care o găsise pe Ingrid.

Pentru a parafraza filmul ăla cu Jack Nicholson, unii oameni nu pot face faţă adevărului.

Gabrielle căută în sertarul de jos, scoase un Glock 19 Gen4 şi-l aşeză pe pat. I-l dăduse Merton, pretinzând că era arma perfectă pentru o femeie. O dusese la un poligon de tir din Randolph şi o învăţase să-l folosească. Era încărcat şi gata de acţiune. La început o îngrijorase să ţină un pistol încărcat într-o casă cu copii mici, însă ameninţările posibile primaseră asupra securităţii domestice standard.

Şi acum?

Simplu. Urmează procedura. Poză cu telefonul cartea de vizită a lui Adam Price. Ataşă imaginea la un e-mail şi, înainte de a-l expedia, scrise două cuvinte:

EL ŞTIE

Capitolul 43

Adam plecă devreme de la serviciu şi se îndreptă spre noul stadion al Liceului Cedarfield. Echipa de lacrosse a băieţilor se antrena. Opri mai departe, ca să nu fie văzut, şi-l privi pe Thomas din spatele tribunelor. Nu mai făcuse asta niciodată – să urmărească un antrenament – şi probabil n-ar fi putut spune cu exactitate ce căuta acolo. Nu voia decât să-şi privească puţin fiul. Doar atât. Îşi aduse aminte ce zisese Tripp Evans la American Legion Hall în seara când începuse totul, cum nu-i venea să creadă cât de norocoşi erau cei care locuiau în astfel de oraşe:

Trăim visul, să ştii.

Tripp avea dreptate, bineînţeles, dar e interesant că ne descriem paradisul personal drept „vis”. Visurile sunt fragile. Visurile nu durează. Într-o zi te trezeşti şi – paf! – visul a dispărut. Te trezeşti şi simţi cum se îndepărtează de tine, în timp ce tu te agăţi neajutorat de ruinele fumegânde, însă inutil. Visul se dizolvă, dispărut pentru totdeauna. Aşa cum stătea acolo, urmărindu-şi fiul practicând sportul pe care-l iubea, Adam nu se putea împiedica să nu simtă că, de la vizita Străinului, toţi erau pe punctul de a se trezi din vis.

Antrenorul suflă în fluier şi le spuse tuturor să pună genunchiul jos, iar ei se conformară. Câteva minute mai târziu, băieţii îşi scoaseră căştile şi se îndreptară către vestiar. Adam ieşi de după tribună. Când îl văzu, Thomas se opri brusc.

— Tată?

— E-n regulă, zise Adam. Apoi, dându-şi seama că fiul său i-ar putea interpreta greşit cuvintele, ca însemnând că mama lui se întorsese, adăugă: Adică nimic nou.

— De ce ai venit aici?

— Am ieşit mai devreme de la muncă şi m-am gândit să te duc acasă cu maşina.

— Mai întâi trebuie să fac duş.

— Nicio problemă. Aştept.

Thomas aprobă din cap şi plecă spre vestiar. Adam îl verifică pe Ryan. Se dusese acasă la Max imediat după şcoală. Adam îi

trimise un SMS prin care îl întreba dacă poate să-l ia atunci când termina Thomas, ca să-i scutească bătrânului său tată un drum în plus. Ryan răspunse „nu”, iar lui Adam îi luă câteva clipe să înţeleagă că asta însemna „nicio problemă”.

Zece minute mai târziu, în maşină, Thomas îl întrebă ce voia poliţia.

— E greu să-ţi explic acum, spuse Adam. Nu zic asta ca să te protejez, dar deocamdată va trebui să mă laşi să rezolv nişte probleme.

— Au legătură cu mama?

— Nu ştiu.

Thomas nu-l presă. Se opriră să-l ia pe Ryan, care se strecură pe bancheta din spate şi spuse:

— O, ce scârbos! De unde vine mirosul ăsta?

— De la echipamentul meu de lacrosse, răspunse Thomas.

— Oribil.

— De acord, zise Adam şi coborî geamul. Cum a fost la şcoală?

— Bine, răspunse Ryan, apoi întrebă: Ceva nou despre mama?

— Încă nu.

Se gândi dacă să spună mai multe şi apoi hotărî că o parte din adevăr ar putea să-i liniştească.

— Vestea bună e că s-a implicat poliţia.

— Cum adică?

— O s-o caute şi ei pe mama.

— Poliţia, repetă Ryan. De ce?

Adam ridică uşor din umeri.

— E aşa cum mi-a zis Thomas aseară. Nu-i stilul ei. Aşa că poliţiştii o să ne ajute s-o găsim.

Era convins că băieţii ar mai fi avut întrebări, dar când maşina intră pe strada lor, Ryan spuse:

— Hei, ea cine e?

Pe treptele de la intrare stătea Johanna Griffin. Se ridică atunci când Adam intră pe alee şi-şi netezi pantalonii verde-instituţional. Zâmbi şi-i făcu din mână ca o vecină care trecuse pe la ei să împrumute puţin zahăr. Adam opri maşina şi Johanna, încă zâmbind, se apropie relaxată şi neameninţătoare.

— Salut, băieţi! strigă ea.

Coborâră toţi din maşină. Băieţii păreau circumspecţi.

— Eu sunt Johanna, zise ea strângându-le mâinile.

Thomas şi Ryan se uitară la tatăl lor, în căutarea unor răspunsuri.

— E detectiv, le-o prezentă el.

— Mă rog, n-am venit în calitate oficială. În Beachwood, Ohio, mi se spune Şefa Griffin. Aici însă nu sunt în jurisdicţia mea, aşa că sunt doar Johanna. Mă bucur să vă cunosc.

Îşi păstră zâmbetul, dar Adam ştia că era numai de faţadă. Probabil ştiau şi băieţii.

— Pot să intru? îl întrebă pe avocat.

— Da.

Thomas deschise portbagajul şi-şi scoase sacul cu echipamentul de lacrosse. Ryan îşi puse în spinare un rucsac umplut până la refuz cu manuale. În timp ce se îndreptau spre uşă, Johanna merse mai încet. Adam rămase cu ea. Când băieţii nu-i mai puteau auzi, el o întrebă direct:

— De ce eşti aici?

— Am găsit maşina soţiei tale.

Capitolul 44

Adam şi Johanna stăteau în living.

Băieţii erau în bucătărie. Thomas fiersese apă pentru paste. Ryan băgase în cuptorul cu microunde un pachet de legume congelate. Erau ocupaţi pentru moment.

— Unde aţi găsit maşina Corinnei? întrebă Adam.

— Mai întâi trebuie să ne-nţelegem asupra unui lucru.

— Adică?

— Am vorbit serios adineauri. Nu sunt poliţistă în New Jersey. La naiba, abia dacă sunt poliţistă la mine acasă! Nu m-ocup de omucideri. E treaba celor de la districtuală. Şi chiar dacă m-aş ocupa, aici nu sunt la mine în jurisdicţie.

— Te-au trimis însă aici să mă interoghezi.

— Nu, am venit din proprie iniţiativă. Cunosc un tip din Bergen care a sunat un tip din Essex, care a fost amabil să te ia şi să te aducă.

— De ce-mi zici toate astea?

— Pentru că tipii de la districtuală au aflat şi s-au supărat. Aşa că oficial mi s-a luat cazul.

— Nu te-nţeleg. Dacă nu-i cazul tău, de ce ai mai venit până aici?

— Pentru că una dintre victime îmi era prietenă.

Acum Adam înţelese.

— Heidi?

— Da.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

— Mulţumesc.

— Deci unde-i maşina Corinnei?

— Frumoasă schimbare de subiect.

— Pentru asta ai venit.

— Aşa-i.

— Deci?

— La un hotel, lângă aeroportul din Newark.

Adam se strâmbă.

— Ce-i?

— N-are nicio noimă, spuse el.

— De ce nu?

Adam îi povesti despre aplicaţia de localizare de pe telefon, care îi arăta că soţia lui se află în Pittsburgh.

— Putea să se fi dus undeva cu avionul şi să fi închiriat o maşină, zise Johanna.

— Nu ştiu unde te-ai putea duce cu avionul ca să fie nevoie să închiriezi o maşină şi să treci prin Pittsburgh. Ai spus că era în parcarea unul hotel?

— Lângă aeroport, da. Am găsit-o chiar înainte de a fi ridicată. Apropo, am cerut companiei s-o aducă aici. O să ajungă într-o oră.

— E ceva ce nu-nţeleg.

— Ce?

— Dacă a luat un avion, Corinne ar fi trebuit să lase maşina în parcarea aeroportului. Aşa facem întotdeauna.

— N-ar fi procedat aşa dacă voia ca nimeni să nu ştie unde se duce. S-ar fi putut gândi c-o să cauţi acolo.

El clătină din cap.

— Să-i caut maşina într-o parcare de la aeroport? N-are sens.

— Adam?

— Da.

— Ştiu că n-ai niciun motiv să mă crezi, dar hai să vorbim puţin neoficial.

— Eşti poliţist, nu reporter. N-ai cum să ieşi din zona oficialului.

— Doar ascultă-mă, de acord? Două femei au murit. Nu vreau să intru în detalii şi să-ţi spun cât era Heidi de minunată, însă… uite, trebuie să fii sincer acum. Trebuie să-mi zici tot ce ştii. Îi prinse privirea şi i-o susţinu. Îţi jur. Îţi jur pe sufletul prietenei mele moarte că n-o să folosesc nimic din ceea ce-mi spui împotriva ta sau a soţiei tale. Vreau dreptate pentru Heidi. Asta-i tot. Înţelegi?

Adam se foi inconfortabil pe scaun.

— Poţi fi obligată să depui mărturie.

— N-au decât să-încerce. Se apleacă spre el şi adăugă: Te rog, ajută-mă.

El se gândi, dar nu prea mult. Acum nu mai avea de ales. Johanna avea dreptate. Două femei muriseră, iar Corinne putea avea necazuri serioase. Nu mai avea nicio pistă solidă, doar o bănuială neliniştitoare în legătură cu Gabrielle Dunbar.

— Mai întâi, îi ceru, zi-mi ce ştii tu.
— Ţi-am spus cam tot.
— Ce legătură are Ingrid Prisby cu prietena ta?
— Simplu. Ingrid şi tipul ăla au apărut la Red Lobster. Au stat de vorbă. A doua zi, Heidi era moartă. O zi mai târziu, era moartă şi Ingrid.
— Îl suspectezi pe tipul care era cu Ingrid?
— Categoric cred că el ne-ar putea ajuta să înţelegem cum stau lucrurile. Presupun că au vorbit şi cu tine, nu? Acolo, la American Legion Hall.
— El a vorbit cu mine, da.
— Ţi-a zis cum îl cheamă?
Adam clătină din cap.
— Numai că el e Străinul.
— Şi după ce au plecat, tu ai încercat să-l găseşti. Pe el sau pe amândoi. L-ai convins pe paznicul parcării să-ţi dea numărul de înmatriculare. Le-ai luat urma.
— Am aflat numele ei. Asta a fost tot.
— Ce ţi-a spus tipul din American Legion Hall? Străinul.
— Că soţia mea s-a prefăcut că-i însărcinată.
Johanna clipi de două ori.
— Pardon?
Adam îi povesti. Odată ce deschise gura, totul se revărsă. După ce termină, Johanna îi puse întrebarea care părea în acelaşi timp evidentă şi surprinzătoare:
— Crezi că-i adevărat? Crezi că ea a înscenat sarcina?
— Da.
Pur şi simplu. Fără ezitare. Gata! Probabil ştiuse adevărul încă de la început – chiar din clipa în care îi vorbise Străinul –, dar avea nevoie ca piesele să se îmbine înainte de a se putea exprima.
— De ce? întrebă Johanna.
— De ce cred că-i adevărat?
— Nu, de ce crezi că ea ar fi făcut aşa ceva?
— Pentru că eu am făcut-o să se simtă nesigură.
Femeia încuviinţă.
— Sally Perryman?
— În cea mai mare parte, da. Eu şi Corinne ne-am îndepărtat. Ea se temea să nu mă piardă, să nu piardă tot ce avea. N-are importanţă.

— De fapt, s-ar putea să aibă.

— Cum?

— Mai suportă-mă niţel. Ce se întâmpla în viaţa voastră când ea a apelat la website-ul cu sarcini false?

Adam nu vedea rostul întrebării, dar nu avea niciun motiv să nu-i povestească.

— Cum ziceam, ne-am îndepărtat. Vechea poveste, nu-i aşa? Totul ajunsese să se reducă la băieţi şi la problemele domestice – cine face cumpărăturile, cine spală vasele, cine plăteşte facturile. Adică banalităţile de zi cu zi. Serios. Iar eu, presupun, treceam printr-o criză a vârstei de mijloc.

— Te simţeai subapreciat?

— Mă simţeam, ştiu şi eu, de parcă nu mai eram bărbat. Ştiu cum sună asta. Eram cap de familie şi tată...

Johanna Griffin aprobă din cap.

— Şi dintr-odată apare această Sally Perryman care-ţi acordă atenţie într-un fel deosebit.

— Nu dintr-odată, dar, da, am început să lucrez cu Sally la cazul ăla grozav, şi ea era frumoasă şi pasionată şi mă privea aşa cum obişnuia Corinne să mă privească. Îmi dau seama cât de stupid sună toate astea.

— Normal, nu stupid.

Adam se întrebă dacă vorbea serios sau doar îi făcea lui pe plac.

— Oricum, probabil Corinne s-a temut că o s-o părăsesc. Atunci nu mi-am dat seama, cred, sau poate nu mi-a păsat, nu ştiu. Ea însă instalase aplicaţia aia pe telefonul meu.

— Cea care ţi-a arătat că ea se afla în Pittsburgh?

— Exact.

— Şi tu nu ştiai de ea?

Adam clătină din cap.

— Nu până nu mi-a arătat-o Thomas.

— Uau! Johanna încuviinţă şi ea din cap. Aşadar, soţia ta te spiona?

— Nu ştiu, poate. Asta cred eu că s-a întâmplat. I-am zis de mai multe ori că lucrez până târziu. Probabil că ea a verificat şi a văzut că eram acasă la Sally mai des decât ar fi trebuit.

— Nu-i spuneai unde te duci?

Adam clătină încă o dată din cap.

— Erau doar probleme de serviciu.

— Atunci de ce nu i-ai fi zis?

— Pentru că, oricât de ironic ar suna, nu voiam să-şi facă griji. Ştiam cum ar reacţiona. Sau poate la un anumit nivel ştiam că nu-i corect ce fac. Am fi putut rămâne la birou, însă îmi plăcea să fiu la ea acasă.

— Şi Corinne a aflat.

— Da.

— Dar între tine şi Sally Perryman nu s-a întâmplat nimic?

— Exact. Apoi se mai gândi. Poate că era totuşi pe punctul de a se întâmpla.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Nu ştiu.

— A fost ceva fizic? Rece? Cald? Fierbinte?

— Poftim? Nu.

— N-ai sărutat-o?

— Nu.

— Atunci de unde vinovăţia?

— Pentru că am vrut.

— La naiba, şi eu vreau să-l spăl cu buretele pe Hugh Jackman. Şi ce dacă? Nu te poţi împiedica să doreşti. Eşti om. Relaxează-te.

Adam tăcu.

— Şi atunci soţia ta a vorbit cu Sally Perryman.

— A sunat-o. Nu ştiu ce au discutat.

— Iar Corinne nu ţi-a spus niciodată?

— Exact.

— A întrebat-o pe Sally ce se petrece, dar pe tine n-a avut amabilitatea să te întrebe. Cam aşa ceva?

— Bănuiesc.

— Şi pe urmă?

— Păi, Corinne a rămas însărcinată.

— Adică s-a prefăcut că-i însărcinată.

— Mda, mă rog.

Johanna doar clătină din cap şi zise din nou:

— Uau!

— Nu-i ceea ce crezi.

— Ba da, e exact ceea ce cred.

— Sarcina m-a surprins, înţelegi? Într-un fel pozitiv însă. M-a adus înapoi. Mi-a reamintit ce este important. Iată o altă ironie. A funcţionat. Corinne a avut dreptate s-o facă.

— Nu, Adam, n-a avut dreptate.

— M-a readus la realitate.

— Ba nu. Te-a manipulat. Probabil ai fi revenit oricum la realitate. Iar dacă n-o făceai, probabil nici nu trebuia. Îmi pare rău, dar ceea ce a făcut Corinne a fost urât. Foarte urât.

— Cred că era disperată.

— Asta nu-i o scuză.

— Asta-i lumea ei. Familia ei. Întreaga ei viaţă. A luptat enorm s-o construiască şi acum era ameninţată.

Johanna încuviinţă din cap.

— Tu n-ai făcut ce a făcut ea, Adam. Ştii asta.

— Sunt şi eu vinovat.

— Nu-i vorba despre vinovăţie. Tu ai avut îndoieli. Ţi-ai pierdut capul. Te-ai întrebat cum ar fi. Nu eşti prima persoană care simte astfel de lucruri. Treci peste asta sau nu treci. Corinne însă nu ţi-a oferit şansa respectivă. A ales să te păcălească şi să trăiască în minciună. Eu nu te apăr şi nici nu te condamn. Fiecare căsnicie are propria ei poveste. Totuşi, tu n-ai văzut lumina. Ţie ţi-a băgat cineva o lanternă în ochi.

— Poate aveam nevoie de aşa ceva.

Johanna clătină din nou din cap.

— Nu în felul ăsta. A fost ceva greşit. Trebuie să-nţelegi.

El se gândi.

— O iubesc pe Corinne. Nu cred că sarcina falsă a schimbat într-adevăr ceva.

— Dar n-ai de unde să ştii.

— Nu-i adevărat. M-am gândit mult.

— Şi eşti convins că ai fi rămas cu ea?

— Da.

— Pentru copii?

— În parte.

— Pentru ce altceva?

Adam se aplecă şi fixă un moment podeaua. Era acoperită cu un covor oriental albastru cu galben pe care el şi Corinne îl cumpăraseră dintr-un magazin de antichităţi din Warwick. Se duseseră într-o zi de octombrie să culeagă mere, însă ajunseseră să bea cidru şi să cumpere gadgeturi McIntosh, apoi se duseseră la un magazin de antichităţi.

— Pentru că, indiferent de porcăriile pe care ni le-am făcut eu şi Corinne unul altuia, începu el, oricâte supărări, dezamăgiri şi

resentimente ar fi ieşit la suprafaţă, eu nu-mi pot imagina viaţa fără ea. Nu-mi pot imagina să îmbătrânesc fără ea. Nu-mi pot imagina să nu fac parte din lumea ei.

Johanna îşi frecă bărbia, aprobând din cap.

— Înţeleg asta. Chiar înţeleg. Soţul meu, Ricky, sforăie atât de rău, încât e ca şi cum aş dormi cu un elicopter, dar simt acelaşi lucru.

Stătură câteva clipe în tăcere, lăsând sentimentele să se aşeze. Apoi Johanna îl întrebă:

— De ce crezi că ţi-a spus Străinul despre sarcina falsă?

— N-am idee.

— N-a cerut bani?

— Nu. A zis că o face pentru mine. Se purta de parcă ar fi dus un război sfânt. Dar prietena ta Heidi? Şi ea şi-a falsificat sarcina?

— Nu.

— Atunci nu-nţeleg. Ei ce i-a spus Străinul?

— Nu ştiu. Orice ar fi fost însă, i-a adus moartea.

— Ai vreo bănuială?

— Nu, dar acum mă gândesc că s-ar putea să ştiu pe cineva care are.

Capitolul 45

EL ŞTIE

Chris Taylor citi mesajul şi se întrebă din nou în ce punct şi cum scăpaseră lucrurile de sub control. Pentru treaba cu Price fuseseră angajaţi. Poate că aici fusese greşeala, cu toate că în general afacerile pentru care erau angajaţi – şi fuseseră foarte puţine – erau cele mai sigure. Plata venea de la o terţă parte, neimplicată emoţional, o firmă de investigaţii de top. Într-un anume fel, era o muncă cinstită, pentru că – da, Chris nu se sfia să folosească cuvântul acela – nu implica şantajul.

Protocolul obişnuit era simplu: afli, prin intermediul internetului, un secret îngrozitor despre o persoană. Persoana respectivă are două opţiuni. Fie plăteşte pentru păstrarea secretului, fie alege să nu plătească, iar secretul este dezvăluit. Chris se simţea satisfăcut în ambele cazuri. În final, obţinea fie profit material (când persoana şantajată plătea), fie catharsis (când persoana mărturisea). Într-un fel, aveau nevoie ca oamenii să aleagă ambele căi. Aveau nevoie de bani ca să susţină operaţiunea. Aveau nevoie ca adevărul să iasă la iveală pentru că despre asta era vorba, asta făcea ca întreprinderea lor să fie justă şi bună.

Un secret dezvăluit este un secret distrus.

Probabil, se gândi Chris, asta era problema cu cazurile pentru care erau angajaţi. Eduardo insistase să le accepte. Pretindea că ar lucra numai cu un grup select de companii de securitate de primă mână. Ar avea parte de siguranţă, tihnă şi mereu de profit. Modul în care funcţiona era înşelător de simplu: firma dădea un nume. Eduardo căuta prin baza lor de date să vadă dacă găsea vreun pont – în cazul de faţă, exista unul despre Corinne Price prin Fake-A-Pregnancy.com. Apoi se plătea o sumă, iar secretul era dezvăluit.

Însă asta însemna, fără îndoială, că Corinnei Price nu i se oferea şansa să aleagă. Da, în final, secretul era dezvăluit. El îi zisese lui Adam Price adevărul, dar o făcuse strict pentru bani. Posesorului secretului nu i se oferise opţiunea răscumpărării.

Ceea ce nu era corect.

Chris folosea atotcuprinzătorul cuvânt *secret,* dar în realitate nu era vorba numai despre secrete. Erau minciuni, înşelăciuni sau mai rău. Corinne Price îşi minţise soţul când se prefăcuse gravidă. Kimberly Dann îşi minţise părinţii, care munceau din greu, despre sursa banilor pentru colegiu. Kenny Molino trişase folosind steroizi. Logodnicul Michaelei, Marcus, făcuse ceva chiar mai rău când se răzbunase prin intermediul înregistrării cu colegul lui de cameră şi viitoarea sa soţie.

Secretele, credea Chris, erau ca un cancer. Secretele puroiau. Secretele îţi rodeau măruntaiele, lăsând în urmă doar o coajă subţire. Chris văzuse de aproape ce puteau face ele. Când avea şaisprezece ani, tatăl său iubit, omul care-l învăţase să meargă pe bicicletă, îl dusese la şcoală şi-l antrenase în echipa din liga de juniori, scosese la lumină un secret teribil, îndelung ascuns.

El nu-i era tată biologic.

Cu câteva săptămâni înainte de căsătorie, mama lui Chris avusese o ultimă aventură cu un fost iubit şi rămăsese însărcinată. Mama suspectase mereu adevărul, dar abia când Chris fusese spitalizat în urma unui accident de maşină şi tatăl lui, tatăl lui iubit, încercase să-i doneze sânge, adevărul ieşise în cele din urmă la lumină.

— Întreaga mea viaţă, îi spusese tatăl, a fost o lungă minciună.

Tata încercase apoi să facă „ceea ce-i corect”. Îşi reamintise sieşi că un tată nu este numai un donator de spermă. Un tată este prezent pentru copilul lui, are grijă de copilul lui, îl iubeşte şi-l educă. În final însă, minciuna îl măcinase prea mult timp.

Chris nu-l mai văzuse de trei ani. Cam astea erau efectele secretelor asupra oamenilor, familiilor, vieţilor.

După ce terminase colegiul, Chris obţinuse o slujbă la firma de internet Downing Place. Îi plăcuse acolo. Crezuse că-şi găsise un cămin, dar, cu toată vorbăria frumoasă a companiei, aceasta nu făcea decât să favorizeze cele mai rele secrete. Chris ajunsese să lucreze pentru un site numit Fake-A-Pregnancy.com. Compania minţea, şi se minţea chiar şi pe sine, pretinzând că lumea cumpăra burţi din silicon pentru a oferi cadouri „amuzante”, de purtat la petreceri sau în alte scopuri noi şi amuzante. Însă toţi ştiau adevărul. Teoretic, cineva s-ar putea duce într-adevăr la o petrecere costumat în gravidă. Dar

ecograme false? Teste de sarcină false? Pe cine păcăleau?

Era complet greşit.

Chris înţelesese imediat că n-avea niciun rost să demaşte firma. Era pur şi simplu prea complicat şi, oricât de bizar ar părea, Fake-A-Pregnancy avea concurenţi, la fel ca toate site-urile de genul acela. Dacă ataci unul, celelalte vor deveni mai puternice. Chris îşi amintise o lecţie pe care, în mod ironic, i-o dăduse „tatăl” lui când era copil: Faci ce poţi; salvezi lumea persoană cu persoană.

Găsise câţiva care gândeau la fel, angajaţi în posturi similare, care, tot ca el, aveau acces la secrete. Unii dintre ei erau interesaţi mai mult de latura bănească a întreprinderii. Alţii înţelegeau că acţiunile lor erau corecte şi cuvenite şi chiar dacă Chris nu voia să transforme totul într-un război religios, exista un aspect al noii sale operaţiuni care semăna cu o căutare morală.

În final, nucleul se alcătuise din cinci persoane: Eduardo, Gabrielle, Merton, Ingrid şi Chris. Eduardo dorise ca totul să se petreacă online. Să facă ameninţarea online. Să dezvăluie secretul printr-un e-mail imposibil de urmărit. Să păstreze totul complet anonim. Chris nu fusese totuşi de acord. Ceea ce făceau ei, indiferent dacă le plăcea sau nu, îi dărâma pe oameni. Schimba vieţi într-o secundă. Puteai farda totul cum voiai, însă persoana era una înaintea vizitei sale şi cu totul alta după aceea. Aşa ceva trebuia făcut faţă în faţă. Trebuia făcut cu compasiune şi omenie. Protectorii secretelor erau website-uri fără feţe, maşini, roboti.

Ei vor fi diferiţi.

Chris citi iarăşi cartea de vizită a lui Adam Price şi scurtul mesaj al Gabriellei: EL ŞTIE.

Într-un fel, situaţia se inversase. Acum Chris avea un secret, nu? Deşi nu era chiar aşa, pentru că al lui era diferit. Secretul lui nu avea scopul înşelării, ci al protejării – sau doar aşa se amăgea el? Ca atâţia pe care-i întâlnise, nu cumva îşi justifica pur şi simplu secretul?

Chris ştiuse că activităţile lor erau periculoase, că-şi făceau duşmani, că unii n-aveau să înţeleagă binele şi vor dori să se răzbune sau să continue să trăiască în bula secretelor lor.

Acum Ingrid era moartă. Ucisă.

Iar răspunsul era evident: El trebuia oprit.

Capitolul 46

Camera de cămin a lui Kimberly Dann se afla într-o zonă din Greenwich Village, New York, ce părea a fi ultra boemă. Beachwood nu era ca un Hicksville provincial, nici măcar pe aproape. Mulţi dintre rezidenţi migraseră din New York City, dorind să evadeze din aglomeraţie şi agitaţie şi să ducă o viaţă oarecum mai confortabilă din punct de vedere financiar într-un loc unde valoarea proprietăţilor era mai mică, iar impozitele, mai scăzute. Însă Beachwood cu siguranţă nu era nici Manhattan. Johanna călătorise suficient de mult – se afla acolo pentru a şasea oară – ca să ştie că nu mai exista ceva care să semene cu insula aceea. Oraşul dormea într-adevăr, se odihnea, totuşi, când te aflai acolo, simţurile îţi erau mereu treze. Erai conectat. Simţeai continuu clocotul.

Imediat ce Johanna bătu la uşă, aceasta se deschise, ca şi cum Kimberly stătuse lângă uşă cu mâna pe clanţă, aşteptând.

— Of, tanti Johanna!

Faţa lui Kimberly era plină de lacrimi. Se prăbuşi în braţele Johannei suspinând. Femeia o îmbrăţişă şi o lăsă să plângă. Îi mângâie părul pe spate, aşa cum o văzuse pe Heidi făcând de zeci de ori, ca atunci, la grădina zoologică, după ce Kimberly căzuse şi se julise la genunchi, sau când nemernicul de Frank Velle de pe strada lor îşi retrăsese invitaţia la balul de absolvire pentru că „upgradase” la Nicola Shindler.

Ţinând-o în braţe pe fiica prietenei ei, Johanna simţi că i se frânge inima din nou. Închise ochii şi scoase nişte sunete despre care spera să fie liniştitoare. Nu zise „O să fie bine” sau alte cuvinte false de alinare. Doar o ţinu în braţe şi o lăsă să plângă. Apoi plânse şi ea. De ce nu? De ce naiba ar fi pretins că nu era şi ea zdrobită?

În curând, Johanna avea să facă ceea ce trebuia. Deocamdată puteau să plângă amândouă.

După un timp, Kimberly îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

— Mi-am făcut bagajele, spuse. Când e zborul?

— Hai să stăm de vorbă mai întâi, bine?

Căutară locuri unde să stea, dar întrucât era un dormitor

comun, Johanna ocupă colţul patului, iar Kimberly se lăsă pe un soi de fotoliu puf supradimensionat. Era adevărat că Johanna se dusese din proprie iniţiativă să-l interogheze pe Adam Price, însă aici se afla din mai multe motive. Îi promisese lui Marty că o va însoţi pe Kimberly acasă pentru înmormântarea lui Heidi.

— Kimmy e tare supărată, zisese Marty. Nu vreau să călătorească singură.

Johanna ştia.

— Trebuie să te-ntreb ceva, spuse ea.

Kimberly încă îşi ştergea lacrimile.

— Bine.

— În seara dinainte ca mama ta să fie ucisă, aţi vorbit la telefon, nu-i aşa?

Fata începu iarăşi să plângă.

— Kimberly?

— Îmi lipseşte tare mult.

— Ştiu, iubito. Tuturor ne lipseşte. Aş vrea însă să te concentrezi puţin, bine?

Kimberly aprobă din cap, cu ochii încă în lacrimi.

— Despre ce ai discutat cu ea?

— Ce importanţă are?

— Vreau să-l găsesc pe ucigaş.

Kimberly începu iar să plângă.

— Kimberly?

— Mama n-a dat peste un hoţ?

Era una dintre ipotezele băieţilor de la districtuală. Nişte dependenţi de droguri disperaţi după bani spărseseră casa şi, înainte să poată găsi ceva de valoare, fuseseră întrerupţi de Heidi, care fusese ucisă din această cauză.

— Nu, iubito, nu s-a întâmplat aşa.

— Atunci cum?

— Asta încerc să descopăr. Kimberly, ascultă-mă. O altă femeie a fost ucisă de aceeaşi persoană.

Fata clipi, ca şi cum cineva ar fi izbit-o cu o scândură.

— Cum?

— Trebuie să-mi zici despre ce ai vorbit cu mama ta.

Privirile lui Kimberly începură să danseze prin cameră.

— Nimic important.

— Eu nu cred asta.

Kimberly izbucni din nou în plâns.

— M-am uitat pe lista apelurilor. Ai schimbat cu mama ta o grămadă de SMS-uri, dar aţi vorbit la telefon doar de trei ori în semestrul ăsta. Primul apel a durat şase minute. Al doilea, numai patru. Însă, în seara dinainte să fie ucisă, discuţia dintre voi s-a întins pe mai mult de două ore. Despre ce aţi vorbit?

— Te rog, tanti Johanna, acum nu mai contează.

— Pe naiba nu contează! Vocea Johannei deveni brusc tăioasă. Spune-mi!

— Nu pot...

Johanna coborî de pe pat şi îngenunche în faţa fetei. Îi cuprinse chipul în mâini şi o forţă s-o privească în ochi.

— Uită-te la mine.

Până la urmă, Kimberly o ascultă.

— Orice i s-ar fi întâmplat mamei tale, nu-i vina ta. M-auzi? Ea te iubea şi ar dori ca tu să mergi înainte şi să duci cea mai bună viaţă posibilă. Eu o să fiu lângă tine. Întotdeauna. Pentru că asta ar fi vrut mama ta. M-auzi?

Fata aprobă din cap.

— Aşa că, zise Johanna, trebuie să-mi povesteşti despre ultima voastră convorbire.

Capitolul 47

Aflat la o distanţă pe care o considera sigură, Adam urmărea cum Gabrielle Dunbar încărca în grabă un geamantan în portbagaj.

Cu o jumătate de oră în urmă, avocatul hotărâse să mai treacă o dată pe la Gabrielle, în drum spre birou. Când intră pe strada ei, femeia arunca un geamantan în portbagaj. Cei doi copii ai ei – se gândi că aveau cam doisprezece şi zece ani – duceau bagaje mai mici. El trase pe dreapta, la o distanţă sigură, şi privi.

Şi acum?

Seara trecută, Adam încercase să dea de celelalte trei persoane din poza de pe pagina Gabriellei Dunbar, pe care Gribbel reuşise să le identifice şi să le localizeze. Niciuna nu-i oferi ceva util despre străin. Nicio surpriză. Orice pretext ar fi utilizat, oamenii erau în mod firesc prudenţi în faţa unui „străin” – mda, altă ironie – care le cerea într-un fel sau altul să identifice o persoană, posibil prieten sau coleg, într-o fotografie de grup. Niciunul dintre ei nu locuia suficient de aproape de Adam ca Gabrielle, pentru a avea şansa să discute faţă în faţă.

Aşa că gândurile lui se întorseseră la ea.

Femeia ascundea ceva, îi fusese clar încă de ieri – şi deodată apăru grăbită din casă cu un al treilea geamantan.

Coincidenţă?

Nu credea. Rămase în maşină şi privi. Gabrielle aruncă geamantanul în portbagaj şi se chinui să-l închidă. Împinse copiii în maşină, amândoi pe bancheta din spate, şi se asigură că-şi pun centurile de siguranţă. Deschise portiera ei, se opri, apoi se uită în lungul străzii direct la el.

Fir-ar să fie!

Adam se lăsă repede în jos. Îl văzuse? Nu credea. Şi dacă-l văzuse, îşi putea da seama, de la distanţa aceea, cine este? Dar stai aşa, şi ce dacă-şi dădea seama cine e? Venise acolo să vorbească cu ea, nu-i aşa? Se ridică încet la loc, însă Gabrielle nu mai privea în direcţia lui. Urcase în maşină şi se pusese în mişcare.

Doamne, nu se pricepea deloc la aşa ceva!

Maşina Gabriellei porni pe stradă. Adam se gândi un timp, dar nu prea mult, la următorul pas pe care trebuia să-l facă. Dacă tot începuse... Băgă în viteză şi se luă după ea.

Nu era sigur cât de departe în spatele ei trebuia să stea ca să nu fie văzut şi totuşi să n-o piardă. Toate cunoştinţele lui pe această temă proveneau din filmele şi din serialele văzute toată viaţa la televizor. Oare ştia cineva ce-nseamnă să fii urmărit dacă nu s-ar fi uitat la televizor? Gabrielle coti la dreapta. Adam o urmă. Parcurseră Drumul 208, apoi intrară pe interstatala 287. Adam îşi verifică rezervorul. Era aproape plin. Bun! Oricum, cât de mult intenţiona s-o urmărească? Şi când o ajungea, ce urma să facă?

Pas cu pas.

Îi sună telefonul. Îl privi şi văzu numele „Johanna”.

După vizita ei de seara trecută, îi introdusese numărul în agendă. Avea încredere totală în ea? Da, destul de multă. Ea avea un scop clar: să-l găsească pe ucigaşul prietenei ei. Atâta vreme cât acesta nu era Corinne, Adam considera că Johanna putea fi un atu sau chiar un aliat. Dacă ucigaşul era Corinne, atunci avea probleme mai mari decât dacă să aibă sau nu încredere într-o poliţistă din Ohio.

— Alo?

— Sunt gata de îmbarcare, spuse Johanna.

— Te-ntorci acasă?

— Sunt deja acasă.

— În Ohio?

— Pe aeroportul din Cleveland, da. A trebuit s-o aduc acasă pe fiica lui Heidi, însă zbor imediat spre Newark. Tu ce faci?

— Sunt pe urmele Gabriellei Dunbar.

— Urmele?

— Nu aşa zic poliţiştii când urmăresc pe cineva?

Îi explică pe scurt cum ajunsese la casa ei şi cum o văzuse făcându-şi bagajele.

— Care-i planul tău, Adam?

— Nu ştiu, dar nu pot să stau şi să nu fac nimic.

— Corect.

— De ce m-ai sunat?

— Am aflat ceva aseară.

— Ascult.

— Indiferent de ce se-ntâmplă aici, nu-i vorba numai despre un singur website.

— Nu-nţeleg.

— Străinul nu le spune victimelor doar despre soţii care se prefac însărcinate. Are acces şi la alte site-uri. Sau cel puţin la încă unul.

— De unde ştii asta?

— Am vorbit cu fiica lui Heidi.

— Şi care era secretul?

— Am promis să nu spun, iar tu n-ai nevoie să ştii, crede-mă. Ideea e că Străinul tău s-ar putea să fi şantajat o grămadă de oameni pentru motive diferite, nu doar pentru sarcini false.

— Aşadar, ce se petrece de fapt? întrebă Adam. Străinul şi Ingrid şantajau oamenii pentru ce făceau aceştia online?

— Da, cam aşa ceva.

— Şi de ce a dispărut soţia mea?

— Nu ştiu.

— Şi cine a omorât-o pe prietena ta? Şi pe Ingrid?

— Nu ştiu, şi nu ştiu. Poate că ceva a mers prost cu şantajul. Heidi era o dură. Poate li s-a opus. Poate că Străinul şi Ingrid s-au certat.

În faţă, Gabrielle se încadra spre o ieşire spre Drumul 23. Adam semnaliză şi rămase în urma ei.

— Deci care-i legătura dintre prietena ta şi soţia mea?

— În afară de străin, nu văd niciuna.

— Stai o clipă.

— Ce e?

— Gabrielle intră pe o străduţă.

— Unde?

— Lockwood Avenue din Pequannock.

— Asta-i în New Jersey?

— Da.

Adam nu era sigur dacă să rămână în spatele ei şi să oprească brusc sau să treacă pe lângă ea şi să găsească un loc unde să tragă pe dreapta. Optă pentru a doua variantă, depăşind casa galbenă cu etaj, îmbrăcată în aluminiu şi cu obloane roşii. Un bărbat deschise uşa din fată, zâmbi şi se îndreptă către maşina Gabriellei. Adam nu-l recunoscu. Portierele maşinii se deschiseră. Fata coborî prima, iar bărbatul o îmbrăţişă stângaci.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Johanna.

— Alarmă falsă, presupun. Se pare că şi-a dus copiii la fostul soţ.

— OK, s-a anunţat zborul meu. Te sun când aterizez. Să nu faci vreo prostie între timp.

Johanna închise. Acum coborâse din maşină şi fiul Gabriellei. Altă îmbrăţişare stângace. Bărbatul care era probabil fostul ei soţ o salută din mână pe Gabrielle. Probabil că ea îi răspunse, dar nu putea vedea din locul unde se afla. În cadrul uşii apăru o femeie. O femeie mai tânără. O femeie *mult* mai tânără. Vechea poveste, gândi Adam. Gabrielle rămase în maşină cât probabilul fost soţ deschise portbagajul. Scoase unul dintre geamantane şi-l închise la loc. Reveni spre botul maşinii cu o expresie nedumerită.

Înainte să fi putut ajunge la *ea,* Gabrielle dădu în marşarier şi o porni pe stradă.

Cu o mulţime de bagaje încă în maşină.

Unde se ducea?

Dacă tot începuse...

Adam nu vedea de ce n-ar continua s-o urmărească.

Capitolul 48

Maşina Gabriellei urcă pe Skyline Drive în Munţii Ramapo. Drumul se afla la numai patruzeci şi cinci de minute de Manhattan, dar ar fi putut la fel de bine să fie în altă lume. Existau legende despre triburi care încă trăiau în zona aceea. Erau numiţi indienii din Munţii Ramapough, poporul Lenape sau poporul Lunaape Delaware. Unii credeau că sunt indigeni. Alţii pretindeau că datează din timpurile coloniştilor olandezi. Alţii credeau că sunt mercenari germani care luptaseră de partea britanicilor în Războiul de Independenţă sau sclavi eliberaţi care-şi găsiseră adăpost în pădurile pustii din nordul statului New Jersey. Multă lume, prea multă, îi poreclise, poate peiorativ, Albii lui Jackson. Originea numelui era, de asemenea, un mister, însă probabil avea legătură cu aspectul lor multirasial.

Ca întotdeauna în cazul unor asemenea oameni, despre ei se relatau poveşti de groază. Adolescenţii şofau pe autostrada Skyline Drive şi se îngrozeau unii pe alţii cu istorii despre răpiri, persoane târâte în pădure şi fantome care strigau după răzbunare. Erau toate doar mituri, desigur, dar miturile au puterea lor.

Unde naiba se ducea Gabrielle?

Se îndreptau spre zona împădurită a munţilor. Din cauza altitudinii, urechile lui Adam începuseră să se înfunde. Femeia intră din nou pe Drumul 23 şi avocatul o urmări aproape o oră, până traversă îngustul pod Dingman’s Ferry şi trecu în Pennsylvania. Acum drumurile erau mai puţin aglomerate. Bărbatul se întrebă iarăşi cât de departe trebuia să rămână în urmă ca să nu fie observat. Renunţă la prudenţă, socotind că era mai bine să fie descoperit şi posibil înfruntat decât s-o piardă cu totul pe Gabrielle.

Îşi verifică telefonul, văzu că bateria era aproape descărcată şi-l conectă la alimentatorul din torpedou. După un kilometru şi jumătate de mers, Gabrielle viră la dreapta. Pădurea era tot mai deasă. Femeia încetini şi intră pe un drum ce părea neasfaltat. Un indicator uzat din piatră anunţa: LAKE CHARMAINE – PROPRIETATE PRIVATĂ. Adam făcu dreapta şi se opri în spatele

unor conifere. Nu putea intra cu maşina pe drum, dacă era într-adevăr un drum.

Aşadar, care era următoarea lui mişcare?

Deschise torpedoul şi verifică telefonul. Bateria nu prea avusese când să se încarce, dar ajunsese la zece procente. Putea fi de ajuns. Îl puse în buzunar şi ieşi din maşină. Şi acum? Să meargă pe jos până la Lake Charmaine şi să sune la uşă?

Găsi o potecă acoperită de buruieni care mergea prin pădure paralel cu drumul. Îi era de ajuns. Cerul avea o nuanţă frumoasă de albastru-verzui. Ramurile copacilor se întindeau peste potecă, iar Adam îşi croi drum printre ele. Pădurea era tăcută, cu excepţia zgomotelor iscate chiar de bărbat. Se oprea din când în când să asculte... să asculte orice, însă acum, pe măsură ce se afunda în pădure, nu mai putea auzi nici măcar maşinile care treceau pe şosea.

Când se opri într-un luminiş, văzu un cerb morfolind nişte frunze. Cerbul ridică ochii spre Adam, înţelese că nu-i voia răul şi-şi văzu de treabă. Avocatul continuă să meargă şi în curând lacul apăru în faţa lui. În alte circumstanţe, i-ar fi plăcut. Era neclintit ca o oglindă, reflectând verdele copacilor şi turcoazul cerului. Peisajul era liniştitor, îmbătător şi paşnic – o, Doamne, cât de minunat ar fi fost să poată să se aşeze şi să-l privească! Corinne iubea lacurile. Oceanul o speria puţintel. În opinia ei, valurile erau adesea violente şi imprevizibile. Însă lacurile reprezentau un paradis liniştit. Înainte să se nască băieţii, el şi Corinne închiriaseră o casă lângă un lac în partea de nord a comitatul Passaic. Îşi amintea de zilele de relaxare, în care împărţeau amândoi un hamac imens, el cu un ziar, ea cu o carte. Îşi amintea cum o privea pe Corinne citind, felul în care i se îngustau ochii când parcurgea paginile, expresia de concentrare intensă de pe faţa ei – şi cum, din când în când, ea ridica ochii din carte. Îi zâmbea şi-i zâmbea şi el, apoi privirile lor pluteau peste lac.

Un lac la fel ca acesta.

Zări o casă în dreapta. Părea abandonată, totuşi în faţa ei se afla o maşină.

A Gabriellei.

Casa era fie o cabană din lemn, fie o imitaţie din prefabricate. Greu de spus de la distanţă. Adam coborî prudent panta, adăpostindu-se după copaci şi tufişuri. Se simţea stupid, ca un

copil care se joacă de-a „capturează steagul” sau paintball. Încercă să-şi amintească dacă mai făcuse aşa ceva în viaţa lui, dacă mai fusese nevoit să se ascundă şi să surprindă pe cineva, şi mintea i se întoarse în timp până la tabăra de vară la care participase când avea opt ani.

Adam tot nu ştia ce avea să facă atunci când va ajunge lângă casă, dar, pentru o fracţiune de secundă, îşi dori să fi fost înarmat. Nu avea un pistol şi, de fapt, niciun fel de armă de foc. Poate că era o greşeală. Unchiul Greg îl dusese de câteva ori la poligon, când el avea vreo douăzeci de ani. Îi plăcuse şi ştia că este capabil să mânuiască o armă. Privind retrospectiv, ar fi fost o mişcare bună. Avea de-a face cu oameni periculoşi. Chiar ucigaşi. Duse mâna în buzunar şi pipăi telefonul. Ar trebui să cheme pe cineva? Nu ştia nici pe cine şi nici ce să spună. Johanna probabil era încă în avion. Îi putea trimite un SMS sau îl putea suna pe Andy Gribbel sau pe Moş Rinsky, însă ce să-i zică?

„Măcar unde te afli”.

Se pregătea să ia telefonul şi să sune, când văzu ceva ce-l făcu să încremenească.

Gabrielle Dunbar stătea singură în luminiş şi-l privea fix. Simţi cum îl invadează furia. Se apropie cu un pas, aşteptându-se ca femeia să fugă sau să spună ceva. Însă nu făcu nimic.

Doar stătea şi se uita la el.

— Unde-i soţia mea? strigă el.

Gabrielle continuă să se uite.

Adam mai înaintă un pas în luminiş.

— Am întrebat...

Ceva îl izbi atât de tare în ceafă, încât simţi cum i se desprinde creierul. Căzu în genunchi, văzând stele verzi. Din pur instinct, reuşi cumva să se întoarcă şi să se uite în sus. Un baston de baseball cobora ca un topor spre creştetul lui. Încercă să se ferească sau să se răsucească sau cel puţin să se protejeze cu braţul.

Însă era mult prea târziu.

Bastonul ateriză cu o bufnitură înfundată şi totul se întunecă.

Capitolul 49

Johanna Griffin obişnuia să respecte regulile, aşa că nu-şi deschise telefonul decât după ce avionul îşi opri rularea pe pistă. Însoţitorul de bord rosti anunţul standard „Bine aţi venit în Newark, temperatura este...”, în vreme ce mesajele şi e-mailurile Johannei se încărcau.

Nimic de la Adam Price.

Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră extenuante. Kimberly devenise isterică. Mărturisirea poveştii aceleia oribile ceruse timp şi suferinţă. Johanna se străduise să fie înţelegătoare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-şi închipuise copila asta? Biata Heidi. Oare cum reacţionase la vestea despre fiica ei şi website-ul ăla oribil? Johanna se gândi iar la filmarea cu Heidi în parcarea de la Red Lobster. Acum îi înţelegea perfect limbajul corporal. Într-un fel, Johanna fusese martora unui atac. Individul ăla, nenorocitul de străin, îi lovise prietena cu vorbe, îi sfâşiase inima cu dezvăluirile lui.

Îşi dădea el seama de distrugerea pe care o provoca?

Aşadar, Heidi se dusese apoi acasă. O sunase pe Kimberly şi o făcuse să mărturisească. Rămăsese raţională şi calmă, chiar dacă în interior se veştejea. Sau poate nu se veştejise. Poate, pentru că Heidi era persoana cea mai puţin aplecată spre critică pe care o cunoştea Johanna, ea făcuse faţă veştilor proaste şi era gata să riposteze. Cine ştie? Heidi îşi consolase fiica, apoi încercase să găsească o cale de a o scoate din încurcătura teribilă în care se băgase.

Şi probabil asta îi adusese moartea.

Johanna tot nu ştia ce se întâmplase cu Heidi, dar categoric avea legătură cu dezvăluirea faptului că fiica ei devenise curvă – să lăsăm deoparte cuvintele mai acceptabile precum „păpuşică” – pentru trei bărbaţi diferiţi. Johanna începuse să facă săpături, dar avea să dureze. Kimberly nu cunoştea numele adevărate ale bărbaţilor, ceea ce era de mirare, însă există un motiv pentru care acestora li se spune „anonimi”. Johanna vorbise cu managerul site-ului Sugar Babies, îi ascultase justificările şi-şi dorise să facă un duş lung şi fierbinte după ce închisese

telefonul. Ea – într-o drăguţă notă feministă, site-ul era condus de o femeie – apărase „aranjamentele de afaceri” ale companiei şi „dreptul la discreţie” al clienţilor şi spusese că în niciun caz nu va dezvălui vreo informaţie fără un mandat al tribunalului.

Întrucât compania avea sediul în Massachusetts, asta avea să dureze.

Apoi, după ce se confruntaseră cu porcăria asta, poliţiştii iritaţi de la omucideri doriseră un raport complet despre vizita neoficială a Johannei în New Jersey. Aici nu era vorba despre mândrie. Ea voia ca nemernicul care-i ucisese prietena să fie prins. Atât. Aşa că le povesti totul, inclusiv ceea ce Kimberly tocmai îi mărturisise, iar acum ei se ocupau să obţină mandatul şi să aloce resurse pentru a afla cine era Străinul şi care era legătura lui cu crimele.

Toate acţiunile astea erau bine-venite, dar nu însemnau că Johanna abandona cazul.

Îi sună telefonul. Nu recunoscu numărul, însă prefixul era 216, ceea ce însemna că era sunată din apropiere de casă. Răspunse.

— Sunt Darrow Fontera.

— Cine?

— Şeful securităţii de la Red Lobster. Ne-am întâlnit când ne-aţi cerut filmările camerei de supraveghere.

— Da, aşa e. Cu ce vă pot ajuta?

— Vă rugasem să ne înapoiaţi DVD-ul când terminaţi.

Individul vorbea serios? Johanna deschise gura să-l trimită la plimbare, apoi se răzgândi.

— Încă n-am terminat investigaţia.

— Atunci puteţi, vă rog, să faceţi o copie şi să ne returnaţi discul original?

— Care-i graba?

— Aşa e protocolul. Tonul lui era pur birocratic. Noi oferim o singură copie a DVD-ului. Dacă sunt necesare şi altele...

— Am luat o singură copie.

— Ba nu, a fost a doua.

— Poftim?

— Celălalt poliţist a luat o copie înaintea dumneavoastră.

— Staţi aşa, care celălalt poliţist?

— I-am scanat legitimaţia. Este din New York, pensionat, dar a zis... staţi că l-am găsit. Numele lui este Kuntz. John Kuntz.

Capitolul 50

Mai întâi veni durerea.

Timp de câteva clipe, durerea acoperi orice altceva. Era copleşitoare, înăbuşindu-i lui Adam orice nevoie de a şti unde se află sau ce se întâmplase cu el. Îşi simţea capul ca şi cum craniul i-ar fi crăpat în bucăţi, iar marginile zimţate pluteau şi-i rupeau ţesuturile creierului. Ţinu ochii închişi şi încercă să-şi alunge senzaţia.

Apoi veniră vocile.

Când o să se trezească?... *Nu trebuia să-l loveşti aşa de tare*... *N-am vrut să risc*... *Ai pistolul, da*?... *Şi dacă nu-şi revine*?... *Hei, a venit aici să ne omoare, nu uita*... *Stai aşa, cred că se mişcă*...

Conştiinţa începuse să-şi facă apariţia, târându-se cu ghearele peste durere şi amorţeală. Adam zăcea pe pardoseala rece, cu obrazul drept pe ceva aspru şi dur. Probabil beton. Încercă să deschidă ochii, dar simţea de parcă nişte păianjeni şi-ar fi ţesut pânzele peste ei. Clipi mai puternic şi un nou val de durere aproape că-l făcu să icnească zgomotos.

Când, în cele din urmă, reuşi să deschidă ochii, văzu o pereche de adidaşi. Încercă să-şi aducă aminte ce se întâmplase. O urmărise pe Gabrielle, acum îşi amintea. O urmărise până la lac şi...

— Adam?

Cunoştea vocea asta. O auzise numai o singură dată, însă de atunci îi tot răsunase în minte. Îşi ţinea obrazul în continuare lipit de beton, dar se sili să privească în sus.

Străinul.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă Străinul. De ce ai ucis-o pe Ingrid?

•

Thomas Price dădea un test la limba engleză când sună telefonul clasei. Profesorul, domnul Ronkowitz, ridică receptorul, ascultă un timp, apoi spuse:

— Thomas Price, te rog să te duci în biroul directorului.

Colegii lui, aşa cum făcuseră milioane de colegi din toată lumea de milioane de ori, emiseră un „Ooo, ai încurcat-o!” în

vreme ce el îşi aduna cărţile, le îndesa în rucsac şi ieşea. Culoarul era pustiu. Lui Thomas asta i se părea ciudat, un coridor pustiu într-un liceu, ca un oraş-fantomă sau o casă bântuită. Paşii îi răsunau în graba lui spre biroul directorului. Habar n-avea despre ce era vorba, dacă era de bine sau de rău, însă rareori eşti chemat în biroul directorului degeaba, iar când mama ta decide să dispară, iar tatăl tău o ia razna, mintea îşi imaginează tot felul de scenarii îngrozitoare.

Thomas încă nu-şi dăduse seama ce nu era în regulă cu părinţii lui, dar ştia că era ceva rău. Extrem de rău. Ştia, de asemenea, că tata încă nu-i spusese întregul adevăr. Părinţii consideră întotdeauna că-i cel mai bine să te „protejeze”, chiar dacă „a proteja” înseamnă „a minţi”. Ei cred că te ajută ferindu-te, totuşi în final asta face lucrurile chiar mai rele. E ca în cazul lui Moş Crăciun. Când Thomas îşi dăduse seama că Moş Crăciun nu-i adevărat, nu se gândise „Mă maturizez”, sau „Astea sunt chestii pentru copiii mici”, sau altceva similar. Primul lui gând fusese mai simplu: „Părinţii m-au minţit. Mama şi tata m-au privit în ochi, ani în şir, şi m-au minţit”.

Cum contribuie asta la ideea de încredere pe termen lung?

Oricum Thomas ura ideea de Moş Crăciun. Ce rost avea? De ce să le zici copiilor că un grăsan dubios care locuieşte la Polul Nord este tot timpul cu ochii pe ei? Scuze, dar e înfiorător. Chiar când era copil, îşi amintea cum stătea în poala unui Moş dintr-un mall, simţise un uşor miros de urină şi se gândise: „Ăsta îmi aduce mie jucării?” De ce le-ai spune aşa ceva copiilor? N-ar fi mai drăguţ să te gândeşti că părinţii tăi, care au muncit din greu, sunt cei care ţi-au oferit cadourile, şi nu un străin dubios?

Orice se petrecea acum, Thomas îşi dorea ca tatăl lui să fi fost sincer. Nu putea fi mai rău decât îşi imaginau Thomas şi Ryan. El şi fratele lui nu erau proşti. Thomas îşi dăduse seama că tata era încordat încă înainte de dispariţia mamei. Nu ştia motivul, dar, de când se întorsese mama de la conferinţa profesorilor, ceva mersese teribil de prost. Casa lor era ca o fiinţă vie, unul dintre acele delicate ecosisteme despre care vorbeşte ştiinţa, iar acum ceva străin dezechilibra totul.

Când Thomas deschise uşa biroului, doamna aceea de la poliţie, Johanna, stătea alături de domnul Gorman, directorul. Domnul Gorman zise:

— Thomas, o cunoşti pe această femeie?

Băiatul încuviinţă.

— E o cunoştinţă de-a tatălui meu. Este poliţistă.

— Da, mi-a arătat legitimaţia, însă nu te pot lăsa singur cu ea.

Johanna spuse:

— E în regulă. Păşi spre el. Thomas, ştii cumva unde e tatăl tău?

— La serviciu, presupun.

— Nu s-a dus azi. Am încercat să-l găsesc pe telefonul mobil, dar intră direct mesageria vocală.

Micul ghimpe de panică din inima băiatului începu să crească.

— Asta se întâmplă numai dacă cineva îşi închide telefonul, zise Thomas. Tata nu-l închide niciodată.

Johanna Griffin se apropie. În ochi i se putea citi îngrijorarea. Îl speria, însă la urma urmelor nu asta dorise? Sinceritate în loc de protecţie?

— Thomas, tatăl tău mi-a spus despre aplicaţia de localizare pe care a instalat-o mama ta pe telefoane.

— Nu funcţionează dacă telefonul e mort.

— Arată totuşi unde a fost ultima dată înainte ca telefonul să fie închis, nu-i aşa?

Acum Thomas înţelese.

— Exact.

— E nevoie de computer ca să accesăm...?

Tânărul clătină din cap şi băgă mâna în buzunar.

— Mă pot uita pe telefonul meu. Lăsaţi-mă două minute.

Capitolul 51

— De ce ai ucis-o pe Ingrid?

Când Adam încercă să se ridice, când încercă doar să-şi desprindă faţa de pe beton – unde se afla oare, în cabana aia? –, capul său protestă. Încercă să-şi ducă mâinile la ţeastă, dar nu le putu mişca. Confuz, Adam încercă din nou şi auzi zăngănitul.

Avea încheieturile legate.

Privi în spate. Un lanţ de bicicletă îi înconjura încheieturile şi era prins după o ţeavă care se ridica de la podea până în tavan. Încercă să evalueze situaţia. Se afla într-un subsol. Drept în faţa lui, purtând aceeaşi şapcă, se afla Străinul. Gabrielle stătea în dreapta sa. În stânga era un băiat, probabil nu cu mult mai în vârstă decât Thomas. Puştiul avea capul ras, tatuaje şi mult prea multe piercinguri.

Ţinea în mână un pistol.

În spatele celor trei se mai afla un bărbat, de vreo treizeci de ani, cu păr lung şi o urmă de barbă.

— Cine eşti? întrebă Adam.

Străinul reacţionă.

— Ţi-am mai spus, nu-i aşa?

Adam încercă iar să se ridice. Junghiurile de durere aproape îl paralizau, dar le ignoră. Nu putea să stea în picioare. Prins între durerea din cap şi lanţurile de la încheieturile mâinilor, oricum nu avea unde să se ducă. Se ridică în capul oaselor şi se sprijini de ţeavă.

— Eşti Străinul.

— Da.

— Ce vrei de la mine?

Puştiul cu pistolul făcu un pas în faţă şi îndreptă arma spre Adam. Întoarse pistolul pe o parte, cu un gest pe care-l văzuse probabil într-un film prost cu gangsteri, şi zise:

— Dacă nu-ncepi să vorbeşti, îţi zbor creierii.

Străinul rosti:

— Merton.

— Nu, omule. N-avem timp. Trebuie să vorbească.

Adam privi arma, se uită în ochii lui Merton şi-şi spuse că

băiatul o va face. Va trage fără să se gândească de două ori.

Apoi Gabrielle vorbi:

— Lasă pistolul jos.

Merton o ignoră. Îl fixa pe Adam.

— Era prietena mea.

Îndreptă pistolul către faţa avocatului.

— De ce ai ucis-o pe Ingrid?

— N-am ucis pe nimeni.

— Minţi!

Mâna lui Merton începu să tremure.

— Merton, nu! se opuse Gabrielle.

Ţinând în continuare arma îndreptată spre faţa lui Adam, Merton îşi luă elan şi-l lovi cu piciorul ca şi cum ar fi încercat să înscrie un gol de la mare distanţă. Purta ghete cu vârf de oţel şi lovitura căzu exact în punctul delicat de sub coaste. Adam icni şi se prăbuşi.

— Încetează! se răsti Străinul.

— Trebuie să ne spună ce ştie!

— O să ne spună.

— Ce o să facem? întrebă Gabrielle, cu vocea încărcată de panică. Ar fi trebuit să fie bani uşor de câştigat.

— Aşa şi sunt. E-n regulă. Calmează-te.

Tipul cu părul lung zise:

— Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place deloc.

— Nu m-am înscris pentru a organiza o răpire, spuse Gabrielle.

— Ce-ar fi să ne calmăm?

Însă acum chiar şi vocea Străinului avea o notă de isterie.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Ingrid.

Adam tresări şi spuse:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Ingrid.

Se întoarseră toţi spre el.

— Minţi, zise Merton.

— Trebuie să mă ascul...

Merton îl întrerupse cu alt şut în coaste. Faţa lui Adam ajunse din nou pe betonul dur. Încercă să se strângă în poziţie fetală ca să se protejeze şi se strădui iar să-şi elibereze mâinile ca să-şi poată feri capul rănit.

— Încetează, Merton!

— N-am ucis pe nimeni, reuşi Adam să rostească.

— Da, sigur.

Era Merton. Avocatul încercă să se ghemuiască şi mai mult, pentru cazul în care mai urma o lovitură.

— Şi presupun că nici pe Gabrielle n-ai întrebat-o despre Chris, nu-i aşa?

Chris. Aflase prenumele Străinului.

— Înapoi, zise Chris – Străinul. Se apropie de Adam şi întrebă: Ai început să mă cauţi pe mine şi pe Ingrid, nu?

Adam aprobă din cap.

— Şi ai găsit-o întâi pe Ingrid.

— Doar numele ei.

— Poftim?

— I-am găsit numele.

— Cum?

— Unde-i soţia mea?

Chris se încruntă.

— Poftim?

— Am spus...

— Da, te-am auzit. Se uită în spate, către Gabrielle. De ce am şti noi unde-i soţia ta?

— De la tine a pornit totul, zise Adam.

Se luptă să se ridice în capul oaselor. Ştia că avea necazuri mari, că viaţa îi era în pericol, dar ştia de asemenea că oamenii aceştia erau nişte amatori. Mirosul fricii lor plutea peste tot. Lanţul de bicicletă slăbea. Începu să-şi elibereze mâinile. Ar fi putut fi de folos dacă-l putea face pe Merton să se apropie cu tot cu pistol.

— Voi aţi venit primii la mine.

— Şi ce, voiai răzbunare? Despre asta-i vorba?

— Nu. Acum însă ştiu ce faceţi voi.

— Serios?

— Aflaţi lucruri compromiţătoare despre cineva, apoi îl şantajaţi.

— Greşeşti, spuse Chris.

— Aţi şantajat-o pe Suzanne Hope cu sarcina falsă. Când n-a plătit, i-aţi zis soţului ei, la fel cum mi-aţi spus şi mie.

— De unde ştii despre Suzanne Hope?

Merton, cel mai speriat şi prin urmare cel mai periculos dintre toţi, strigă:

— Ne-a spionat!

— Era prietenă cu soţia mea, zise Adam.
— Ah, ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Chris aprobând din cap. Deci Suzanne Hope i-a arătat Corinnei site-ul?
— Da.
— Ce a făcut Suzanne, ce a făcut şi soţia ta, e un lucru îngrozitor, nu crezi? Vezi tu, internetul face simplă înşelătoria. Internetul face simple anonimatul, minciunile şi păstrarea secretelor teribile, distrugătoare, faţă de cei dragi. Noi – deschise braţele, arătând spre grup – doar mai echilibrăm puţin echipele de pe terenul de joc.
Adam aproape că zâmbi.
— Aşa vă autoconvingeţi?
— Ăsta-i adevărul. S-o luăm de exemplu pe soţia ta. Site-ul Fake-A-Pregnancy, ca toate site-urile de acest gen, promite să fie discret, iar ea s-a gândit că, dacă e online şi face promisiunea aia stupidă, nu va afla nimeni niciodată. Dar chiar crezi că există ceva cu adevărat anonim? Şi acum nu vorbesc despre vreo chestie guvernamentală înfricoşătoare de felul Agenţiei Naţionale de Securitate. Vorbesc despre oameni. Crezi cu adevărat că totul este atât de automatizat încât nu există angajaţi care să-ţi poată accesa informaţiile de pe cardul de credit sau istoricul browserului? Îi zâmbi lui Adam. Crezi cu adevărat că ceva poate fi total secret?
— Chris? Aşa te cheamă, da?
— Da.
— Puţin îmi pasă de toate astea. Mie îmi pasă de soţia mea.
— Iar eu ţi-am zis adevărul despre ea. Ţi-am deschis ochii. Ar trebui să-mi fii recunoscător. În schimb, tu ne-ai vânat. Şi când ai găsit-o pe Ingrid...
— Repet: n-am găsit-o. V-am căutat, atâta tot.
— De ce? Ai verificat linkul pe care ţi l-am dat?
— Da.
— Şi ai verificat factura plătită cu Visa. Ai ştiut că tot ce ţi-am povestit este adevărat, da?
— Da.
— Deci...
— Ea a dispărut.
— Cine? Chris se încruntă. Soţia ta?
— Da.
— Când susţii că a dispărut, înseamnă că ai discutat cu ea

despre ce ţi-am spus eu?

Adam nu zise nimic.

— Şi apoi... cum, ea a fugit?

— Corinne n-a fugit pur şi simplu.

— Pierdem vremea, interveni Merton. Ăsta trage de timp.

Chris îl privi.

— I-ai mutat maşina ca să nu fie văzută, da?

Merton încuviinţă.

— Iar noi i-am scos bateria din telefon. Relaxează-te. Avem timp. Se întoarse spre avocat. Nu înţelegi, Adam? Soţia ta te-a înşelat. Aveai dreptul să ştii.

— Posibil. Însă nu de la tine. Simţi cum încheietura mâinii drepte începe să alunece prin lanţ. Prietena voastră Ingrid a murit din cauza ta.

— Tu ai făcut-o! strigă Merton.

— Nu. Cineva a ucis-o. Şi nu numai pe ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Aceeaşi persoană care v-a omorât prietena a asasinat-o şi pe Heidi Dann.

Vestea îi făcu pe toţi să amuţească, după care Gabrielle exclamă:

— Dumnezeule!

Chris se încruntă.

— Ce-ai spus?

— Nu ştiaţi asta, nu? Ingrid n-a fost singura victimă. Heidi Dann a fost şi ea împuşcată şi ucisă.

Gabrielle şopti:

— Chris?

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Mai întâi a fost ucisă Heidi, continuă Adam. Apoi Ingrid. În plus, soţia mea a dispărut. Aici au dus dezvăluirile voastre.

— Taci! se răsti Chris. Trebuie să înţelegem cum stau lucrurile.

— Cred că spune adevărul, adăugă individul cu păr lung.

— Ba nu! strigă Merton, ridicând pistolul şi ţintind din nou spre Adam. Şi chiar de-ar fi aşa, tipul ăsta reprezintă o ameninţare pentru noi. N-avem de ales. A pus întrebări şi ne-a căutat.

Adam îşi păstră vocea cât putu de calmă.

— Am căutat-o pe soţia mea.

— Nu ştim unde-i ea, zise Gabrielle.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Chris era încă şocat.

— Heidi Dann e moartă?

— Da. Şi poate urmează soţia mea. Trebuie să-mi spuneţi ce i-aţi făcut.

— Nu i-am făcut nimic, zise Chris.

Mâna avocatului era aproape liberă.

— După cum ai spus, să-ncepem cu începutul, propuse el. Cum a reacţionat soţia mea când aţi şantajat-o? A refuzat să plătească?

Chris se întoarse şi se uită la bărbatul cu păr lung din spatele lui. Apoi reveni la Adam şi îngenunche lângă el. Bărbatul încă se străduia să-şi elibereze încheietura. Era aproape gata. Dar ce urma să facă după aceea? Merton se îndepărtase un pas. Chiar dacă punea mâna pe Chris, Merton ar fi avut suficient timp să ţintească.

— Adam?

— Ce-i?

— Noi n-am şantajat-o niciodată pe soţia ta. N-am vorbit niciodată cu ea.

Adam nu înţelegea.

— Aţi şantajat-o pe Suzanne.

— Da.

— Şi pe Heidi.

— Da. Cazul tău însă era diferit.

— Diferit în ce fel?

— Am fost angajaţi s-o facem.

Pentru o clipă, durerea din cap dispăru, înlăturată de confuzie pură.

— Cineva v-a angajat să-mi ziceţi mie aşa ceva?

— Ne-a angajat să găsim minciuni şi secrete despre soţia ta şi apoi să le dezvăluim.

— Cine v-a angajat?

— Nu cunoaştem numele clientului, spuse Chris, însă am fost angajaţi de o firmă de investigaţii numită CBW.

Adam simţi cum ceva în interiorul lui se prăbuşeşte.

— Ce-i? întrebă Chris.

— Dezleagă-mă.

Merton făcu un pas în faţă.

— În niciun caz. N-o să...

Apoi în încăpere răsună un foc de armă, iar capul lui Merton explodă, împroşcând sânge.

Capitolul 52

Kuntz aflase de la Ingrid adresa garajului lui Eduardo.

Stătuse acolo şi aşteptase. Nu dură mult până când Eduardo porni cu maşina spre munţi şi traversă podul Dingman’s Ferry. Kuntz îl urmări. Când Eduardo ajunse, tinerelul ras în cap era deja prezent. Probabil el era Merton Sules. Apoi sosi şi femeia, care nu putea să fie decât Gabrielle Dunbar.

Lipsea cineva.

Kuntz rămase ascuns. Din ascunzătoarea lui observă un alt bărbat care se strecura prin pădure. Habar n-avea cine era. Uitase oare Ingrid să-i vorbească despre el? Puţin probabil. Până la urmă, Ingrid îi zisese tot ce voia. Îi spusese totul şi-şi cerşise moartea.

Aşadar, cine era necunoscutul?

Kuntz rămase nemişcat şi supraveghe scena. Îl văzu pe Merton ascunzându-se după un copac cu un baston de baseball. O văzu pe Gabrielle în luminiş, atrăgându-l pe bărbat. Fu cât pe ce să-l avertizeze când îl văzu pe Merton furişându-se în spatele lui, cu bastonul ridicat, însă n-o făcu. Trebuia să aştepte. Trebuia să se asigure că erau toţi acolo.

Aşa că-l văzu pe Merton cum repede bastonul în ceafa necunoscutului. Bărbatul se clătină şi căzu. Merton îl lovi din nou, deşi probabil nu mai era necesar. O clipă, Kuntz se gândi că Merton intenţiona să-l omoare. Ar fi fost ciudat şi interesant. După spusele lui Ingrid, erau complet nonviolenţi.

Bărbatul acela era probabil văzut ca o ameninţare.

Sau... sau ei credeau că necunoscutul era Kuntz?

Reflectă la asta. Exista vreo posibilitate ca grupul să ştie că era ameninţat? Până acum, aflase cu siguranţă că Ingrid fusese ucisă. Fostul poliţist contase pe asta ca să-i adune la un loc şi reuşise. Contase, de asemenea, pe faptul că erau amatori, plini de entuziasm în a salva lumea prin dezvăluirea secretelor şi alte prostii de genul ăla.

Iar acum, desigur, pentru că Ingrid era moartă, ştiau că sunt în pericol.

Asta determinase oare agresiunea la care asistase?

N-avea importanţă. Kuntz tot era în avantaj. Trebuia doar să aibă răbdare, atâta tot. Aşa că aşteptă. Îi văzu târându-l pe necunoscut în casă. Continuă să aştepte. Cinci minute mai târziu sosi încă o maşină.

Era Chris Taylor. Şeful lor.

În sfârşit, erau toţi acolo. Kuntz se gândi să-l omoare imediat pe Chris, dar asta i-ar fi alarmat pe ceilalţi. Trebuia să aibă răbdare. Trebuia să vadă dacă mai venea cineva. Trebuia să-şi dea seama de ce-l atacaseră pe necunoscut şi ce aveau de gând să facă în privinţa lui.

Kuntz înconjură casa în linişte, trăgând cu ochiul pe ferestre. Nimic, ceea ce era ciudat. Înăuntru se aflau cel puţin cinci oameni. Oare urcaseră la mansardă, sau...?

Verifică fereastra de la pivniţă, în spatele casei.

Bingo!

Bărbatul atacat zăcea încă inconştient pe podea. Cineva îi înfăşurase un lanţ de bicicletă în jurul unei încheieturi, îl răsucise pe după o ţeavă şi apoi îl legase la cealaltă încheietură. Ceilalţi – Eduardo, Gabrielle, Merton şi acum Chris – se plimbau ca nişte animale în cuşcă, ce aşteaptă să fie duse la abator, ceea ce, într-un fel, chiar erau.

Trecu o oră. Apoi două.

Necunoscutul nu se mişcă deloc. Kuntz se întrebă dacă nu cumva Merton îl omorâse pe sărmanul om, dar în cele din urmă bărbatul se foi. Kuntz îşi verifică arma Sig Sauer P239. Folosea muniţie de 9 mm, astfel că pistolul trăgea opt focuri. Ar fi trebuit să fie suficient. Mai avea gloanţe în buzunar, pentru orice eventualitate.

Cu arma în mână, Kuntz se târî în faţa cabanei. Puse mâna pe clanţă şi o testă. Descuiat. Perfect. Intră şi se îndreptă tiptil spre subsol.

Se opri în capul scărilor şi ascultă.

Ceea ce auzi erau în general veşti bune. Pe scurt, Chris Taylor şi colegii lui habar n-aveau cine o omorâse pe prietena lor Ingrid. Partea proastă, deşi n-avea ce face în această privinţă, era că bărbatul atacat ştia că există o legătură între moartea lui Ingrid şi cea a lui Heidi. Nu era totuşi mare lucru. Kuntz se gândise că la un moment dat cineva ar putea pune lucrurile cap la cap, dar faptul că se aflase atât de repede îl tulbura într-o oarecare măsură.

Nu conta. Trebuia să-i elimine pe toţi, inclusiv pe necunoscutul atacat. Se întări mental, gândindu-se la Robby pe patul de spital. La urma urmelor, pentru el la asta se reducea totul. Avea să-i lase pe tipii ăştia să încalce legile şi să şantajeze diverse persoane? Sau urma să facă ceea ce trebuia să facă un tată pentru a uşura suferinţa familiei lui?

Nu prea avea de ales, nu?

Kuntz încă stătea ghemuit în capul scărilor, gândindu-se pentru o clipă la Barb şi la Robby, când Eduardo se întoarse şi-l zări.

Kuntz nu ezită.

Întrucât Merton avea pistolul, Kuntz îl doborî pe el primul, trimiţându-i un glonţ în cap. Apoi ţinti spre Eduardo. Eduardo ridică mâna, ca şi cum ar fi putut opri glonţul.

Nu-l opri.

Gabrielle ţipă. Kuntz îndreptă pistolul către ea şi trase pentru a treia oară.

Ţipătul se opri.

Trei doborâţi, doi rămaşi.

Kuntz coborî treptele în viteză ca să termine treaba.

•

Cu ajutorul aplicaţiei, Thomas aflase că tatăl lui fusese la Lake Charmaine în Dingman, Pennsylvania, atunci când îi murise telefonul. Johanna insistase ca Thomas să se întoarcă în clasă şi să nu-şi facă griji, poziţie sprijinită de director, care n-ar fi fost în niciun caz de acord s-o lase să-l ia cu ea.

După ce dădu câteva telefoane, Johanna ajunse la dispecerul departamentului de poliţie din Shohola. Dingman se afla în jurisdicţia lor. Îi trimise coordonatele de pe GPS-ul aplicaţiei de localizare şi încercă să-i explice situaţia. Dispecerul nu pricepu sau nu înţelese că era o urgenţă.

— Ce mare lucru?

— Vă rog, trimiteţi pe cineva acolo.

— Bine, şeriful Lowell zice c-o să treacă el.

Johanna sări în maşina ei şi acceleră. Dacă vreun poliţist o trăgea pe dreapta, avea la îndemână insigna. Le-ar fi spus să i se alăture şi s-o însoţească cu girofarurile pornite. O jumătate de oră mai târziu, primi un telefon de la acelaşi dispecer. Maşina lui Adam nu se vedea. Localizarea nu era suficient de precisă ca să indice o casă anume – existau mai multe pe malul lacului.

Dispecerul voia să ştie ce se aştepta din partea lor.

— Mergeţi din uşă în uşă.

— Îmi pare rău. Cine ne autorizează să procedăm aşa?

— Eu. Voi. Oricine. Două femei au fost deja ucise. Soţia bărbatului aceluia e dată dispărută, iar el încearcă s-o găsească.

— O să facem tot posibilul.

Capitolul 53

Uluitor cât de multe se pot întâmpla într-o singură clipă.

Când răsună primul glonţ, mintea şi trupul lui Adam părură a fugi în zeci de direcţii diferite. Îşi eliberase deja mâna dreaptă din lanţ. Era suficient. Cu lanţul ataşat numai de încheietura stângă, n-avea nicio problemă. Aşa că, atunci când auzi focul, se rostogoli, uitând de durerea din cap şi din coaste, şi căută adăpost.

Ceva umed îl lovi peste faţă. Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că era creierul lui Merton.

În acelaşi timp, prin minte îi ricoşară diverse explicaţii pentru împuşcătură. Prima fu optimistă: Oare cel care trăsese era un poliţist trimis aici să-l salveze?

Ipoteza aceea primi o lovitură nemiloasă când bărbatul cu păr lung se prăbuşi ca o piatră şi dispăru cu totul o secundă mai târziu, când Gabrielle fu şi ea doborâtă.

Era un măcel.

„Continuă să te mişti...”

Unde însă? Se afla într-o pivniţă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu existau ascunzători. Se târî spre dreapta. Cu colţul ochiului, îl zări pe Chris Taylor aruncându-se către fereastră. Pistolarul coborî treptele şi trase. Cu o viteză surprinzătoare, Chris îşi săltă picioarele şi se împinse prin fereastră, dispărând din vedere.

Dar Adam îl auzi pe Chris ţipând.

Fusese lovit?

Posibil. Greu de zis.

Bărbatul înarmat se grăbi să coboare pe scară.

Adam era prins în capcană.

Se gândi să se predea. Era posibil ca pistolarul să fie, într-un fel, de partea lui. Putea fi, la rându-i, o victimă a grupului lui Chris, însă asta nu însemna că avea să lase vreun martor în viaţă. După toate probabilităţile, el le ucisese pe Ingrid şi pe Heidi. Acum îi ucisese pe Merton şi pe pletos. Bănuia că Gabrielle trăia, pentru că o auzea văitându-se.

Bărbatul ajunsese acum la baza scării.

Adam se rostogoli din nou spre dreapta şi se pomeni chiar sub scara respectivă. Pistolarul se îndreptă către fereastră, probabil ca să se uite după Chris Taylor, dar se opri când o auzi pe Gabrielle gemând. Se uită în jos la ea şi abia dacă încetini pasul.

Gabrielle ridică o mână plină de sânge şi rosti:

— Te rog.

Pistolarul trase şi o ucise.

Adam aproape că ţipă. Pistolarul nu ezita. Continuă să meargă spre fereastra prin care fugise Chris.

Atunci Adam văzu arma lui Merton.

Era în partea opusă a încăperii, nu departe de fereastră. Pistolarul stătea cu spatele. Adam avea două opţiuni. Unu: putea încerca să fugă în sus pe scară, însă asta l-ar fi lăsat prea mult timp expus. Ar fi fost o ţintă sigură. Doi: dacă putea face o mişcare bruscă spre armă, dacă putea ajunge acolo în timp util şi să pună mâna pe ea câtă vreme celălalt era distras…

Sau, stai, mai exista şi o a treia opţiune. Să rămână exact acolo unde se afla? Să stea ascuns sub scară?

Da. Asta era. Să nu fie văzut. Poate că bărbatul nu-l observase. Poate nu ştia că-i acolo.

Ba nu.

Bărbatul îl împuşcase mai întâi pe Merton. Merton stătuse chiar lângă Adam. Nu avea cum să-l fi văzut pe Merton, dar nu şi pe el. Pistolarul voia să se asigure că nu scapă nimeni. Îi voia morţi pe toţi.

Adam trebuia să pună mâna pe armă.

Astfel de calcule nu durează secunde. Nici măcar nanosecunde. Totul – cele trei opţiuni, calculele, respingerile, planul – se petrecu instantaneu, ca şi cum întreaga lume ar fi încremenit doar pentru ca el să se poată lămuri.

Pistolul. Să ia pistolul.

Era, ştia asta, unica lui speranţă. Aşa că întrucât atacatorul era cu spatele, Adam sări din adăpostul lui după armă. Rămase jos, târându-se, apropiindu-se. Mâna lui ajunsese la doar câţiva centimetri distanţă, când un pantof negru apăru de nicăieri şi făcu vânt pistolului.

Adam căzu pe beton cu o bufnitură. Urmări neajutorat cum pistolul alunecă sub o comodă aflată într-un colţ.

Pistolarul privi în jos şi, la fel cum făcuse în cazul Gabriellei, ţinti.

Se terminase.

Acum Adam ştia. Mintea lui trecu din nou prin opţiunile posibile – să se rostogolească, să-l apuce pe bărbat de picior, să încerce să atace –, dar îşi dădea seama că n-avea timp. Închise ochii şi se cutremură.

Deodată, un picior apăru prin fereastră şi-l lovi pe atacator în cap.

Piciorul lui Chris Taylor.

Pistolarul se împletici într-o parte, dar îşi regăsi repede echilibrul. Ţinti prin fereastră şi trase de două ori. N-avea cum să ştie dacă nimerise ceva. Îşi întoarse apoi atenţia către avocat.

Adam era însă pregătit.

Sări în picioare. Avea lanţul de bicicletă încă ataşat de încheietură şi se folosi de el, smucindu-l orbeşte, ca pe un bici. Ateriză puternic şi greu pe faţa pistolarului, care răcni de durere.

Sirene. Sirene de poliţie.

Adam nu renunţă. Trase lanţul înapoi spre el, îşi strânse pumn mâna liberă şi lovi faţa celuilalt din nasul căruia ţâşni sânge. Pistolarul încercă să-l îmbrâncească pe Adam şi să se elibereze.

Nu, nu, în niciun caz.

Adam îl prinse pe atacator într-o îmbrăţişare de urs şi inerţia îl purtă înainte. Căzură amândoi cu duritate pe beton şi Adam fu silit să-i dea drumul. Pistolarul profită de moment şi-l lovi cu cotul în cap.

Stelele verzi reveniră, la fel ca durerea aproape paralizantă.

Aproape paralizantă.

Pistolarul încercă să se rostogolească, încercă să pună suficient spaţiu între ei ca să-şi poată elibera mâna în care ţinea pistolul...

„Pistolul”, gândi Adam. „Concentrează-te asupra pistolului”.

Sirenele se apropiau.

Dacă adversarul se afla în imposibilitatea de a-şi folosi arma, Adam ar fi putut supravieţui. Uită de durere. Uită de loviturile primite în corp, în cap, peste tot. Avea o unică misiune: să apuce încheietura celuilalt şi să-l împiedice să-şi folosească pistolul.

Bărbatul încercă să se elibereze lovind cu piciorul, dar erau încă prea strâns îmbrăţişaţi. Lovi din nou şi strânsoarea lui

Adam slăbi. Acum pistolarul era aproape liber. Era pe burtă şi se desprindea din priza avocatului.

Apucă-i încheietura.

Fără niciun avertisment, Adam îi dădu drumul. Considerându-se scăpat, celălalt o luă la fugă, însă Adam era pregătit. Se aruncă spre braţul cu arma, îl prinse cu ambele mâini de încheietură, lipind pistolul de ciment, dar rămânând expus în rest.

Bărbatul profită de poziţie.

Îl izbi pe Adam puternic în rinichi. Lovitura îi tăie răsuflarea. Junghiuri de durere încinsă îi străbătură terminaţiile nervoase. Totuşi nu se clinti. Pistolarul îi mai dădu un pumn, de data asta mai tare. Adam rezistă, deşi simţea cum trupul începe să-i cedeze.

Încă o lovitură şi nu va mai fi în stare să-l ţină.

Acum nu mai avea de ales. Trebuia să acţioneze.

Coborî gura spre mâna care ţinea pistolul, o deschise larg şi muşcă precum un câine turbat de partea interioară a încheieturii. Pistolarul urlă. Adam strânse cu dinţii şi răsuci puternic, smulgând pielea subţire.

Pistolul căzu din mâna celuilalt.

Avocatul se aruncă după el ca după un colac de salvare. Mâna i se strânse pe pistol, când simţi că bărbatul îl mai izbeşte o dată.

Însă pumnul venise o secundă prea târziu. Acum avea pistolul.

Pistolarul i se aruncă în spate, iar Adam se rostogoli spre el, rotind pistolul într-un arc larg. Patul Sig Sauer-ului ateriză în nasul deja spart al bărbatului.

Adam se ridică, îndreptă pistolul către el şi-l întrebă:

— Ce i-ai făcut soţiei mele?

Capitolul 54

Treizeci de secunde mai târziu sosiră poliţiştii.

Erau cei de la poliţia locală. Johanna nu era cu mult în urma lor. Ea îi chemase, după ce obţinuse coordonatele locului de la Thomas. Adam era mândru de fiul lui. Mai târziu avea să-l sune şi să-i explice.

Dar nu încă.

Adam vorbi cu poliţiştii. Dură destul, însă era în regulă. Putea să planifice în vreme ce vorbea. Îşi păstră tonul neutru. Răspunse la toate întrebările lor, cu cel mai bun glas de avocat. Îşi urmă propriul sfat legal: răspunde numai la ce eşti întrebat.

Nici mai mult, nici mai puţin.

Johanna îi spuse că pistolarul se numea John Kuntz. Era un fost poliţist care fusese silit să demisioneze. Ea încă punea faptele cap la cap, dar Kuntz asigura acum securitatea unei alte companii online ce urma să fie listată la bursă. Aparent, motivele personale erau de natură financiară şi-l implicau pe copilul lui bolnav.

Adam aproba din cap în timp ce ea vorbea. Acceptă tratamentul medicilor din ambulanţă, însă refuză să se ducă la spital. Medicul nu fu prea încântat, dar nu avea ce să facă. Când se mai liniştiră, Johanna îi puse mâna pe umăr.

— Trebuie să mergi la doctor.

— Sunt bine. Serios.

— Mâine-dimineaţă, poliţiştii îţi vor pune mai multe întrebări.

— Ştiu.

— O să fie prezentă şi presa. Trei cadavre.

— Da, ştiu şi asta. Adam se uită la ceas. Trebuie să plec. I-am sunat pe băieţi, dar o să fie înnebuniţi până ajung acasă.

— Te duc eu, asta dacă nu vrei să te ducă poliţia.

— Nu, e-n regulă. Maşina mea e aici.

— N-o să-ţi dea voie s-o iei. E probă.

Adam nu se gândise la posibilitatea aceea.

— Urcă, îl îndemnă Johanna. Conduc eu.

O vreme păstrară tăcerea. Adam îşi făcu de lucru cu telefonul, scriind un e-mail. Apoi se relaxă. Medicul din ambulanţă îi

dăduse un analgezic, care-l ameţise. Închise ochii.

— Odihneşte-te, zise Johanna.

Ar fi vrut, însă ştia că somnul era încă foarte departe.

— Când te-ntorci acasă? o întrebă.

— Nu ştiu. Aş putea rămâne câteva zile.

— De ce? Se sili să ţină ochii deschişi şi-i privi profilul. L-ai prins pe tipul care ţi-a ucis prietena, nu?

— Da.

— Nu-i suficient?

— Poate că e, dar... – Johanna înclină capul – încă n-am terminat, nu-i aşa?

— O, cred că am terminat.

— Au mai rămas câteva mari probleme nerezolvate.

— Cum ai spus şi tu, acum e vorba despre o acţiune importantă. O să-l prindă pe străin.

— Nu la el mă refeream.

Aşa se gândise şi el.

— Îţi faci griji pentru Corinne.

— Tu nu?

— Nu aşa de mult.

— Vrei să-mi zici de ce?

Adam nu se grăbi, ci-şi alese cu grijă cuvintele.

— După cum spuneai, acum povestea va fi peste tot în presă. Toată lumea o va căuta, aşa că probabil se va întoarce pur şi simplu acasă. Însă cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare că răspunsul era destul de evident încă de la început.

Johanna ridică o sprânceană.

— Explică-mi.

— Ştii, îmi tot doream să nu fie vina mea. Faptul că ea a fugit trebuia să însemne ceva mai mult decât părea. Trebuia să fie vorba de vreo conspiraţie în care să fie implicat grupul lui Chris Taylor sau ceva de genul ăsta.

— Şi nu mai crezi asta?

— Nu.

— Deci ce presupui acum?

— Chris Taylor a scos la lumină secretul cel mai ascuns şi mai dureros al soţiei mele. Toţi ştim ce efect are aşa ceva asupra unui om.

— Te răvăşeşte.

— Exact. Dar, mai mult decât atât, o revelaţie atât de

importantă te dezgoleşte. Te sfâşie şi-ţi schimbă felul în care îţi priveşti viaţa. Adam închise din nou ochii. După aşa ceva, ai nevoie de timp să te refaci şi să-ţi dai seama cum să continui.

— Deci tu crezi că Corinne...

— Briciul lui Occam, zise Adam. Cel mai simplu răspuns este de obicei cel corect. Corinne mi-a scris în SMS că simţea nevoia să stea un timp departe de mine. Au trecut numai câteva zile. O să se întoarcă atunci când va fi pregătită.

— Pari destul de convins.

Adam nu răspunse. Johanna semnaliză un viraj şi continuă să şofeze.

— Vrei să ne oprim să te speli înainte să ajungi acasă? Mai eşti murdar de sânge.

— E-n regulă.

— O să-i sperii pe băieţi.

— Nuuu! exclamă Adam. Sunt mai rezistenţi decât crezi.

Câteva minute mai târziu, Johanna îl lăsă în faţa uşii. Adam o salută fluturând din mână şi aşteptă până ce maşina dispăru din vedere. Nu intră în casă. Oricum băieţii nu se aflau acolo. Când era la lac, singur, o sunase pe Kristin Hoy. O rugase să-i ia de la şcoală şi să-i ţină la ea peste noapte.

— Bineînţeles, spusese Kristin. Tu eşti bine, Adam?

— Grozav. Îţi mulţumesc.

Maşina Corinnei, cea abandonată în parcarea hotelului, se afla pe alee. Adam urcă în ea. Chiar şi scaunul şoferului păstra mirosul minunat al soţiei sale. Efectul medicamentelor slăbea şi durerea îl invadă iarăşi. Nu-i păsa, putea s-o suporte. Însă trebuia să fie alert. Ţinea telefonul în mână. Poliţia îi permisese să-l ia de la locul crimei. Le zisese că bănuia că Chris Taylor îi aruncase mobilul sub comoda veche. Îl lăsaseră să caute dedesubt, dar, desigur, telefonul nu era acolo.

În schimb, era pistolul lui Merton.

Un alt poliţist strigase că găsiseră telefonul lui Adam sus. Bateria fusese scoasă. Adam o pusese la loc şi îi mulţumise ofiţerului. Acum avea pistolul lui Merton ascuns la centură. Poliţia nu-l mai percheziţionase. De ce ar mai fi făcut-o?

Pistolul îl împunsese în coaste pe tot drumul alături de Johanna, totuşi nu îndrăznise să-l mişte.

Avea nevoie de pistolul acela.

Îi trimise lui Andy Gribbel e-mailul pe care-l compusese pe

drum. La subiect scrisese:

NU CITI PÂNĂ MÂINE-DIMINEAŢĂ

Dacă ceva mergea prost – şi asta era foarte probabil –, Gribbel avea să citească dimineaţă e-mailul şi să-l trimită atât Johannei Griffin, cât şi lui Moş Rinsky. Se întrebase dacă să le spună acum, înainte să acţioneze, însă ei l-ar fi oprit. Ar fi contactat autorităţile şi atunci suspecţii ar fi strâns rândurile şi ar fi păstrat tăcerea. Ar fi angajat avocaţi ca el şi adevărul n-ar fi ieşit niciodată la iveală.

Trebuia să se descurce singur.

Se duse la Biserica Luterană Beth. Opri lângă ieşirea din sala de sport şi aşteptă. Acum credea că înţelegea ce se petrecuse, dar ceva tot îl mai rodea. Ceva nu i se părea în regulă... nu i se păruse în regulă încă de la început.

Scoase telefonul, redeschise SMS-ul Corinnei şi-l mai citi o dată.

POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRŢIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPIL NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Se pregătea să-l citească iar, când Bob „Gaston” Baime ieşi mergând agale. Îşi luă la revedere de la ceilalţi bărbaţi cu un ritual complicat în care se atingeau palme şi pumni. Purta nişte pantaloni scurţi care erau prea scurţi şi avea un prosop în jurul gâtului. Adam aşteptă răbdător până când Bob se apropie de maşina lui, apoi coborî şi zise:

— Salut, Bob.

Celălalt se întoarse spre el.

— Salut, Adam. O, m-ai speriat. Ce...?

Adam îl lovi cu putere în gură, trimiţându-l pe bărbatul masiv în scaunul şoferului. Ochii lui Bob se măriră de şoc. Avocatul veni în dreptul portierei şi-i înfipse pistolul în faţă.

— Nu mişca.

Bob îşi ţinea mâna la gură, pentru a opri sângele. Adam deschise portiera din spatele lui şi se strecură pe banchetă. Apăsă pistolul în ceafa antrenorului.

— Ce dracului faci, Adam?

— Spune-mi unde-i soţia mea.
— Poftim?
Adam împinse ţeava în ceafa lui.
— Dă-mi numai un motiv.
— Nu ştiu unde-i soţia ta.
— CBW Inc., Bob.
Tăcere.
— Tu i-ai angajat, nu-i aşa?
— Nu ştiu ce...
Adam îl lovi în osul umărului cu patul pistolului.
— Au!
— Zi-mi despre CBW.
— Dumnezeule, m-a durut. Doare rău.
— CBW e firma de investigaţii a vărului tău Daz. L-ai angajat să caute porcării despre Corinne.
Bob închise ochii şi gemu.
— Nu-i aşa?
Adam îl lovi iar cu pistolul.
— Spune-mi adevărul, altfel jur că te omor.
Antrenorul lăsă capul în jos.
— Îmi pare rău.
— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.
— N-am vrut. Eu doar... Aveam nevoie de ceva, înţelegi?
Adam îi înfipse din nou pistolul în ceafă.
— Ce aveai nevoie?
— Aveam nevoie de ceva despre Corinne.
— Pentru ce?
Celălalt tăcu.
— De ce aveai nevoie de ceva despre soţia mea?
— Dă-i drumul, Adam.
— Cum?
Bob se întoarse şi-l înfruntă.
— Apasă pe trăgaci. Vreau s-o faci. Oricum nu mai am nimic. Nu-mi găsesc serviciu. Casa noastră e ipotecată. Melanie vrea să mă părăsească. Dă-i drumul. Te rog. Am achiziţionat o poliţă de asigurare bună de la Cal. Băieţilor le-ar fi mai bine fără mine.
Şi atunci senzaţia reveni.
... *băieţi*...
Adam încremeni şi se gândi la mesajul Corinnei.
... *băieţi*...

— Fă-o, Adam. Apasă pe trăgaci.
Avocatul clătină din cap.
— De ce i-ai făcut rău soţiei mele?
— Pentru că ea încerca să-mi facă rău.
— Despre ce vorbeşti?
— Banii delapidaţi, Adam.
— Ce-i cu ei?
— Corinne voia să mi-i pună mie în cârcă. Dacă o făcea, ce şanse aveam împotriva ei? Hai, serios. Corinne e profesoara aia drăguţă. Toată lumea o iubeşte. Iar eu sunt cel concediat, care are casa ipotecată. Cine m-ar crede pe mine şi nu pe ea?
— Aşa că te-ai gândit... ce, să pui mâna pe ea înainte să pună ea mâna pe tine?
— Trebuia să mă apăr. Aşa că am vorbit cu Daz. I-am cerut să caute ceva despre ea, asta-i tot. N-a găsit nimic. Bineînţeles că n-a găsit, nu-i normal? Corinne e mica domnişoară perfectă. Iar Daz mi-a zis că o să-i pună numele pe o listă pentru – făcu din degete semnul ghilimelelor – „sursele lui neortodoxe". A ajuns la un grup de ciudaţi, care avea însă regulile sale. Secretul trebuia dezvăluit chiar de ei.
— Ai delapidat banii, Bob?
— Nu. Dar cine m-ar crede? Apoi Tripp mi-a povestit ce intenţiona Corinne, că încerca să-mi pună mie în cârcă toată treaba.
Senzaţia din mintea lui Adam încetă.
... *băieţi*...
I se uscă gâtul.
— Tripp?
— Da.
— Tripp ţi-a spus că asta intenţiona Corinne, să te acuze pe tine?
— Exact. A zis că aveam nevoie de ceva, asta-i tot.
Tripp Evans. Care avea cinci copii. Trei băieţi. Două fete.
... *copii*...
... *băieţi*...
Se mai gândi o dată la mesaj.

POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRŢIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII

Corinne nu se referea niciodată la Thomas şi la Ryan ca fiind „copiii”, ci numai „băieţii”.

Capitolul 55

Agonia din capul lui Adam devenise monstruoasă, grotescă.

Fiecare pas îi trimitea un nou fulger prin cap. Medicul ambulanţei îi dăduse câteva pastile de rezervă. Era tentat să le ia – la naiba cu ameţeala care aveau să i-o provoace!

Însă trebuia să reziste.

La fel cum făcuse cu două zile în urmă, trecu pe lângă Stadionul MetLife şi parcă în zona clădirilor de birouri închiriate. Izul îngrozitor de mlaştină din Jersey îl izbi iarăşi în faţă. Plăcile cauciucate ale podelei îi scârţâiau sub tălpi. Bătu la uşa aceluiaşi birou de la parter.

Şi din nou Tripp deschise uşa şi rosti:

— Adam?

Şi avocatul întrebă iar:

— De ce te-a sunat soţia mea în dimineaţa aia?

— Poftim? Iisuse, arăţi groaznic! Ce s-a-ntâmplat?

— De ce te-a sunat Corinne?

— Ţi-am zis deja. Tripp făcu un pas în spate. Intră şi stai jos. Ăla de pe cămaşa ta e sânge?

Adam intră în birou. Nu mai fusese până atunci înăuntru. Tripp făcuse tot posibilul să-l ţină afară şi nu era de mirare. Biroul era o cocină. O singură încăpere, cu un covor uzat, un tapet care se dezlipea şi un computer depăşit.

Ca să trăieşti într-un oraş precum Cedarfield e nevoie de mulţi bani. Cum de nu văzuse Adam adevărul până atunci?

— Eu ştiu, Tripp.

— Ce ştii? Cercetă fata lui Adam şi continuă: Ar trebui să te duci la un doctor.

— Că tu ai delapidat banii clubului de lacrosse, nu Corinne.

— Iisuse, eşti plin de sânge!

— Totul e exact pe dos faţă de ce mi-ai spus. Tu i-ai cerut timp Corinnei, nu invers. Şi ai folosit răgazul să-i înscenezi toate astea. Nu ştiu exact cum ai procedat. Presupun că ai modificat înregistrările contabile. Ai ascuns banii delapidaţi... nu ştiu. I-ai întors pe toţi cei din consiliu împotriva ei, ba chiar i-ai zis lui Bob că ea intenţiona să-l acuze.

— Stai jos, Adam. Hai să discutăm.

— Mă tot gândesc cum a reacţionat Corinne când am întrebat-o despre sarcina falsă. Nu s-a obosit să nege. N-o interesa decât să afle de unde ştiam eu. Cumva şi-a dat seama că tu erai în spatele afacerii. Că-i trimiteai un avertisment. De asta te-a sunat. Ca să-ţi spună că se săturase. Ce i-ai răspuns, Tripp?

Celălalt nu se osteni să răspundă.

— Ai rugat-o să-ţi mai dea o şansă? I-ai cerut să vă întâlniţi ca să-i poţi explica?

— Ai ceva imaginaţie.

Avocatul clătină din cap şi încercă să se ţină tare.

— Toată filosofarea aia despre bătrânele drăguţe sau membrii consiliilor sportive care delapidează fonduri. Cum se începe de la puţin. Bani de benzină... O cafea într-un local... Adam se apropie cu un pas. Aşa s-a întâmplat în cazul tău?

— Zău că habar n-am despre ce vorbeşti.

Adam înghiţi un nod şi simţi cum îi dau lacrimile.

— E moartă, nu-i aşa?

Tăcere.

— Mi-ai ucis soţia.

— Doar nu crezi aşa ceva.

Avocatul simţi însă cum trupul începea să-i tremure din cauza adevărului.

— Trăim visul, nu-i aşa? Nu asta zici întotdeauna, Tripp? Ce norocoşi suntem toţi şi cât de recunoscători ar trebui să fim. Te-ai căsătorit cu Becky, iubita ta din liceu. Aveţi cinci copii minunaţi. Ai face orice să-i protejezi, nu-i aşa? Ce s-ar întâmpla cu visul tău preţios dacă s-ar afla că nu eşti altceva decât un hoţ?

Tripp Evans se îndreptă de spate şi arătă spre uşă.

— Ieşi afară din biroul meu!

— Totul se reducea la unul din doi: tu sau Corinne. Aşa vedeai tu lucrurile. Avea să fie distrusă familia ta. Sau a mea. Pentru unul ca tine, alegerea a fost simplă.

Tonul lui Tripp devenise mai rece acum.

— Ieşi afară.

— SMS-ul pe care l-ai trimis în locul ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

— Ce tot spui?

— Ai omorât-o. Apoi, ca să câştigi timp, ai trimis SMS-ul ăla.

Eu trebuia să-l citesc şi să-mi imaginez că ea plecase să se răcorească, iar dacă nu credeam asta, dacă bănuiam că i s-a întâmplat ceva, poliţia n-ar fi dat atenţie. Ar fi văzut SMS-ul. Ar fi aflat că ne-am certat rău. Nici măcar nu s-ar fi ostenit să facă un raport. Tu ai ştiut toate astea.

Tripp clătină din cap.

— Ai înţeles greşit.

— Îmi doresc să fie aşa.

— Nu poţi dovedi. Nu poţi dovedi nimic din toate astea.

— Să dovedesc? Poate că nu. Însă ştiu. Adam ridică telefonul mobil: „Să ai grijă de copii”.

— Poftim?

— Aşa scrie în SMS: „Să ai grijă de copii”.

— Şi ce-i cu asta?

— Corinne nu s-a referit niciodată la Thomas şi la Ryan ca fiind „copii”. Zâmbi, chiar dacă avea inima frântă. Erau întotdeauna „băieţii”. Asta erau ei. Nu copiii ei. Băieţii ei. Nu Corinne a scris SMS-ul ăla, ci tu. Ai ucis-o şi pe urmă ai trimis SMS-ul ca să nu fie căutată imediat.

— Asta-i dovada ta? întrebă Tripp aproape râzând. Chiar crezi c-o să creadă cineva povestea asta nebunească?

— Mă îndoiesc.

Adam scoase pistolul din buzunar şi ţinti. Celălalt făcu ochii mari.

— Hei, calmează-te şi ascultă-mă o secundă.

— Tripp, chiar nu mai am niciun motiv să-ţi ascult minciunile.

— Doar... Becky o să vină aici peste câteva minute.

— A, bine.

Adam apropie şi mai mult pistolul de faţa bărbatului.

— Cum ar suna mărunta ta filosofare în cazul ăsta? Ochi pentru ochi, probabil?

Pentru prima dată, masca lui Evans alunecă şi Adam putu vedea întunecimea de dedesubt.

— Doar nu i-ai face ei vreun rău.

Adam îl privi fix, iar Tripp îi întoarse privirea. Pentru o fracţiune de secundă, niciunul dintre ei nu se clinti. Apoi ceva se schimbă la Tripp. Avocatul putu să vadă. Bărbatul începu să aprobe din cap ca pentru sine. Se lăsă pe spate şi luă cheile maşinii.

— Să mergem, zise el.

— Poftim?

— Nu vreau ca Becky să te găsească aici. Hai să mergem.

— Unde?

— Voiai să afli adevărul, nu?

— Dacă e vreo şmecherie...

— Nu e. O să vezi adevărul cu ochii tăi. După aia poţi să faci ce vrei. Ăsta-i târgul. Acum însă trebuie să plecăm. Nu vreau ca Becky să sufere, înţelegi?

Porniră spre uşă, Adam cu un pas în urmă. Ţinu pistolul îndreptat către Tripp câteva secunde, apoi îşi dădu seama cum ar fi văzut scena cineva aflat în trecere şi puse pistolul în buzunarul gecii. Îl ţintea însă pe Tripp prin buzunar, ca un tip dintr-un film prost care îşi foloseşte degetul pe post de armă.

Când ieşiră, un Dodge Durango cunoscut intră în parcare. Amândoi încremeniră când o văzură pe Becky. Tripp şopti:

— Dacă te atingi de vreun fir de păr din capul ei...

— Scapă de ea, spuse Adam.

Becky Evans avea pe faţă zâmbetul ei voios. Le făcu din mână cu un entuziasm exagerat şi trase maşina lângă ei.

— Bună, Adam! strigă Becky.

Era nemaipomenit de veselă.

— Bună, Becky.

— Ce faci aici?

Adam privi spre Tripp, care zise:

— A intervenit ceva în organizarea meciului băieţilor dintr-a şasea.

— Credeam că e mâine-seară.

— Păi, tocmai asta-i. Putem fi daţi afară din turneu din cauza unei probleme de înregistrare. Eu şi Adam tocmai plecam acolo să vedem dacă putem rezolva.

— O, ce păcat. Trebuia să ieşim în oraş la cină.

— O să ieşim, iubire. Nu durează mai mult de o oră, două. Mergem la Baumgart’s când mă întorc acasă, bine? Doar noi doi.

Becky încuviinţă, dar pentru prima dată zâmbetul îi îngheţă.

— Sigur. Se întoarse către avocat: Ai grijă de tine, Adam.

— Şi tu.

— Salutări Corinnei. Trebuie să mai ieşim toţi patru.

Adam reuşi să spună:

— Mi-ar face plăcere.

Femeia plecă, fluturând iarăşi mâna. Tripp o urmări cu

privirea. Avea ochii umezi. Când dispăru din vedere, se puse în mişcare. Adam îl urmă. Tripp scoase cheile şi descuie maşina. Se urcă la volan, iar Adam se aşeză alături. Scoase pistolul din buzunar şi-l îndreptă iar spre celălalt, care acum părea mai calm. Apăsă acceleraţia şi ieşi pe Drumul 3.

— Unde mergem? întrebă Adam.

— În Rezervaţia Mahlon Dickerson.

— Lângă Lacul Hopatcong?

— Da.

— În copilăria Corinnei, familia ei avea o cabană acolo.

— Ştiu. Becky a fost la ea când erau în clasa a treia. De asta am ales-o.

Adam simţi refluxul adrenalinei. Durerea surdă şi pulsândă din cap îi reveni cu forţe reînnoite. Ameţeala şi epuizarea îl vlăguiau. Tripp viră pe interstatala 80. Avocatul clipi şi strânse mai tare pistolul. Cunoştea drumul şi calculase că se aflau la o jumătate de oră de rezervaţie. Soarele începuse să apună, dar probabil mai aveau o oră de lumină.

Îi sună telefonul mobil. Se uită şi văzu apelantul: Johanna Griffin. Nu răspunse. Mai merseră un timp în tăcere. Când ajunseră la ieşirea spre Drumul 15, Tripp rosti:

— Adam?

— Da.

— Să nu mai faci asta.

— Ce anume?

— Să nu-mi mai ameninţi niciodată familia.

— E ironic să-mi spui chiar tu asta.

Tripp se întoarse, îi întâlni ochii şi repetă:

— Să nu-mi mai ameninţi niciodată familia.

Tonul său îi trimise lui Adam un fior în inimă.

Tripp Evans reveni cu privirea la drum. Ţinea ambele mâini pe volan. Viră pe Weldon Road şi intră în pădure pe un drum neasfaltat. Parcă printre copaci şi opri motorul. Adam ţinea pistolul pregătit.

— Haide, zise Tripp deschizând portiera. Să terminăm cu asta.

Ieşi din maşină şi avocatul îl urmă, asigurându-se că pistolul e mereu îndreptat spre el. Dacă avea de gând să încerce ceva acolo, unde erau singuri, avea probabil cea mai bună şansă. Tripp însă nu şovăi. Intră printre copaci. Nu exista o cărare, dar îşi puteau găsi drumul. Tripp păşea sigur pe sine, hotărât. Adam

încercă să ţină pasul, dar îi venea greu în starea în care se afla. Se întrebă dacă asta era manevra lui Tripp – să se îndepărteze tot mai mult de el şi apoi să fugă, sau poate să-i cadă în spate când se întuneca.

— Mergi mai încet, spuse el.

— Vrei adevărul, nu-i aşa? Tonul lui Tripp era aproape vesel. Ţine pasul.

— Biroul tău.

— Ce-i cu el? A, că-i o budă, la asta te referi?

— Credeam că te-ai descurcat bine la o firmă importantă de pe Madison Avenue.

— Am stat acolo cam cinci minute să fiu concediat. Vezi tu, întotdeauna mi-am imaginat c-o să am o slujbă sigură toată viaţa la magazinul de echipament sportiv al tatii. Am pariat totul pe-o singură carte, iar când situaţia a luat-o razna, am pierdut totul. Da, am încercat să-mi deschid propria afacere, dar, mă rog, ai văzut şi tu rezultatele.

— Ai rămas falit.

— Da.

— Iar în trezoreria clubului de lacrosse erau destui bani.

— Mult mai mult decât destui. Îl ştii pe Sydney Gallonde? Bogătanul cu care am fost la liceu? Habar n-avea de lacrosse. Stătea doar pe banca de rezerve. Ne-a dat o sută de mii pentru că am avut grijă de el. Eu! Au mai fost şi alţi donatori. Când am venit eu, organizaţia abia îşi putea permite să cumpere un stâlp de poartă. Acum avem terenuri cu gazon, echipamente şi... Tripp se opri. Gândeşti probabil că-mi caut iar scuze.

— Chiar asta faci.

— Posibil. Nu eşti însă atât de naiv încât să crezi că lumea e alcătuită doar din alb şi negru.

— Nu prea.

— Întotdeauna suntem noi împotriva lor. Asta-i viaţa. Din motivul ăsta ducem războaie. Luăm zilnic decizii ca să-i protejăm pe cei dragi, chiar dacă asta înseamnă să creăm altora probleme. Îi cumperi băiatului tău o pereche nouă de ghete cu crampoane, pentru lacrosse. Puteai folosi banii ăia ca să salvezi un copil care moare de foame în Africa. Dar n-o faci şi-l laşi pe copilul ăla să moară de foame. Noi contra lor. Toţi facem asta.

— Tripp?

— Ce-i?

— Nu prea e momentul pentru prostiile tale.
— Mda, ai dreptate.
Tripp se opri în mijlocul pădurii, îngenunche şi începu să pipăie pământul. Împinse cu mâinile crenguţele şi frunzele. Adam îşi pregăti pistolul şi făcu doi paşi în spate.
— N-o să te atac, Adam. Nu-i nevoie.
— Ce faci?
— Caut ceva... A, aici e.
Se ridică.
Ţinea în mână o lopată. Lui Adam i se înmuiară picioarele.
— O, nu...
Tripp stătea în faţa lui.
— Ai avut dreptate. În final, totul s-a redus la alegerea între familia mea şi familia ta. Numai una poate supravieţui. Aşa că dă-mi voie să te întreb: tu ce-ai fi făcut?
Adam clătină din cap.
— Nu...
— În general ai înţeles corect. Am luat banii, totuşi am avut intenţia să-i pun la loc. N-o să încep iar să mă justific. Corinne a aflat. Am implorat-o să nu divulge nimic, să nu-mi ruineze viaţa. Am încercat să câştig timp. Dar, sincer, n-aveam nicio posibilitate să pun banii la loc. Nu încă. Însă, da, mă pricep la contabilitate, pentru că asta am făcut ani de zile în magazinul tatii. Am început să modific înregistrările astfel încât indiciile să ducă mai degrabă către ea. Corinne nu ştia asta, desigur. De fapt, m-a ascultat şi a păstrat tăcerea. Nici măcar ţie nu ţi-a zis, nu-i aşa?
— Nu.
— Aşa că m-am dus la Bob şi la Cal şi apoi, cu mult regret prefăcut, la Len. Le-am spus despre cum delapidase Corinne fondurile clubului de lacrosse. În mod neaşteptat, Bob a fost cel care n-a prea crezut povestea. De aceea, i-am zis că, atunci când o întrebasem pe Corinne, ea a dat vina pe el.
— Şi Bob s-a dus la vărul lui.
— N-am contat pe asta.
— Unde-i Corinne acum?
— Stai exact pe locul unde am îngropat-o.
Pur şi simplu.
Adam se sili să privească în jos. Îl cuprinse ameţeala. Nu se mai chinui să se redreseze. Putea vedea că pământul de sub

picioarele lui fusese răscolit recent. Căzu într-o parte şi se sprijini de un copac, cu răsuflarea întretăiată.

— Eşti bine, Adam?

Avocatul înghiţi nodul care i se pusese în gât şi ridică pistolul. „Calmează-te, calmează-te, calmează-te...”

— Pune mâna şi sapă, rosti el.

— La ce bun? Ţi-am zis deja că-i aici.

Încă năuc, Adam se împletici spre el şi-i înfipse pistolul în faţă.

— Pune mâna şi sapă, imediat.

Tripp strânse din umeri şi trecu pe lângă el. Adam îl aţinti cu pistolul, străduindu-se să nici nu clipească. Celălalt înfipse lopata în pământ, săpă, aruncă pământul alături.

— Spune-mi ce-a urmat, ceru Adam.

— Ştii bine, nu-i aşa? După ce ai întrebat-o despre sarcina falsă, Corinne s-a enervat. Se săturase. Avea de gând să dezvăluie ce făcusem. Aşa că i-am zis: „Bine, asta e, o să recunosc”. I-am propus să ne întâlnim la prânz şi să revedem situaţia, ca să fim pe aceeaşi lungime de undă. Ea a ezitat, însă, da, pot fi convingător.

Lopata se înfipse din nou în pământ. Şi din nou.

— Unde v-aţi întâlnit? întrebă Adam.

Tripp aruncă pământul într-o parte.

— Acasă la voi. Am intrat prin garaj. Corinne a ieşit şi m-a întâmpinat. N-a vrut să intru în casă, înţelegi? Ca şi cum ar fi fost exclusiv locul familiei.

— Şi ce-ai făcut?

— Tu ce crezi?

Tripp privi în jos şi zâmbi spre pământ. Apoi se dădu la o parte, ca Adam să poată vedea.

— Am împuşcat-o.

Adam privi pe lângă el spre groapă. Inima i se prefăcu în pulbere. Acolo, în ţărână, zăcea Corinne.

— O, nu...

Picioarele îi cedară. Se prăbuşi lângă soţia lui şi începu să-i îndepărteze pământul de pe faţă.

— O, nu...

Avea ochii închişi, dar era încă atât de frumoasă.

— Nu... Corinne... Doamne, te rog...

Apoi îşi pierdu controlul. Îşi lipi obrazul de obrazul ei rece, lipsit de viaţă, şi izbucni în plâns.

O parte infimă din el se gândea la Tripp, care încă avea lopata în mână şi putea să-l atace. Avocatul ridică ochii, cu pistolul pregătit.

Tripp însă nu se clintise.

Stătea acolo, cu un zâmbet mic pe faţă.

— Acum eşti gata, Adam?

— Poftim?

— Eşti gata să mergi acasă?

— Despre ce dracului vorbeşti?

— Aşa cum am promis la birou. Acum ştii adevărul. S-a terminat. Trebuie s-o îngropăm la loc.

Lui Adam începu să i se învârtă din nou capul.

— Ai înnebunit?

— Nu, prietene, poate tu.

— Ce dracu spui acolo?

— Îmi pare rău c-am omorât-o. Chiar îmi pare rău. Nu vedeam însă altă scăpare. Serios. Cum ziceam, noi am fi gata să ucidem pentru ai noştri. Soţia ta îmi ameninţa familia. Tu ce-ai fi făcut?

— Eu n-aş fi delapidat banii.

— S-a terminat, Adam. Vocea lui suna ca o poartă de oţel care se trântea. Amândoi trebuie să mergem mai departe.

— Eşti nebun.

— Iar tu nu te-ai gândit bine. Zâmbetul îi reveni pe buze. Contabilitatea clubului de lacrosse e un dezastru. Nimeni n-o să reuşească s-o descurce. Aşadar, ce o să afle poliţia? Tu ai descoperit cum te-a înşelat Corinne, prefăcându-se că-i gravidă. V-aţi certat rău din cauza asta. A doua zi, ea a fost împuşcată în garajul vostru. Eu am curăţat un pic sângele, dar ce contează? Poliţia o să găsească urme. Am folosit detergentul de sub chiuvetă. Am aruncat în coşul vostru de gunoi cârpele murdare de sânge. Începi să-nţelegi?

Adam privi din nou faţa frumoasă a Corinnei.

— Am pus trupul în portbagajul maşinii ei. Lopata din mâna mea ţi se pare cunoscută? Ar trebui. Am luat-o din garajul vostru.

Avocatul continua să se uite la frumoasa lui soţie.

— Şi dacă nu-i destul, camerele de securitate de pe coridorul biroului meu te-au filmat obligându-mă să urc în maşină sub ameninţarea pistolului. Dacă pe cadavru se găseşte vreo urmă din ADN-ul meu, ei bine, tu m-ai silit s-o dezgrop. Tu ai omorât-

o, tu ai îngropat-o aici, tu i-ai parcat maşina lângă un aeroport, dar ai rămas la distanţă de aeroportul propriu-zis pentru că toată lumea ştie că acolo sunt camere de securitate. Apoi ai câştigat timp trimiţându-ţi un SMS din care să reiasă că ea a fugit. Apoi, ca să complici şi mai mult lucrurile, nu ştiu, poate că i-ai aruncat telefonul în camionul unei firme de livrări. De exemplu, la un magazin Best Buy. Dacă cineva ar încerca să localizeze telefonul, ar crede că Corinne merge undeva cu maşina, cel puţin atâta vreme cât ar ţine bateria. Asta ar crea şi mai multă confuzie.

Adam clătină din cap.

— Nimeni n-o să creadă aşa ceva.

— Ba sigur o să creadă. Şi dacă nu, hai să fim cinstiţi. Tu eşti soţul ei. Eşti un criminal mult mai la îndemână decât mine, nu crezi?

Adam se întoarse spre soţia lui. Avea buzele vinete. Corinne nu părea liniştită în moarte. Părea pierdută, speriată şi singură. Îi mângâie obrajii. Tripp Evans avea dreptate într-un singur punct. Se terminase, indiferent de ce avea să se întâmple în continuare. Corinne era moartă. Partenera de viaţă îi fusese luată pentru totdeauna de lângă el. Fiii săi, Ryan şi Thomas, nu vor mai fi niciodată aceiaşi. Băieţii lui – nu, băieţii *ei* – nu vor mai avea parte niciodată de alinarea şi de dragostea mamei lor.

— Adam, ce-i făcut e bun făcut. Acum e momentul destinderii. Nu înrăutăţi şi mai mult situaţia.

Şi atunci Adam observă încă ceva, care îi frânse din nou inima.

Lobii urechilor ei.

Lobii... nu mai era nimic acolo. Revăzu magazinul de bijuterii de pe Strada 47, restaurantul chinezesc, chelnerul aducându-i pe o tavă, zâmbetul de pe faţa ei, grija cu care îi scotea Corinne şi-i aşeza pe noptieră înainte de a se culca.

Tripp nu doar o ucisese. Îi furase şi cerceii cu diamante.

— Şi încă ceva, spuse Tripp.

Adam ridică ochii spre el.

— Dacă te apropii vreodată de familia mea sau o ameninţi, ei bine, deja ţi-am arătat ce o să fac.

— Da, mi-ai arătat.

Apoi avocatul ridică pistolul, ţinti în mijlocul pieptului lui Tripp şi apăsă de trei ori pe trăgaci.

Capitolul 56

Şase luni mai târziu

Meciul de lacrosse avea loc într-un loc numit cu optimism SuperDome, o arenă sportivă gonflabilă făcută dintr-un fel de material pliabil. Pe timpul iernii, Thomas juca într-o ligă de lacrosse indoor. Venise şi Ryan. Îşi urmărea fratele şi, în acelaşi timp, se juca cu mingea într-un colţ cu alţi copii. De asemenea, Ryan se uita şi la tatăl lui. Acum făcea des asta, se uita la tatăl lui ca şi cum Adam s-ar fi putut evapora pe neaşteptate. Bărbatul înţelegea, desigur. Încercase să-l liniştească, dar ce ar fi putut de fapt spune?

Nu voia să-i mintă pe băieţi, însă dorea ca ei să se simtă în siguranţă şi fericiţi.

Fiecare părinte trebuie să menţină acest echilibru. Lucrurile nu se schimbaseră prea mult odată cu moartea Corinnei, totuşi învăţase că fericirea bazată pe neadevăruri este, în cel mai bun caz, trecătoare.

Adam o privi pe Johanna Griffin împingând uşa de sticlă. Traversă prin spatele porţii şi veni lângă el, cu faţa la teren.

— Thomas e numărul 11, nu?

— Da.

— Cum a jucat?

— Grozav. Antrenorul de la Bowdoin vrea să-l selecteze.

— Uau! Bună şcoală. O să meargă acolo?

Adam ridică din umeri.

— E la şase ore de aici. Înainte de tot ce s-a întâmplat, da, s-ar fi dus. Acum însă…

— Vrea să fie mai aproape de casă.

— Exact. Bineînţeles, ne putem muta şi noi. Nu ne-a rămas nimic în oraşul ăsta.

— Şi de ce rămâneţi?

— Nu ştiu. Băieţii au pierdut deja destul. Au crescut aici. Au şcoala, prietenii.

Pe teren, Thomas recuperă o minge şi începu să alerge.

— Şi mama lor e aici. În casa asta. În oraşul ăsta.

Johanna încuviinţă. Adam se întoarse către ea.

— Mă bucur mult să te văd.

— Asemenea.

— Când ai ajuns?

— Acum câteva ore. Mâine se pronunţă sentinţa lui Kuntz.

— Ştii deja că va fi închisoare pe viaţă.

— Da, dar tot vreau să văd. De asemenea, voiam să fiu sigură că tu ai fost disculpat oficial.

— Am fost. Am primit vestea săptămâna trecută.

— Ştiu. Dar tot voiam să văd cu ochii mei.

Adam aprobă din cap. Johanna se uită spre locul unde stăteau Bob Baime şi ceilalţi părinţi.

— Întotdeauna stai singur la marginea terenului?

— Acum da. Totuşi n-o iau personal. Mai ştii ce ţi-am povestit despre chestia cu visul trăit?

— Da.

— Eu sunt dovada vie că-i ceva superficial. Bineînţeles, toată lumea ştie că-i superficial, dar nimănui nu-i place să stea alături de cineva care-i aduce tot timpul aminte de asta.

Se mai uitară un timp la joc.

— N-a apărut nimic nou despre Chris Taylor, întrerupse femeia tăcerea. E tot fugar, însă el nu-i chiar inamicul public numărul unu. N-a făcut decât să şantajeze nişte oameni care nu vor să-l acuze în mod oficial pentru că, astfel, secretele lor ar fi dezvăluite. Chiar dacă va fi prins, am îndoieli că va primi mai mult decât o condamnare cu suspendare. Te vei resemna?

Adam înălţă din umeri.

— Mă tot gândesc şi răzgândesc.

— Cum aşa?

— Dacă ar fi lăsat-o pe Corinne să-şi păstreze secretul, poate nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Aşa că mă-ntreb: Oare Străinul a ucis-o pe soţia mea? Sau a fost propria ei decizie de a-şi înscena sarcina? Sau eu, pentru că nu mi-am dat seama cât de nesigură am făcut-o să se simtă? Poţi să înnebuneşti tot gândindu-te aşa. Te-ntorci în timp şi revezi totul în buclă. Dar, până la urmă, un singur om este vinovatul, iar omul acela e mort. Eu l-am ucis.

Thomas pasă mingea şi alergă în spaţiul din spatele porţii, numit X în jargonul lacrosse. Conform raportului legistului, primul glonţ fusese suficient. Străbătuse inima lui Tripp Evans,

omorându-l pe loc. Adam mai simţea greutatea pistolului. Încă putea simţi reculul, când apăsase pe trăgaci. Încă putea vedea trupul lui Tripp Evans prăbuşindu-se şi putea auzi ecourile prelungi ale împuşcăturilor în pădurea tăcută.

Câteva secunde după împuşcături, Adam nu făcuse nimic. Stătuse acolo, amorţit. Nu se gândise la repercusiuni. Voia doar să stea cu soţia lui. Aplecase din nou capul lângă Corinne a lui. Îi sărutase obrazul, închisese ochii şi plânsese.

Apoi, o clipă mai târziu, o auzise pe Johanna zicând:

— Adam, trebuie să ne mişcăm repede.

Femeia îl urmărise. Luase uşor arma din mâna lui Adam şi o pusese în a lui Tripp Evans. Îşi pusese degetele peste degetele lui şi trăsese trei focuri, ca să rămână reziduuri de praf de puşcă pe mâna lui Tripp. Ridicase cealaltă mână a lui Tripp şi îl zgâriase pe Adam, asigurându-se că se va găsi ADN sub unghii. Adam îi urmase ordinele şocat. Pregătiseră o poveste despre legitima apărare. Nu era perfectă. Avea goluri şi lăsa loc de întrebări, dar, în cele din urmă, dovezile fizice, împreună cu depoziţia Johannei, care auzise mărturisirea lui Tripp Evans, făcuseră imposibil să fie pus sub acuzare.

Adam era liber.

Totuşi, trebuie să trăieşti cu ceea ce ai făcut, iar el omorâse un om. Nu scapi uşor de aşa ceva. Îl bântuia noaptea şi nu-l lăsa să doarmă. Înţelegea că nu avusese de ales. Atât timp cât Tripp Evans ar fi fost în viaţă, ar fi reprezentat o ameninţare pentru familia lui Adam. O latură a sa, primitivă, era satisfăcută de ceea ce făcuse, pentru că-şi răzbunase soţia şi-şi protejase băieţii.

— Pot să te-ntreb ceva? spuse el.

— Sigur.

— Tu dormi bine?

Johanna Griffin zâmbi.

— Nu, nu prea.

— Îmi pare rău.

Femeia ridică din umeri.

— Poate că nu dorm bine, dar aş dormi mult mai prost dacă tu ţi-ai petrece restul vieţii în închisoare. Am făcut o alegere atunci când te-am văzut în pădure. Cred că am făcut alegerea care mă face să dorm cel mai bine.

— Mulţumesc.

— Nu-ţi face probleme.

Mai exista ceva ce-l deranja pe Adam, însă nu vorbea niciodată despre asta. Oare Tripp Evans chiar crezuse tot timpul că planul lui va funcţiona? Chiar crezuse cu adevărat că Adam îl va lăsa pur şi simplu să scape nepedepsit după ce-i ucisese soţia? Chiar crezuse că era înţelept să-i ameninţe familia când Adam era îngenuncheat lângă trupul soţiei sale, cu un pistol în mână?

După moartea lui Tripp, familia beneficiase de o sumă uriaşă de la asigurarea de deces. Familia Evans rămăsese în oraş. Primise sprijin. Toţi cei din Cedarfield, chiar şi cei care erau convinşi că Tripp fusese un ucigaş, se adunase în jurul lui Becky şi al copiilor.

Oare ştiuse Tripp că aşa se va întâmpla?

Oare dorise Tripp, de fapt, ca Adam să-l ucidă?

Mai rămăsese un minut din meci şi scorul era strâns.

— Bizar, totuşi, zise Johanna Griffin.

— Ce anume?

— Totul a fost despre secrete. Asta a fost toată chestia cu Chris Taylor şi grupul lui. Voiau să scape lumea de secrete. Iar acum eu şi cu tine suntem siliţi să păstrăm cel mai mare secret dintre toate.

Stătură amândoi, urmărind cum se scurge timpul. Când mai rămăseseră treizeci de secunde, Thomas înscrise un gol care aduse victoria echipei. Spectatorii explodară. Adam nu sări în sus de bucurie, dar zâmbi. Se întoarse spre Ryan. Ryan zâmbea şi el. Şi, era convins, sub cască, Thomas zâmbea la rându-i.

— Probabil de fapt pentru asta am venit, continuă Johanna.

— Pentru ce?

— Să vă văd pe toţi zâmbind.

Adam încuviinţă din cap.

— Poate.

— Eşti o persoană religioasă, Adam?

— Nu tocmai.

— N-are importanţă. Nu trebuie să crezi că şi ea îi vede acum pe băieţi zâmbind. Johanna îl sărută pe obraz şi se îndepărtă. Trebuie doar să crezi că ar fi vrut şi ea să-i vadă zâmbind.

virtual-project.eu